

Den sidste sag på dagsordenen var:

**2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 1:
Forslag til finanslov for finansåret 2007.**

Af finansministeren (Thor Pedersen).

(Fremsat 3/10 2006. Første behandling 5/10 2006. Betænkning 30/10 2006. Anden behandling 9/11 2006. Tillægsbetænkning 30/11 2006).

I tillægsbetænkningen var der stillet 712 ændringsforslag (nr. 1-712).

Uden for tillægsbetænkningen var der den 6/12 2006 stillet 1 ændringsforslag af Morten Helveg Petersen (RV) (nr. 713).

Samtykke til behandling

Formanden:

Ændringsforslag nr. 713 kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (*Ophold*). Det er givet.

Formanden:

Finansministeren har meddelt mig, at han har ønsket at tage følgende ændringsforslag tilbage: nr. 71, 140, 141, 143-145, 155, 156, 158, 160, 162, 280, 323, 401, 494-504, 508, 509 og 511.

Ønsker nogen at optage disse ændringsforslag? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslagene bortfaldet.

Det Radikale Venstres folketingsgruppe har meddelt mig, at de ønsker at tage ændringsforslag nr. 599 tilbage.

Ønsker nogen at optage dette ændringsforslag? (*Ophold*). Da det ikke er tilfældet, er ændringsforslaget bortfaldet.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Formanden:

Med hensyn til korte bemærkninger m.v. henvises til mit brev af 20. november 2006.

Forhandling

Peter Christensen (V):

Jeg glæder mig i denne tid, /nu falder julesneen hvid, /så ved jeg, julen kommer. /Min far hver dag til byen går, /og når han kommer hjem, jeg står /og ser hans store lommer.

Se, det var et lille stykke fra »Peters Jul«. Jeg har det akkurat som Peter; jeg glæder mig i denne tid.

Kl. 10.05

Der er ganske vist ingen hvid julesne, men finansministeren har lommer fulde af gaver, akkurat som han plejer. Sådan har det været hver eneste jul siden 2001, og sådan er det også i år. Alle bliver tilgodeset: unge og ældre, raske og syge.

Alligevel er det, som om oppositionen ikke helt har kunnet finde den rette julestemning. Det er ikke englekoret, der har fyldt deres ører, men fagforeningernes hylekor. BUPL, PMF og Danmarks Lærerforening har gang på gang leveret gruopvækkende påstande om, hvor galt det står til ude i samfundet. Det har lydt meget voldsomt og dramatisk gennem hele efteråret, men nu er hylekoret forstummet. De bedste skøn på udvikling tyder på, at vi næste år endnu en gang vil bruge flere penge på offentlig service, uanset hvordan man vender og drejer det.

Det er helt i orden, at en række fagforeninger prøver at gøre opmærksom på sig selv i forbindelse med finanslovforhandlingerne. Sådan er interesseorganisationernes opgave; de skal have lov at være drillenisser, og det manglede også bare. Det er jo altid en del af den traditionelle finanslovs kalender, at der skal være stor opstandelse, inden alting ender fredeligt. Men som bekendt endte det jo ikke sådan, som fagforeningerne havde forudset, tværtimod kan juleglæden nok en gang sænke sig over Danmark.

Jeg har gentaget det til hudløshed som en anden Søren Banjomus, men lad mig gentage det nok en gang: De offentlige udgifter til service er øget med godt 31 mia. kr. i faste priser siden 2001. De godt 31 mia. kr. er det reelle løft, dvs. forøgelsen ud over pris- og lønudviklingen. Siden 2001 har vi bl.a. brugt 9 mia. kr. ekstra på socialområdet, 8 mia. kr. ekstra på undervisningsområdet og 12 mia. kr. ekstra på sundhedsområdet. Der er også kommet flere hænder til at løfte serviceopgaverne. Den samlede offentlige beskæftigelse er vokset med ca. 7.000 personer fra 2001 til 2005, og det tal dækker over en faktisk stigning i amter og kommuner på ca. 12.000 og et fald i staten på godt 5.000. Vi lægger vægt på borgernær service frem for bureaukrati.

Det glade julebudskab skal ud. Jeg ved jo godt, at det ikke er oppositionens opgave at hjælpe regeringen med at skabe julestemning, men derfor har regeringen alligevel inviteret de fleste partier med til julegilde, og her har stem-

ningen faktisk været ganske god. Siden regeringen fremsatte sit finanslovsforslag, har vi indgået en lang række udmærkede forlig med mange deltagere, men det er ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti nok en gang har vist sig at være det mest forhandlingsduelige parti i Folketinget, både når det drejer sig om at finde gaver, og når det drejer sig om at finansiere julegildet. Man kan ikke være julemand på kredit.

Regeringen har indgået aftaler med Dansk Folkeparti om børn, ældre, sundhed og bedre kvalitet i den offentlige sektor. Børnefamilierne kommer til at opleve en lavere betaling i daginstitutionerne – ja, mindre brugerbetaling, akkurat som vi lovede under valgkampen. Det vil spare en familie med to børn i henholdsvis dagpleje og børnehave for ca. 9.000 kr. årligt i forhold til 2005, og samtidig afsætter vi fra 2007 til 2009 yderligere 600 mio. kr. til bedre kvalitet i dagtilbud, herunder lige muligheder, fleksibilitet og fremme af sundhed. Samlet set har vi med finansloven for 2007 udmøntet den første af de 2 mia. kr., vi lovede til bedre børnepasning under valgkampen i 2005.

På sundhedsområdet har vi afsat 300 mio. kr. ekstra til sygehusmedicin, primært kræftmedicin. Dertil kommer en lånepulje på i alt godt 1 mia. kr. til bl.a. strålekanoner og scannere. Lad mig også fremhæve gratis influenzavaccination til de ældre, forbedret behandling af diabetikere, hørescreening af nyfødte, eksperimentel behandling af patienter med livstruende sygdomme og meget, meget mere. Kort sagt: Vi vil afsætte yderligere 1,3 mia. kr. på sundhedsområdet.

De mest trængende folkepensionister kommer til at opleve en målrettet forbedring af den supplerende pensionsydelse, altså ældrechecken. Den supplerende pensionsydelse skal ikke længere indgå i grundlaget for beregning af boligstøtte, og samtidig hæver vi ydelsen med gennemsnitligt godt 1.000 kr. pr. modtager. Dertil kommer både ældrepuljen på 0,5 mia. kr. og en særlig ansøgningspulje på 100 mio. kr. til udviking af bedre ældrepleje.

Kl. 10.10

I kraft af finanslovaftalen forbedrer vi forholdene for udsatte sygedagpengemodtagere. Udbetalingen kan forlænges med op til 52 uger, hvis personer er under eller afventer lægebehandling, og det vil sige, at perioden kan udgøre op til 3 år i alt.

Alt dette rummes inden for rammerne af skattestoppet, så derfor bliver juleglæden god

og varig. Jo, der er bestemt grund til at glæde sig i denne tid.

Men det er ikke kun Dansk Folkeparti, der har fået ønsker opfyldt, og jeg vil gerne fremhæve to store aftaler, hvor De Radikale er med. Det gælder aftalen om trafik og aftalen om almene boliger. På trafikområdet investerer vi 4,7 mia. kr. i kollektiv trafik de kommende 7 år, for det skal være slut med evindeligt forsinkede tog. Vi forbedrer de danske veje for 4,2 mia. kr. frem til 2012, for det skal være slut med de evindelige trafikpropper på vejene.

På boligområdet fordobler vi renoveringsindsatsen i forhold til perioden fra 1991 til 2002. Vi afsætter 2,4 mia. kr. om året til renovering af de almene boliger, og vi øremærker 400 mio. kr. om året til en særlig indsats mod ghettosering. I de kommende år vil et stort antal lejere derfor opleve markante moderniseringer af deres boliger. Netop på boligområdet var skræmmekampagnerne ekstra voldsomme i efteråret, men nu må alle skræmmekampagner være gjort til skamme.

Staten vil fortsat yde massiv støtte til nybyggeri. Til og med 2010 vil staten bruge 4,7 mia. kr. på nybyggeri, og Landsbyggefonden vil bidrage med 1,6 mia. kr. Dermed bidrager staten med langt den største andel af udgifterne til byggeri af nye almene boliger, nemlig med 3 kr. hver gang Landsbyggefonden bidrager med 1 kr. Landsbyggefonden er således fortsat med til at gavne alle lejere, både de, der allerede har en bolig, som nu bliver renoveret, og de, som gerne vil have en af de boliger, der nu bliver bygget. Her ville Socialdemokraterne ikke være med.

Til gengæld er Socialdemokraterne med, når det gælder de store grundlæggende aftaler om udmøntning af globaliseringspuljens midler og en opfølgning på velfærdsaftalen. SF er bl.a. med i flerårsaftalen om politiet og anklagemyndigheden, hvor vi øger bekæmpelsen af kriminalitet ved at frigøre 800 betjente til operativt politiarbejde. Ja, selv Enhedslisten har vist, at de godt tør være med, nemlig i en række aftaler på kulturområdet.

Jamen er det ikke mageløst? Det viser endnu en gang, at en betydelig del af dramatikken i forbindelse med finansloven er det rene juleshow. Når det kommer til stykket, kan vi sagtens samarbejde, og når vi en gang imellem alligevel ikke kan samarbejde, skyldes det ofte, at de enkelte partier skal danse lidt rituel stammedans om juletræet.

Lad mig lige give et lille eksempel på, hvad jeg mener. Socialdemokraterne føler f.eks. behov

for at danse lidt for vennerne i boligselskaberne, og derfor ville Socialdemokraterne ikke være med i aftalen om den almene boligsektor, og det på trods af, at boligaftalen blot viderefører Socialdemokraternes egen politik fra dengang, de selv sad i regering. Det er sådan set helt i orden. Hvis man ikke er i stand til at tage et ansvar og stå ved det, må man jo lade være, og jeg kan ikke være ked af, at Socialdemokraterne endnu en gang demonstrerer, hvorfor de ikke egner sig til at komme i regering. Jeg vil til gengæld glæde mig over, at lejerne i den almene sektor får gavn af regeringens boligaftale med Dansk Folkeparti og De Radikale, for den løfter renoveringsindsatsen i de kommende år med mange milliarder kroner, samtidig med at vi bygger nye almene boliger.

Kort og godt: Alle grupper i samfundet får gavn af finansloven. Der er gaver til alle, og vi opprioriterer alle grupper uden at få nogle andre i skat. Det er rigtigt, at julen varer længe og koster mange penge, men denne regering beviser, at det er muligt at undgå skatte- og afgiftstigninger. Ja, vi beviser endda, at det kan lade sig gøre at sætte skatter og afgifter ned, samtidig med at vi opprioriterer en lang række offentlige velfærdsområder.

Tænk, hvis vi ikke havde skattestoppet. Tænk, hvis det igen blev muligt at rykke rundt med forsvarsløse borgeres økonomi. På den baggrund er jeg glad for, at Socialdemokraterne har lovet, at de vil respektere skattestoppet, men det har jeg bare svært ved at tro på, for i samme åndedrag vil Socialdemokraterne nedsætte en særlig skattekommission, der skal se på mulighederne for at lave det hele om igen. Det svarer til at sige, at man ikke vil være sin kæreste utro, og man så straks indrykker en annonce på en datinghjemmeside, inden man tager til julefrokost.

Kl. 10.15

Jeg kan godt forstå, at fru Helle Thorning-Schmidt og hr. Villy Søvndal langt om længe er blevet enige om at danne fast par, oven i købet som regeringspartnere i et nyt rødt kabinet. SF vil pege på fru Helle Thorning-Schmidt som statsministerkandidat, og jeg kan forstå, at SF og Socialdemokratiet til gengæld er nået til en forståelse om skattepolitikken. Fru Helle Thorning-Schmidt er sikkert glad for, at SF giver hende deres opbakning i julegave, men nogle julegaver kan godt blive for dyre, i hvert fald for borgerne, som skal betale regningen.

Lad mig slutte af med at slå fast, at danskerne kan stole på regeringen, på samme måde som

man kan stole på en god kæreste. Vel opfylder vi ikke alle de ønsker, der står på ønskesedlen, på én gang, men til gengæld overtrækker vi ikke vores kærestes kontokort, og vi lader os ikke lede i fordærv til julefrokosten. Det beviser vi nok en gang med finansloven for 2007, og derfor kan Venstre stemme for de ændringsforslag, der er stillet af finansministeren.

Formanden:

Der er nu en række korte bemærkninger og for at være sikker på, at jeg ikke har overset nogen, nævner jeg lige navnene: Fru Pia Gjellerup, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Ole Sohn, fru Line Barfod, hr. Thomas Adelskov, hr. Morten Østergaard, fru Vibeke Grave, fru Anne Baastrup, hr. Poul Erik Christensen, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, fru Kirsten Brosbøl, fru Lotte Thiim Bertelsen, fru Karen Hækkerup og fru Charlotte Fischer.

Vi tager fat i den rækkefølge, som jeg her har nævnt, og det er først fru Pia Gjellerup, som har en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Det er jo bemærkelsesværdigt at høre en ordfører være så begejstret i en situation, hvor det faktisk er afklaret, at der er virkelig mange mennesker, der har det vanskeligt – i øvrigt ganske mange, som oven i købet har det meget vanskeligt – fordi regeringen systematisk fører en politik imod de mennesker, der udstødes af det danske samfund.

Et af de ændringsforslag, som er til behandling i dag, nemlig forslaget om at fjerne introduktionsydelsen, vil Venstre stemme imod. Nu ved vi jo godt, at man internt i Venstre er lidt uenig om, hvor meget man vil sige om, hvorvidt ulighed er godt eller ej, men her er i hvert fald et eksempel på, at Venstre forfølger en politik, som skaber ulighed.

Jeg vil høre, om det ikke gør indtryk på Venstres finanspolitiske ordfører, at vismændene anbefaler at fjerne introduktionsydelsen, som gør det vanskeligere for mennesker at blive inkluderet i det danske samfund. Det siger man jo ellers fra Venstres side skulle være målsætningen.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at for os er det helt afgørende, at det skal kunne betale sig at ar-

bejde, og det er sådan set vores tilgang til spørgsmålet.

Det er rigtigt, at der kom en rapport i forgårs, tror jeg det var, men andre undersøgelser har jo vist, at introduktionsydelsen har en effekt og får flygtninge i arbejde, og det er jo sådan set det, der er vores ønske. Det skal kunne betale sig at gå i arbejde, det er sådan set det tankesæt, der ligger bag, så vi ønsker ikke at lave om på introduktionsydelsen – tværtimod.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Nu er vismandsrapporten jo ikke en eller anden tilfældig undersøgelse. Vismændene udtaler en sønderlemmende kritik af den undersøgelse, integrationsministeren har lavet, og hvor det påstås, at introduktionsydelsen har haft den ønskede virkning, nemlig at flere er blevet engageret på arbejdsmarkedet. Vismændene kalder undersøgelsen for decideret utroværdig.

Hr. Peter Christensen forholder sig overhovedet ikke til den sønderlemmende kritik, vismændene kommer med, men jeg synes, det ville være klædeligt, for vi har faktisk vismændene, fordi vi skal forholde os til det, de siger. Vi behøver ikke at være enige i deres anbefalinger, men vi må forholde os sagligt til, hvad de siger, og her er altså en sønderlemmende kritik og en anbefaling om at fjerne introduktionsydelsen, fordi den modvirker ethvert af de skridt, der handler om, at de fattige mennesker, som klart befinder sig i udkanten af det danske samfund, skal have nogle muligheder for virkelig at blive en del af det danske samfund. De hindres direkte heri af regeringens politik.

Kl. 10.20

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er fuldstændig enig i, at man skal lytte til både den kritik og den ros, der måtte komme fra vismændene, og det gør vi også, men det er klart, at det også er helt legalt at være politisk uenig.

Det gælder også, når de anbefaler, at man skal lægge skat på boligen. Det er en klar anbefaling, der ganske ofte kommer fra de økonomiske vismænd, men hvor vi er politisk uenige, hvad jeg i øvrigt også tror Socialdemokraterne er, selv om det er en klar anbefaling fra vismændene. Så det er jo helt legalt, at man er politisk uenig.

For os er det afgørende, at det kan betale sig at tage et arbejde. Det er også afgørende, når vi

ser på de forskelle, der er i indkomstgrupperne, om det er en varig situation, at mennesker befinder sig i lavindkomstgrupperne. Det er det heldigvis ikke. Der er en enorm mobilitet, når man ser på det danske samfund. Nogle af dem, som er i lavindkomstgruppen, f.eks. studerende, bliver jo ikke ved med at være det hele livet. Selvstændige er nogle af dem, som fylder meget i lavindkomstgruppen, og de er der heller ikke varigt. Så det, der er interessant at diskutere, når man kigger på de tal, er, om det er noget, man kan arbejde sig ud af. Det kan man, det gør danskerne, og det er sådan set det afgørende.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nu har Venstres ordfører allerede indtil flere gange nået at sige, at det skal kunne betale sig at arbejde, og det er jo en målsætning, som Det Radikale Venstre er helt enig i. Men betyder det så, at Venstres ordfører er lodret uenig med sin egen finansminister, der forleden sagde, at lavere skat kun har en marginal betydning for arbejdsudbuddet?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg tror afgjort, at folk bliver påvirket af, hvilken skat de skal betale, og det, der jo er den interessante diskussion her, er, at der, når man lytter til bankøkonomer og vismænd og andre – Rockwool Fonden, for at nævne en ekstra part – så virkelig er meget stor forskel på, hvilken effekt man mener en given skattelettelse har.

Jeg skal jo ikke stå her som ikkeøkonom og sige, hvad det rette tal er, men jeg er da overbevist om, at enhver skattelettelse, som betyder, at folk har en større andel tilbage, vil motivere til at arbejde ekstra. Det er jeg helt overbevist om.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det må vi så gå ud fra også er regeringens politik og dermed en afstandtagen til udsagn om, at lavere skat kun har marginal betydning for arbejdsudbuddet. Det synes jeg er meget nyttigt at få slået fast.

Vil Venstres ordfører så ikke i samme åndedrag forholde sig til de passager i vismandsrapporten, som netop beskriver, hvordan skattestopet øger uligheden, og hvordan skattestopet blokerer for, at arbejdsudbuddet kan komme i vejret? Det er da den eneste farbare vej frem, og

hvorfor vil Venstre ikke diskutere den form for skattepolitik?

Vi mangler hænder på arbejdsmarkedet, det sagde statsministeren i sin åbningstale, men Venstre lukker øjnene, så længe man holder fast i det her perspektivløse skattestop.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nu skal man jo nogle gange overveje, om det er klogt at angribe på et område, hvor man selv har fremsat forslag, som går den stik modsatte vej. Altså, når Det Radikale Venstre anklager regeringen for at have en skattepolitik, der skaber ulighed, er det jo nærmest til at grine lidt over, for når man har set det radikale skatteudspil, er det det skatteudspil fremlagt af et parti i Folketinget, der skaber den største ulighed. Det er bare et faktum, og derfor synes jeg egentlig, det er meget mærkeligt, at det er noget, De Radikale bekymrer sig om.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er sådan set meget bekymret for hr. Peter Christensens helbred, og det er ikke rart her op under jul, at det så tydeligt fremgår, at hr. Peter Christensen er død, i al fald politisk tonedød.

For når hr. Peter Christensen siger, at det er vigtigt, at man eksempelvis lytter til vismændene, at man skal lytte til, hvad der foregår ude i samfundet, og man så hører hr. Peter Christensens tale, ja, så er der noget, der ikke hænger sammen. Hvad angår alle de tal, som jeg kan forstå hr. Peter Christensen har været på tryllerkursus ovre i Finansministeriet for at få frem, kan vi ikke få et svar på: Hvad er egentlig grunden til, at man afskediger pædagogisk personale? For et par uger siden fik vi at vide, at man afskedigede 34 pædagoger i Holbæk, og sådan kan man tage den ene kommune efter den anden, der bliver skåret ned.

Og så til sidst: At fastholde skattestoppet er noget af det mest asociale og ulighedsskabende, der længe er set, og som vismændene advarer imod. Hvornår bliver Venstre klogere?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Tak for omsorgen for mit helbred. Det har det godt, og det har min høreelse også. Men det her drejer sig jo ikke om, hvorvidt man kan høre eller ej, men om, hvorvidt man kan lide at høre sandheden eller ej. Det kan SF ikke. SF kan ikke

lide at høre den sandhed, at det går fortryllende godt, at der er vækst på områderne, også når det gælder børn, og at de tal, jeg læste op i min ordførertale, jo er resultatet af de politiske aftaler, vi nu har indgået og vil udmønte fra 2007.

Kl. 10.25

Så bliver der hevet en gammel travert frem om alle de pædagoger, der skal skæres ned. BUPL var ude med, at det var 3.000, der skulle fjernes. Når man så spurgte lidt ind til, hvor de tal dog kom fra, var det sådan et teoretisk regnestykke, hvor man, hvis man nu tog en vis procentdel, så kunne regne sig frem til, at det ville blive 3.000 personer. Men man anerkendte, at det ikke var noget, der havde med virkeligheden at gøre.

Derfor er jeg jo helt tryk ved, at der, når man ser resultatet under et, så ikke er skåret ned på pædagoger. Der er tilført flere midler, og det er sådan set det, der er det afgørende.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Man må gerne udtale sig i strid med sandheden, men det gør det jo ikke klogere, at man gør det. Det er jo en kendsgerning, når man ser på de tal, der er fremlagt i både Finansministeriet og Kommunernes Landsforening, at der er afsat færre midler til børneområdet i 2007.

Det er klart, at det ikke udelukkende går ud over personalet, som bliver færre ansatte. Det går også ud over madordninger, det går ud over udflugtsordninger, og det går ud over pasningstrygheden i det hele taget. Der bliver skåret ned over en bred bank. Og det er selvfølgelig forudsætningen for at få økonomien til at hænge sammen, at man så vidt muligt undgår at afskedige personale, men det er da en kendsgerning med de tal, som Finansministeriet har lagt frem, at der bliver skåret på daginstitutionsområdet i kommunerne. Det siger tallene.

Man kan også se det på tallene fra kommunerne, for nu har man jo lavet budgetterne, og nu er det fremgået, at man har skåret. Og det kan jeg bare ikke forstå hvorfor man ikke vil erkende. Det er jo et resultat af regeringens politik. Hvorfor er man ikke stolt over, at man har lavet så lav en vækst i den offentlige sektor? Det er jo det, der er politikken. Hvorfor forsøger man at undskylde for den politik, man står for?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er jo nødt til at gentage, at der er givet flere penge. Det vil man også kunne se, når man

spørger kommunerne. Der er givet flere penge pr. barn. Det er rigtigt, når man går ind og ser på normeringen, at den så selvfølgelig i kommuner er tilpasset antallet af børn. Jeg ville faktisk anklage kommunerne, hvis ikke de prøvede at tilpasse ressourcerne efter, hvilke behov der var. Det ville virkelig være kritisabelt.

Men SF vil ikke skabe juleglæde – det er også i orden, det er deres valg – så derfor skal man finde noget at kritisere. Når der så er kommuner, der tilpasser ressourcerne efter, hvor mange børn der er, ja, så er det galt. Jeg kan bare konstatere, at der bruges flere penge pr. barn, og det er vel egentlig det, det drejer sig om.

Så er jeg da selvfølgelig ked af, at BUPL's skræmmekampagne har sat så store spor, at selv medlemmer af Folketinget vil bære ved til tal, som er forkerte.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ligeegyldigt hvor meget hr. Peter Christensen kalder de mange forældre, pædagoger og andre, der protesterede her i efteråret, for hylekor og statsministeren kalder dem for socialistiske balademagere, så har det jo været forældre og ansatte, der har været dybt bekymrede over den virkelighed, de oplever, hvor der bliver færre og færre hænder. Og regeringen har dog trods alt lyttet så meget, at man sagt, at man nu vil lave en kvalitetsreform.

Man burde så også begynde at lytte til budskabet fra forældre, ansatte og andre brugere i den offentlige sektor om, at der er brug for flere hænder. Regeringen siger jo selv, at der forsvinder 200.000 offentligt ansatte over de kommende år. Hvilke bud har Venstre helt konkret på at skaffe flere hænder til den offentlige sektor, som er det, der efterlyses af alle dem, der kender til virkeligheden ude i kommunerne?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Selvfølgelig har der været forældre, der har været bekymrede. Men hvorfor har de været bekymrede? De har været bekymrede, fordi de fik at vide, at der skulle fyres 3.000 pædagoger. Så forstår jeg sandelig godt, at der er mange børnefamilier og forældre, der har været dybt bekymrede. Men det var bare ikke sandheden. Vi havde steder, hvor man arrangerede demonstrationer, men fik dem bremset i sidste øjeblik, fordi det gik op for dem, at normeringerne blev sat op. Alligevel, var der virkelig blevet lagt op til,

at vi nu var nødt til at demonstrere, fordi der jo skulle fyres alle de her pædagoger.

Det er simpelt hen at tage børnefamilierne som gidsel i en politisk kamp. Jeg hørte eksempler fra kommuner, hvor man bad børnene om at gå med sørgebånd, fordi der skulle fyres en pædagog. Det synes jeg simpelt hen er en uanstændig måde at drive børnene foran sig på i en politisk kamp.

Lad os forholde os til det, som er virkeligheden, altså til de budgetter, der er vedtaget, og hvor man bruger flere penge pr. barn. Det er sandheden, og når det går op for forældrene, tror jeg faktisk også, det betyder, at de ikke vil være så bekymrede længere, fordi deres bekymring byggede på noget, de havde fået at vide, og som var forkert.

Kl. 10.30

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Altså, hr. Peter Christensen kan selvfølgelig godt bruge al sin taletid på at stå og skælde ud på forældre og pædagoger, der reagerer på, at de i årevis har oplevet, at de voksne i børnehaverne skal løbe stærkere og stærkere og har mindre og mindre tid til det enkelte barn. Men jeg vil sige til hr. Peter Christensen, at jeg meget gerne vil have et svar på det, jeg faktisk spurgte om. Hvad er Venstres bud på at skaffe flere hænder til den offentlige sektor?

Enhedslisten har stillet en række ændringsforslag til finansloven med det formål at skaffe flere hænder til den offentlige sektor både i form af uddannelse, i form af at få flere i arbejde og for at få et bedre arbejdsmiljø, så der ikke er så mange, der bliver nedslidte. Hvad er Venstres helt konkrete bud på, hvordan man får flere hænder i den offentlige sektor, end der er i dag, i stedet for bare at se passivt på, at hænderne forsvinder?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg angreb ikke forældrene. Det var netop min pointe i det, jeg sagde før, at forældrene reagerede på det, de fik at vide, men det var bare ikke det rigtige, så det er ikke at angribe forældrene. Jeg synes sådan set, at de i nogle sammenhænge er blevet misbrugt i den sag, og at børn er blevet misbrugt. Det var det, jeg angreb bl.a. Enhedslisten for.

Men kvalitetsreformen er jo også tænkt til at skulle forholde sig til den problemstilling, at der

bliver færre hænder, for det er jo rigtigt, at der bliver det. Det er ikke en politisk beslutning, det er aldersbestemt, at der er store grupper, der nu går på pension de næste 10 år. Det ved vi, og det er de i deres gode ret til, men det ændrer selvfølgelig ikke ved, at de hænder så ikke er der længere. Og det er en kæmpe udfordring.

Derfor er hele tankegangen bag kvalitetsreformen jo også at sige: Kan vi indrette vores systemer bedre? For svaret er jo ikke hele tiden bare at bede den enkelte medarbejder om at løbe hurtigere. Det kan de ikke. Derfor er det også et spørgsmål om tilrettelæggelsen af arbejdet. Og det er sådan set også tankegangen bag kvalitetsreformen at spørge: Kan vi ikke gøre tingene anderledes? Jeg tror, at hvis man spørger medarbejderne – det har jeg selv oplevet, når jeg har været på besøg i institutioner – har de da også ideer til, hvordan man kunne gøre tingene bedre.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

5.000 mennesker mister årligt deres sygedagpenge på grund af varighedsbegrænsninger i sygedagpengesystemet. Og nu kunne jeg så høre i ordførertalen, at hr. Peter Christensen brystede sig af det ændringsforslag, som regeringen og Dansk Folkeparti er kommet frem til. Kan hr. Peter Christensen ikke bekræfte, at det ændringsforslag, som Dansk Folkeparti og regeringen har lagt frem i Folketingssalen, vil hjælpe under 10 pct. af de mennesker, der hvert eneste år falder ud af sygedagpengesystemet? Det drejer sig om mennesker, som har været ude for et trafikuheld, eller som er blevet ramt af en alvorlig længerevarende sygdom.

Kan hr. Peter Christensen ikke også bekræfte, at de mennesker, man hjælper, er dem, om hvem man kan sige, at de inden for forlængelsesperioden kan vende hundrede procent tilbage til arbejdsmarkedet, mens det er sådan, at hvis man nu tilfældigvis er endt i en situation, hvor man ikke kan vende hundrede procent tilbage til arbejdsmarkedet, men måske kan ende med at få et fleksjob og dermed bidrage på arbejdsmarkedet, ja, så kan man ikke få forlænget, så er man henvist til kontanthjælp eller til helt at miste sin forsørgelse?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Ideen har jo netop været at sige, at hvor der var udsigt til, at man kunne vende tilbage til et job,

var det urimeligt, at man røg ud efter de 2 år. Og det er sådan set det, vi retter op på for den gruppe, der beskrives, hvor der så er muligheden for at forlænge med et år ekstra, så man kommer op på 3 år. For det er jo u hensigtsmæssigt som bare pokker, at man har mennesker, som har udsigt til at kunne blive klar til arbejdsmarkedet, men som vil ryge ud, fordi det ikke kan nås inden for tidsrammen.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Så kan jeg forstå, at Venstre nu har indtaget det synspunkt, at de mennesker, som er i fleksjob, ikke er en del af arbejdsmarkedet. Vi har ellers tradition for herinde, at vi opfatter fleksjobbere som nogle, der yder alt det, de kan på arbejdsmarkedet; de har bare en nedsat erhvervsevne og kan måske kun yde 50 pct. eller 75 pct. Men nu har Venstre altså indtaget et nyt synspunkt.

I hvert fald betyder det her lovforslag med den minimale ændring af loven, at dem, man hjælper, kun er dem, der kan yde 100 pct. på arbejdsmarkedet. Synes hr. Peter Christensen ikke, at det er et lidt mærkeligt menneskesyn, at dem, vi skal hjælpe, altså kun er dem, der kan yde 100 pct., hvorimod vi overlader dem, der kan yde 50 pct. eller 75 pct., til tilfældighederne, med hensyn til om de kan få forsørgelse i kontanthjælpsystemet eller helt mister deres forsørgelsesgrundlag?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg synes ikke, at hr. Thomas Adelskov skal fordreje det, jeg sagde. Jeg accepterer og anerkender fuldt ud den vigtige rolle, fleksjob har, og jeg synes, at Socialdemokraterne skulle tage at glæde sig over den forbedring, vi nu har aftalt i forbindelse med finanslovforhandlingerne for den gruppe mennesker, som før røg ud af dagpengesystemet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg forstod på hr. Peter Christensens tidligere svar, at Venstre var enig i, at arbejdsudbuddet har en sammenhæng med indkomstskatten; hvis man har en lavere indkomstskat, så får man altså et højere arbejdsudbud. Det synes jeg er et godt og et fornuftigt udgangspunkt.

Kl. 10.35

Jeg håber, det er gået op for Venstre og i særdeleshed for finansordføreren, at vi har en ud-

fordring omkring arbejdskraft. Vi har aktuelt en mangel på arbejdskraft, og vi har det også på sigt.

Derfor vil jeg bare spørge hr. Peter Christensen: Er det ikke korrekt, at hvis man lavede en skattereform, ville man altså ud fra de betragtninger, som Venstre også har, rent faktisk imødegå den udfordring og skaffe arbejdskraft i modsætning til at fastholde den, hvis man fastholder skattestoppet? Er det ikke en logisk konsekvens af det, hr. Peter Christensen svarede tidligere?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Så enkelt er det desværre ikke, for det handler jo meget om, hvordan man i givet fald skruer en skattelettelse sammen. For der er jo også den modsatrettede effekt, som også finansministeren har gjort opmærksom på, at man jo ved en skattelettelse også opnår en given indkomst hurtigere og dermed kan tillade sig at holde fri før. Det er lige så faktisk som det modsatte.

Det, jeg siger, er, at summen af de to modsatrettede bevægelser helt klokkeklart er, at der vil være et øget udbud på arbejdsmarkedet ved en skattelettelse. Men igen er det jo meget afhængigt af, hvad det er for skatter, man letter. Og det, man også skal være opmærksom på, er jo, om der er råderum, om der er plads i økonomien til, at man også sætter flere penge af til privatforbrug, for det er jo den anden side af sagen. Så tingene er jo ikke helt så enkle.

Så vil jeg i øvrigt også sige, at når De Radikale snakker om skattereform, er der da grund til faktisk at være lidt nervøs, for ja, De Radikale er parate til at se på marginalskatte, men der er jo ikke tale om reelle skattelettelser, det er jo bare boligejerne, der skal betale dem i stedet for.

For os er det afgørende, at vi har et skattestop, at danskerne kan regne med det, og at de skattelettelser, vi giver, er ægte skattelettelser; det er ikke noget med at rykke rundt på formuen, så ingen egentlig til sidst er klar over, om de vandt eller tabte i lotteriet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det var et langt svar på et simpelt spørgsmål, men når man sådan prøver at destillere svaret ud af det, hr. Peter Christensen sagde, var svaret vel egentlig bare: Ja. Altså, en skattereform vil kunne øge arbejdsudbuddet.

Vi er jo åbne over for at forhandle om en skattereform; den kan tilrettelægges på mange for-

skellige måder. Så er det jo, man kan spørge: Er det ikke bare korrekt, at hvis man sammenligner med den situation, vi har nu, hvor der er skattestop, så er det ikke et trosspørgsmål, så behøver vi ikke at stå her og spørge os selv, om det er finansministeren og de sygeplejersker, som han kender, der er de rigtige at stole på i den sammenhæng, så kan man bare tage f.eks. vismændene, som peger på deres skatteomlægning, og som siger i deres rapport, og jeg citerer:

Den beskrevne skatteomlægning vil klart være i modstrid med skattestoppet. Det er imidlertid vanskeligt at finde andre finanspolitiske tiltag, der på samme tid har gunstige struktureffekter, reducerer risikoen for overophedning, og som oven i købet har begrænsede fordelingsmæssige konsekvenser.

Er det ikke rigtigt, at når man sammenligner en reform med skattestoppet, taber skattestoppet hver gang, når vi kigger på, hvad de økonomiske eksperter siger?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det er gået op for mig, at De Radikale er åbne over for at forhandle en skattereform, men det er vi ikke, for vi ønsker ikke en reform, vi ønsker at lette skatterne, hvis der er økonomisk råderum. Det har ikke noget med en skattereform at gøre, så derfor er vi ikke åbne over for det. Erfaringerne fra dansk politisk historie viser, at skattereformer betyder, at der er nogle, der kommer til at betale mere i skat, og det ønsker vi ikke.

Derfor skal det ikke være et lotteri for danskerne, hvor de ikke rigtig ved, hvor det ender. De skal kunne regne med, at de har et skattestop; at de kan stole på, at de også lever under de økonomiske rammebetingelser, som de lever under i dag, i morgen, og at de kan disponere efter dem, de kan købe hus og vide, hvad det er for vilkår, de køber under.

Så derfor vil jeg sige: Ja, jeg har set, at de økonomiske vismænd anbefaler den omlægning fra mobile til immobile skatteobjekter – og det har de i øvrigt sagt i mange år – det ændrer bare ikke ved, at vi er politisk uenige i det. Og det mener jeg sådan set er kernen i denne diskussion.

(Kort bemærkning).

Vibeke Grave (S):

Det går fortryllende godt, siger Venstres ordfører, og det er jo dejligt at høre. Men han vil ikke

høre på vismændene, han mener ikke, at det ikke skal kunne betale sig ikke at arbejde.

Jeg kunne godt tænke mig at høre en lidt mere fremadrettet måde at diskutere de svageste i vores samfund på. Hvad har Venstre i sinde at gøre ud over at mene, at alle mennesker kan arbejde i dette land? Hvad for nogle initiativer vil man tage, når nu der er så mange penge i samfundet til at sikre, at også de svageste i vores samfund får en anstændig tilværelse?

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jamen det er sådan set initiativer, som vi også har gennemført i fællesskab. Når man ser på satspuljeområdet, er det jo heldigvis et sted, hvor vi kan være enige, og hvor vi aftaler os til rette om at lave mange målrettede initiativer for de udsatte grupper, og det synes jeg er vigtigt.

Jeg må sige til spørgeren, at der var lidt af en misforståelse med hensyn til, om det skal kunne betale sig at arbejde. Det er jo netop ikke kun et spørgsmål om, at det er godt for samfundet; vi mener sådan set, at det er godt for den enkelte at blive en del af arbejdsmarkedet og komme ind og bidrage med det, man nu kan. For vi anerkender jo fuldt ud, at der er mennesker, som ikke kan varetage et almindeligt fuldtidsjob, men så må vi jo finde ud af, i hvilket omfang man så kan være en del af arbejdsmarkedet. For den enkelte har det jo en stor værdi at blive en del af det fællesskab.

(Kort bemærkning).

Vibeke Grave (S):

Jamen vi har lige fået konstateret, at økonomiske pisk alene næppe gør det. Vi kan også se, at man igen i år i velgørende institutioner og foreninger bliver rendt over ende i forbindelse med f.eks. julehjælp osv. Det er svært for børnefamilier at have en anstændig tilværelse med de ydelser, de kan få. Der må man da anstændigvis have nogle andre bud på, hvad man vil gøre ved den her befolkningsgruppe. Det er sådan set bare det, jeg spørger ordføreren om. Lad os prøve at være lidt fremadrettede og i julehumør.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er fuldstændig enig i, at vi skal være i godt julehumør. Jeg savner det lidt fra Socialdemokraternes side, men jeg tror, det kommer.

Vedrørende det fremadrettede er det jo det, vi nu aftaler i forbindelse med finansloven og også udmøntningen af satspuljen, den er jo en særlig indsats over for de udsatte grupper.

Vi har en situation, hvor vi, når vi diskuterer lavindkomstgrupperne, kan konstatere, at der er en stor mobilitet; det er ikke en situation, man er i varigt, og det synes jeg sådan set, som jeg også var inde på tidligere, er meget afgørende, når vi diskuterer de her ting. Har man mulighed for at komme videre, at få det bedre i det danske samfund? Ja, i høj grad. Vi er et af de samfund, hvor man har den største mulighed for at bevæge sig, og hvor det ikke er ens forældres økonomiske status, der afgør, hvor godt man selv får det. Det synes jeg er enormt vigtigt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har to spørgsmål.

For det første vil jeg høre, om hr. Peter Christensen er enig med statsministeren i, at det var en flok socialistiske ballademagere, der lavede demonstrationer her i efteråret. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål skyldes, at jeg grundlæggende har en mistillid til mennesker, der ændrer på statistik undervejs, og spørgsmålet er: Er det ikke korrekt, at man tidligere har beregnet udgifterne til daginstitutionspadser pr. passet barn, og at regeringen nu er gået over til at beregne det pr. barn i Danmark? Og jeg vil gerne have et klart svar.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jamen altså, fru Anne Baastrup kan få et meget klart svar. Jeg kender jo ikke alle de mennesker, der deltog i de her demonstrationer, men jeg ved da i hvert fald, at en af dem, ansat af BUPL, er en socialistisk ballademager efter min mening; når man kan overfalde statsministeren og hælde maling på ham, er man det. Så det mener jeg sådan set er meget konkret, og jeg synes egentlig, det er ærgerligt, at man ikke fuldstændig tydeligt tager afstand fra sådan nogle ting.

Men hvad der er meget vigtigere er at snakke om tallene og forholdene for børnene. Der er flere penge pr. barn, og det er sådan set det afgørende. Og der er ikke blevet ændret på statistikken, for de tal, vi bruger, er tal, der kan sammenlignes med tidligere års tal. Og det må jo være at give et retvisende billede at spørge sig selv: Er der flere ressourcer pr. barn, eller er der færre

ressourcer, hvis vi tager tallene fra et år og sammenligner dem med tidligere år? Og der er flere ressourcer. Det er sådan set derfor, at jeg er tryk ved, at også børnefamilierne vil opleve, at der ikke er det scenarie, som også SF prøver at skitsere.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg kan forstå, at hr. Peter Christensen er enig med statsministeren i, at det var en flok socialistiske ballademagere, der deltog i møder overalt i landet, og som stod på Christiansborgs slotsplads og ikke ville finde sig i de reduktioner, som kommunerne havde lagt op til i deres budgetter, fordi det gik ud over deres børn i daginstitutionerne. Socialistiske ballademagere blev de kaldt – tusindvis af folk. Og hvad har hr. Peter Christensen som argument? Én person, det er fantastisk.

Kl. 10.45

Det næste er, at jeg jo fik et klart svar, regeringen har ændret på statistikberegningerne. Tidligere beregnede man pr. passet barn, nu beregner man pr. barn. Hvordan kan det så være, at man går rundt med den type af, jeg vil sige knapt så rigtige påstande, nemlig at der bruges flere penge pr. passet barn i de danske daginstitutioner?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det er ikke knap så rigtige tal, det er rigtige tal, og det er sådan set dem, vi skal forholde os til.

Så vil jeg til fru Anne Baastrups påtagede forargelse sige, at jeg jo tidligere har sagt, at jeg sådan set godt forstår, at der var mange forældre, der var bekymrede. Hvis der skulle fyres 3.000 pædagoger, var der jo faktisk grund til at blive rigtig bekymret, og det var der mange forældre der blev. Men det var bare ikke virkeligheden, og derfor synes jeg egentlig, at man skulle rette forargelsen mod dem, der faktisk skræmte alle de her børnefamilier fra vid og sans uden grund, og som i politisk øjemed så en interesse i at skabe den utryghed.

Det lykkedes flot, må man sige, men er det rimeligt? Er det rimeligt over for børnene? Er det rimeligt over for børnefamilierne? Nej, det synes jeg sådan set ikke. Jeg synes, at man i stedet for skulle se på de faktiske tal, og de var der jo slet ikke på det tidspunkt, hvor det gik allerallermest til, så der kunne man jo påstå hvad som helst, og det gjorde BUPL så også. Nu har vi talene og kan se, at der er flere ressourcer pr. barn.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Jeg vil gerne takke Venstres ordfører for en meget, meget klar anerkendelse, ja, en næsten historisk anerkendelse af, at sænkning af skatten på arbejde ville øge arbejdsstyrken.

Til gengæld bruger Venstres ordfører meget tid på at kritisere et radikalt skatteudspil. Hvis nu vi tænkte den utopiske tanke, at Venstre måtte tale skat, ville det være meget spændende at vide, hvilke tanker Venstres ordfører gør sig om, hvordan sådan en skattereform så skulle udformes?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg er helt sikker på, at hvis råderummet var til stede, så ville den blive udført klogt. Og jeg er også helt sikker på, at den mindste del af øvelsen, hvis man har fundet råderummet, er at finde ud af, hvordan den skulle gives. Det tror jeg ikke er det svære.

Nej, det svære er jo at finde pengene. Og der er ikke råderum til skattelettelse nu. Så det, som danskerne kan regne med, og som de altid har kunnet regne med med den her regering, er, at der er et skattestop. Og det er vigtigt for alle familier, fordi det betyder, at man kan disponere i tryghed og vide, hvordan ens økonomiske situation er. Der kommer ikke pludselig nye afgifter og skatter. Vi var jo helt oppe på én om måneden under den tidligere socialdemokratiske regering. Det er virkelig noget, der skaber utryghed. Man ved aldrig, om man bliver ramt. Nu kan man være helt stensikker på, man ikke bliver ramt. Hvis man bliver ramt af noget, er det enten en skatte- eller en afgiftslettelse, og det kan folk bedre leve med. Det er jeg helt sikker på.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Venstres ordfører bruger som så mange andre ordet økonomisk råderum. Det lyder jo meget ansvarligt, men Venstres ordfører er godt klar over, at skattestoppet tager det økonomiske råderum, som Venstre og mange Venstrefolk, måske endda også ordføreren selv, ønskede skulle bruges til at lette skatten på arbejde med.

Kan Venstres ordfører ikke anerkende, at netop skattestoppet er med til at indkomstfordele det råderum efter helt andre principper, end man tidligere har kendt, nemlig i forhold til hvor meget energi befolkningen bruger, og hvor store huse befolkningen bor i? Vil Venstres ord-

fører også anerkende, at Skatteministeriet har udregnet, at skattestoppet i 2015 ville have taget 28 mia. kr. årligt netop af det råderum, som Venstre bryster sig med?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Skattestoppet giver tryghed, og det er ikke i vejen for skattelettelse; det er sådan set helt afgørende. Og jeg kan godt høre på De Radikale, at der har man i høj grad den gammeldags opfattelse, at den eneste måde, man kan lave om på de skatter, vi kender, er ved at tage noget fra én lomme og flytte over i den anden. Det er jo en meget gammeldags måde at tænke skat på.

Og derfor vil jeg bare sige, at for os er de to ting, skattestoppet og skattelettelse, jo ikke modstridende. Det har vi jo vist. Vi har sat skatten ned, og vi har fastholdt skattestoppet.

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Vi vil afskaffe fattigdom. Vi mener, at det er et af velfærdssamfundets allerfremmeste opgaver at sørge for, at der ikke er fattige i et af verdens allerrigeste lande. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad Venstre vil. Der kom en fuldstændig klokkeklar opfordring fra vismændene til, at vi skal bekæmpe fattigdom aktivt i vores samfund. Det er vi rigtig glade for at vismændene melder ud omkring.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, om Venstre har en målsætning om at afskaffe fattigdom i det her samfund og i givet fald, hvad Venstre har tænkt sig at gøre for at komme hen til en situation, hvor der ikke er fattigdom i det her samfund.

Har Venstre overhovedet en vision om at afskaffe fattigdom? Og i givet fald, hvad har Venstre så tænkt sig at gøre, for at de 165.000 mennesker i Danmark, der lever under fattigdomsgrænsen, ikke længere kommer til det i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Venstre har klart en vision om at bekæmpe fattigdom. Det er jo netop det, der er det interessante, og det, man bør måle et velfærdssamfund på, nemlig hvordan de allersvageste har det. Det er ikke at kigge på, om vi er 100 pct. lige, men hvordan vi behandler de svageste. Det er liberal politik og vil altid være det. Derfor er det vigtig-

tigt, at vi hele tiden diskuterer det og fokuserer på, hvordan vi kan hjælpe de grupper i Danmark, som har det sværest.

Jeg kan så heldigvis glæde mig over, som jeg har sagt tidligere, at de, som er i lavindkomstgruppen, heldigvis ikke er der varigt. De fleste er der kortvarigt, det er f.eks. studerende, det er selvstændige. Det er folk, som så kan komme videre og dermed ikke være i lavindkomstgruppen hele deres liv.

Når man kigger på børn, er der omkring en halv promille – omkring 30 børn – som er i fattigdomskategorien hele livet, og det skal vi da have løst. Men det er heldigvis ikke ret mange. Det er 30 for mange, men det er heldigvis ikke mange.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

I det Venstres ordfører sagde her, var der ikke et eneste bud på, hvad man vil gøre for at afskaffe fattigdom. Ikke et eneste bud. Der var en konstatering af, hvad vi alle sammen kunne læse i vismandsrapporten i forgårs, men ikke et eneste bud på, hvordan vi kommer ud af det.

Så vil jeg gerne sige, at jeg sådan set synes, det er en hån mod landets overførselsindkomstmodtagere, at Venstres ordfører står og taler om de her visioner. Jeg kan konstatere, at hvert evig eneste år mister børnefamilier på kontanthjælp 5.500 kr. om året. Hvert evig eneste år er det 5.500 kr. om året for børnefamilier på kontanthjælp. Jeg kan konstatere, at en enlig på førtidspension mister 6.000 kr. om året som konsekvens af satspuljen.

Det er jo meget fint at stå og sige, at man har alle mulige ideer om, hvordan man gerne vil have, at fremtiden skal se ud. Der kommer ikke et eneste bud på, hvordan man kommer derhen, og det eneste, vi kan se af det her års finanslov, er, at man igen udhuler den indkomst, som de fattigste grupper i vores samfund har. Lige nu går det i den forkerte retning, og det går rigtig meget i den forkerte retning: 6.000 kr. er rigtig mange penge for en enlig på førtidspension. Og der taler vi altså ikke om en gruppe, som har mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet igen. Vi taler om en gruppe, hvor det er den varige situation. Hvad vil Venstre gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Der er mange anklager mod os, bl.a. om loftet over kontanthjælp, og det, som egentlig er vig-

tigt for mig at få sagt, er, at det grundlæggende er afgørende, at det kan betale sig at tage et job. Når vi indførte et loft over kontanthjælp, var det jo også med henvisning til, at hvis begge, både mor og far, var på kontanthjælp, så ville de under det gamle system skulle starte med, at den første, der fik et job, skulle tjene 26.000 kr. om måneden. Det er ikke realistisk for mange mennesker, og derfor var den økonomiske tilskyndelse til at tage et job simpelt hen for lille. Og det er hele baggrunden for at indføre loftet over kontanthjælpen.

Så blev der sagt, at familierne har meget lidt. Altså, et ægtepar, som er underlagt loftet over kontanthjælp, med to børn, f.eks. i alderen 3-6 år, har et rådighedsbeløb på 11.000 måneden, når de har betalt skat, bolig og institution. Det synes jeg sådan set ikke er umenneskeligt.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Det er jo bemærkelsesværdigt, at det svar, vi får fra hr. Peter Christensen på Enhedslistens spørgsmål her, er et stort forsvar for nogle af de mekanismer, som nu bevislig, efter vi har set flere rapporter, påviser, at kontanthjælpsloftet bl.a. ikke har den effekt, som Venstres ordfører bliver ved med at påstå at det har, nemlig at få flere folk i arbejde. Der var ikke noget konkret svar på Enhedslistens spørgsmål i Peter Christensens kommentar.

Kl. 10.55

Jeg synes, det er på sin plads at høre, hvad Venstre konkret vil gøre, og ikke at få de her undskyldninger for, hvorfor man vil bevare nogle ydelseslofter, som betyder, at man ikke får folk i arbejde, men at man udstøder folk, som i forvejen lever på et meget, meget lavt fattigdomsniveau. Jeg synes stadig væk, vi mangler et svar fra Venstre på: Hvad vil Venstre gøre for at bekæmpe fattigdom i det her land?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det er ikke en talen udenom. Jeg accepterer bare ikke den præmis, at det skulle være urimelige økonomiske vilkår. Hvis man henvender sig til en bank for at låne penge og den skal finde ud af, hvor meget man må låne, så er der sådan en tommelfingerregel, der siger, at 3.000 kr. pr. voksen og 1.500 kr. pr. barn lagt sammen er det, man som minimum skal have, når de faste udgifter er betalt. Det er sådan en tommelfingerregel, jeg i hvert fald selv som ung er blevet mødt med af

banken. I det her tilfælde, det konkrete eksempel, jeg fremhæver, har man flere penge til rådighed, når de faste udgifter er betalt, end det, nogle banker anbefaler over for helt almindelige familier.

Så jeg synes ikke, at det er urimelige økonomiske vilkår, og jeg synes, at det er meget vigtigt, at der er et økonomisk incitament til at gå ind på arbejdsmarkedet. Det skriver vismændene – som jo fylder meget i debatten i dag – og de slår fast, at det er helt afgørende. Det er deres budskab. Derfor synes jeg faktisk, at det er væsentligt at holde fast i kontanthjælpsloftet, som har været med til at skabe en situation, hvor det, hvis begge parter er på kontanthjælp, ikke er nødvendigt, at de skal starte med et direktørjob, for at det kan betale sig.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Sagen er jo, at vi gang på gang – både fra Rådet for Socialt Udsatte, fra beskæftigelsesministerens egen undersøgelse og nu fra de fremmeste økonomer i det her land, vismændene – har fået bevist, at kontanthjælpsloftet ikke har den effekt, som hr. Peter Christensen bliver ved med at stå og påstå at det har. Den eneste effekt, det har, er, at det er med til at støde folk ud, marginalisere folk yderligere, som i forvejen har svære økonomiske vilkår.

En af konsekvenserne er jo, at nogle af de mennesker, der rammer kontanthjælpsloftet nu, bliver smidt ud af deres lejligheder, fordi de ikke kan betale deres husleje. Er det et rimeligt økonomisk vilkår? Er det den konsekvens, som hr. Peter Christensen vil blive ved med at fremhæve som en af de ting, som sker for de mennesker, der rammer kontanthjælpsloftet?

Jeg synes, det er meget bekymrende, at vi i dag ikke kan få noget konkret bud fra Venstre på, hvad man vil gøre for at bekæmpe fattigdom, men kun få nogle højtsvævende undskyldninger for, hvorfor man har indført de her lofter. Jeg synes, det er beklageligt.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Loftet over kontanthjælp er ikke med til at skabe fattigdom. Jeg er uenig i præmissen. Jeg mener sådan set, at det afgørende er, at det kan betale sig at tage et job.

Det er rigtigt, at i nogle af de undersøgelser, der er blevet lavet, blev det slået fast, at loftet over kontanthjælpen alene ikke løser problemet,

og at der også skal nogle andre tilbud til. Og det er jo også derfor, at regeringen har fremlagt »En ny chance til alle«, fordi man ønsker at kombinere det med andre tilbud end kun det, at der skal være en rimelig sammenhæng mellem, hvad man kan modtage af overførsler, og hvad man vil kunne tjene ved at tage et arbejde.

For vi skal jo huske på, at der er noget usundt i et system, hvor man ikke har nogen økonomisk grund til overhovedet at være en del af arbejdsmarkedet. Heldigvis er der mange danskere, som tager på job alligevel. Der er 130.000 danskere, som tjener mindre end 50 kr. om dagen ved at gå på arbejde. Det er ikke ret meget, men de gør det alligevel, fordi de lægger en værdi i at være selvforsørgende. Så det glæder jeg mig sådan set over.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Nu har jeg efterhånden luret, at Venstres ordfører ikke er meget for at forholde sig til andet end det, som Venstre selv siger. Det gælder f.eks. vismændenes rapport. Men jeg vil alligevel prøve. For noget af det, vismændene fremhæver i deres afsnit om fattigdom, er jo netop flygtningene på introduktionsydelse, hvor de siger, at det er et eksempel på en gruppe, som har meget vanskeligt ved at finde beskæftigelse som følge af ringe sprogkundskaber, og de har manglende kvalifikationer. Derudover er mange af dem traumatiseret og syge som følge af de oplevelser, de har haft, før de kom til Danmark.

Det betyder, at de reelt ikke har mulighed for at søge arbejde. Det betyder, at de er en gruppe, som man ikke kan ramme med de her økonomiske incitamenter, som Venstre ellers bruger så meget. Det er en gruppe, som man svinger pisken over til ingen verdens nytte, fordi de faktisk ikke kan varetage et arbejde. Hvad har Venstre tænkt sig at stille op med det?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det er en debat – synes jeg – som slet ikke forholder sig til, at der er masser af andre initiativer end blot økonomiske instrumenter, som er i spil, og derfor er det jo ikke rigtigt at sige, at regeringen ikke gør andet end at skrue tingene sammen, så der kun er økonomisk incitament. Vi gør meget andet, f.eks. »En ny chance til alle«, og giver i det hele taget incitamenter, som skal være med til at få folk ind på arbejdsmarkedet, også folk, som ikke kan varetage et fuldtidsjob. Så der

er jo masser af politiske initiativer, der går i den retning.

Kl. 11.00

Jeg er helt med på, at man ønsker at tegne et negativt billede af, at vi kun ønsker at svinge pisk. Vi ønsker ikke at svinge nogen pisk, men vi ønsker sådan set, at vi har et sundt system, et system, hvor det kan betale sig at tage et job, og hvor mennesker ikke skal føle sig til grin ved at gå på arbejde. Det synes jeg faktisk ikke man kan byde folk.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Jeg tænkte jo nok, at Venstre ville komme ind på, at det skulle kunne betale sig at arbejde, og det er jeg sådan set ikke uenig i. Men det, som måske er mere centralt, er, at det skal være muligt at arbejde, at det skal være muligt at have et arbejdsmarked, hvor der er plads til folk, som måske ikke kan arbejde fuld tid, som måske har brug for noget hjælp i starten, og som måske har brug for at lære sproget bedre. Der skal være mulighed for en vis overgangsperiode.

Hvad vigtigere er med hensyn til lige præcis de her folk, som er på starthjælp, er jo, at de har brug for i en periode ikke at blive slået i hovedet over, at de ikke er på arbejdsmarkedet. De har brug for en periode, hvor de netop kan uddanne sig, hvor de kan lære sproget, og hvor de kan komme sig over nogle af de traumer, de har været ude for tidligere. De har brug for, som vismændene også foreslår, måske at være på almindelig kontanthjælp de første 3 år i stedet for starthjælp. Hvad vil Venstre sige til det?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det bliver selvfølgelig lidt en gentagelse af de svar, jeg har givet tidligere, fordi spørgsmålene også er de samme.

For os er det altså helt afgørende, at der er incitamenter til at gå ind på arbejdsmarkedet, at der er incitamenter til at tilegne sig dansk kundskaber, så man kan gå ind og blive en del af det fællesskab, der er på arbejdsmarkedet. Vismændene slår jo fast, at det er helt centralt for, at folk ikke havner i fattigdom, at de har en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Jeg glæder mig sådan set over, at spørgeren her til sidst var enig med Venstre i, at det skal kunne betale sig at arbejde. Det, der så bare underer mig, er, at man kritiserer de redskaber, vi bruger, for jeg har egentlig svært ved at se, hvor-

dan vi ellers kunne sikre det forhold, at der skal være en økonomisk forskel på at være uden for og inde på arbejdsmarkedet.

Hvis man ikke skal bruge de værktøjer, vi har gjort, er mit store spørgsmål: Hvad søren skulle man så? Jeg har ikke hørt andre forslag, der skulle sikre den politik.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Så hev Venstres ordfører lige sit eget falske julemandsskæg af i fuld offentlighed. Ordføreren startede med en snak om den glade julestemning, og nu, hvor vi kommer ind i debatten, viser det sig jo, at det, Venstre stadig væk vil, og det, Venstre stadig væk tror på og hylder, er ulighed, en voksende ulighed i det danske samfund.

Det er jo absurd at høre på den debat, der lige har været. Der er mennesker på kontanthjælpsloftet, som bliver sat ud af deres lejligheder, og den ene rapport efter den anden, også regeringens eget råd og vismandsrådet, siger: Kontanthjælpsloftet skaffer ikke folk i job, det gør dem kun udstødte i samfundet, det sætter dem på gaden.

Samtidig med det har regeringen besluttet sig for, at lige præcis de mennesker med de små indtægter, der typisk er dem, som bor i lejeboliger, skal frastjæles 1,6 mia. kr. af bl.a. regeringen og Dansk Folkeparti. Det er da usmageligt. Er det ikke et tegn på, at ulighed faktisk er en god ting, hvis hr. Peter Christensen skulle være helt ærlig?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det er det ikke. For os er det afgørende at bekæmpe fattigdom, og det er også det, vi målretter de politiske initiativer efter. Så jeg er helt uenig.

Det, som har været sagen for mig, er at se på – jeg vender tilbage til loftet over kontanthjælpen, fordi det er et emne, der bliver bragt op hele tiden – om det økonomiske råderum, man nu har tilbage, efter at vi har indført loftet, er urimeligt. Er de 11.000 kr. for en familie, når de faste udgifter er betalt, et urimeligt beløb? Hvis det er urimeligt, så tror jeg, at der er mange danske familier, som er på arbejdsmarkedet, der vil sidde tilbage og undre sig over, hvordan det kan være, at man herinde definerer det som uacceptable vilkår, når det er det, de lever under og måske har gjort et helt liv. Selvstændige er over-

repræsenteret i lavindkomstgruppen, og jeg tror, at de vil undre sig over den her debat.

Jeg synes, det er helt, helt acceptabelt, og det betyder, at der en tilskyndelse til at tage et job. Og det, vi ser, er også, at man bevæger sig, altså at man ikke er i lavindkomstgruppen hele livet, og det synes jeg er godt.

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Hvis jeg må citere frit efter hukommelsen, så synes jeg at huske, at ordføreren har sagt: Jeg græder tørre tårer over den stigende ulighed. Jeg græder tørre tårer.

Det er med andre ord krokodilletårer, og nu får vi altså tydeligt bevis for, hvad ordføreren i virkeligheden mener: Der er ingen ulighed, der er ingen, der er fattige i det her land; det er noget fusk, når folk søger julehjælpssækker og bliver afvist; det passer slet ikke, at der er mennesker, der bliver sat på gaden. Det går jo rigtig godt.

Jeg er sikker på, at hr. Peter Christensen både har et samtalekøkken og et wellværelse, som han kan benytte sig af derhjemme. Men fra de almindelige mennesker, som bor til leje i landets almene boliger, den ene million, har regeringen faktisk lige stjålet 18.000 kr. pr. lejemål.

Synes ordføreren så, det er mærkeligt, at man ikke kan få sit julehumør i top? Skal mennesker, der bliver sat på gaden og bliver frataget mulighederne for at få renoveret deres lejligheder, samtidig være i Venstres glade julehumør? Det hænger jo ikke samme.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg skal love for, at julestemningen ikke vil sætte sig. Det er også i orden, men det er ikke i orden at blive ved med at påstå, at vi i Venstre ikke er optaget af at bekæmpe fattigdom. Det er vi. Det vil man da også kunne se på de initiativer, vi har lagt frem. Vi er optaget af at hjælpe de svageste grupper og står jo ikke og siger, at der ikke findes fattige i Danmark.

Jeg har sagt tidligere i debatten her, at der er godt en halv promise, som lever i fattigdom hele deres barndom, altså godt 30 børn. Det er da ikke i orden. Man kan glæde sig over, at det ikke er flere, og at vi er det land i Europa, der har den laveste andel. Det synes jeg godt vi kan glæde os over. Men det er jo ikke det samme

som at sige, at det ikke kan gøres bedre. Selvfølgelig kan det det.

Derfor skal Socialdemokratiet lade være med at lægge beskyldninger ind, som de overhovedet ikke har nogen dokumentation for. Hvis de kigger på de politiske initiativer, vi tager, så er de netop også i satspuljemidlerne målrettet mennesker, som har det svært, og hvoraf nogle også er fattige, relativt fattige. Derfor er det jo også der, vi skal gøre en indsats, og det, vi som samfund – synes jeg – skal måles på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Venstres ordfører konstaterede i en sætning, at de er politisk uenige med vismandsinstitutionen. Nu er vismandsinstitutionen jo ikke nogen politisk institution, men en institution, der samler landets højeste ekspertise på det økonomiske område.

Et af de centrale budskaber i rapporten er jo dybest set, at hvis man som Venstre og regeringen blankt afviser en skatteomlægning, så gambler man med dansk økonomi. Det gør man, fordi man bliver tvunget til at stramme finanspolitisk, og hvis ikke man gør det – og det vil regeringen jo ikke – er der en betydelig risiko for høj ledighed og lav vækst.

Hvordan kan man som regering sidde den form for advarsler overhørig? De kommer ikke fra en politisk institution, de kommer fra landets højeste ekspertise, ikke sandt.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Det første er vi jo enige om. Jeg sagde ikke, at de var en politisk organisation. Jeg sagde, at vi var politisk uenige med dem. Det er vi stadig væk. Det er jo ikke sådan, at man nedsætter vismænd, der så skal diktere folkestyret, hvordan vi skal lede landet. De kan komme med anbefalinger, og dem lytter vi til.

Jeg lytter mig også til, at der er andre økonomer, der siger: Klap nu lige hesten, lad være med at komme med uovervejede indgreb, for det er jo ikke sikkert, det går så galt.

Jeg anerkender fuldt ud, at vi står i en situation, hvor vi ikke kan øge de offentlige udgifter mere, end vi har gjort, for vi er på kanten af overophedning. Sådan ser jeg på det, men jeg mener ikke, at vi står i en situation, der kræver et indgreb, og derfor er jeg knap så pessimistisk som vismændene. Jeg synes også, at de tal, vi får ind for lønudviklingen, beroliger mig lidt. Jeg

glæder mig sådan set over, at der er en ansvarlighed også på det område, så jeg synes ikke, der er behov for noget hasteindgreb.

(Kort bemærkning).

Charlotte Fischer (RV):

Man undrer sig jo. Altså, når man kan sidde år efter år, forår og efterår, og lytte til vismandsinstitutionen og sige, at de nok ikke har ret, så tænker jeg jo, at regeringen måske har en diskussion om, hvorvidt man skulle nedlægge vismandsinstitutionen. Den må jo for regeringen næsten grænse til det ubrugelige, når man får et sæt anbefalinger, som man år ud og år ind simpelt hen afviser, fordi de jo ikke har ret, de her vismænd. Venstres økonomer har åbenbart et helt andet syn på tingene.

Var det ikke simpelt hen mest logisk at nedlægge vismandsinstitutionen, når man synes, de anbefalinger, der kommer, er så ubrugelige?

Kl. 11.10

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nej, vi har ikke nogen interesse i at nedlægge vismandsinstitutionen. Vi synes, det er godt at have uafhængige folk, som kommer med anbefalinger, ros og ris. Det mener jeg man altid har brug for.

Det, jeg bare synes er interessant, når man lytter til De Radikale, er at høre, at det åbenbart er vismændene, der simpelt hen dikterer radikal politik. Jeg vil da, hvis der kommer nogle anbefalinger, som går imod, hvad man måtte have på den radikale palet, glæde mig til at se, om man så bare omgående retter ind, for det er det, jeg lytter mig sådan lidt frem til i det, der bliver sagt.

Sådan er det ikke i Venstre. Vi lytter til kritik, og noget er vi uenige i, andet er vi enige i. Og vi er uenige i, at det skal være marginalskatterne, der skal sænkes, for at man så kan øge boligskatten. Det er vi uenige i. Vi mener, at danskerne trygt skal kunne regne med de økonomiske rammevilkår, der gælder for deres bolig, så det ikke er et eller andet lotteri, hvor den enkelte dansker ikke aner, om man har vundet eller tabt, når man har puttet penge ind i den radikale skatte-reform.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Nu tillægger jeg hr. Peter Christensen så stor viden og indsigt, at jeg mener, han udmærket godt

ved, at han taler mod bedre vidende om den radikale skattereform. Men lad nu det ligge, det kan vi komme tilbage til.

Jeg synes, det er meget interessant, at ordføreren mener, at skattestoppet giver tryghed. Det kan i givet fald kun være på det helt korte sigt, for jeg synes, det må være en meget ubehagelig forestilling for de fleste familier, at regeringen på det lidt længere sigt overhovedet ikke gør noget som helst for at skaffe tilstrækkelig arbejdskraft i en dansk sammenhæng.

Det arbejdsudbud, som skattestoppet giver, er jo stort set ingenting i forhold til den beskæftigelsesituation, der er i øjeblikket, og den meget store mangel på arbejdskraft, der er både i den offentlige og i den private sektor. Derfor forekommer det helt besynderligt, at man ikke vil gennemføre en skattereform med henblik på at skabe flere hænder til både offentlig og privat beskæftigelse.

Hvor svært kan det være – har man lyst til at spørge regeringen – i betragtning af den velfærds politik, regeringen også gerne vil stå for, at sørge for, at der er hænder nok i den offentlige sektor? Hvorfor er det, at skattepolitikken ikke skal ses i det lys?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Jeg synes, De Radikale skulle tage at anerkende også deres egen indsats i forbindelse med velfærdsaftalen i stedet for at sige, at der slet ikke er taget initiativer, der skal øge arbejdsudbuddet i det her land. Vi har jo da i fællesskab lavet aftaler, så der virkelig gøres mange ting for at øge arbejdsudbuddet.

Så jeg synes da, at man i stedet for at hænge med næbbet skulle glæde sig over, at vi har aftalt initiativer, der skal få flere indvandrere ind på det danske arbejdsmarked, hvor vi jo har en stor opgave, vi skal have løst; at vi jo har ændret på pensionsalderen, så vi også får øget arbejdsstyrken ad den vej; og at vi kigger på barrierer, der f.eks. er i overenskomster, og som tvinger ældre, seniorer, ud af arbejdsmarkedet.

Så jeg synes sådan set, at der er en lang række initiativer, som går i retning af at øge arbejdsudbuddet, initiativer, som De Radikale har været med til at stemme igennem, og som jeg synes man skulle glæde sig over.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jo, men nu skal man – og det tror jeg hr. Peter Christensen vil være helt enig i – jo aldrig nogen sinde hvile på laurbærrerne, specielt ikke, når opgaven ikke er løst. Det er måske den del af sandheden, som ikke kommer frem i diskussionen her. Vi får nemlig kun den halve version, for vi har kun løst halvdelen af opgaven, eller lidt mere måske, med de ting, som vi gennemførte med velfærdsreformen i foråret.

Derfor er der jo stadig væk et udestående, i særdeleshed på kort sigt. Det er også dokumenteret nu igen med de seneste rapporter, vi har fået, og Finansministeriet vil jo også bidrage i kommende rapporter over konjunkturerne. Finansministeren ved som statsansvarlig i samarbejde med kommunernes arbejdsgiver jo udmærket godt, at det store problem bliver rekruttering til den offentlige sektor.

Vil det sige, at vi her kan få at vide, at hr. Peter Christensen mener, at den aftale, vi lavede i foråret, er tilstrækkelig, er nok, at det er at løfte det politiske ansvar for, at der er medarbejdere nok til den velfærdsudfordring, som vi har foran os?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nej, selvfølgelig ikke. Det er jo derfor, vi har igangsat bl.a. kvalitetsreformen. Det har vi jo gjort, fordi vi også er meget optagede af at få fundet nogle gode løsninger i forbindelse med den situation, vi ved kommer, nemlig at der er så mange, der forlader den offentlige sektor og går på pension. Så selvfølgelig er vi optagede af det.

Jeg henviste bare til, at jeg synes, det var sådan lidt pessimistisk at sige, at der slet ikke er taget initiativer. Jeg synes jo, vi er i en god gænge, hvor vi hele tiden tager fat om områder og får fjernet barrierer, som gør, at man ikke bliver på arbejdsmarkedet – for vi har brug for alle hænder.

Det, jeg så bare har sagt vi ikke vil være med til, er en reform, hvor vi sænker marginalskatten for at øge skatten på boliger. Det vil vi ikke. Vi vil stå vagt om skattestoppet, så folk ved, hvad de kan regne med, og så vil vi, hvis der er økonomisk råderum, sænke skatterne.

Formanden:

Og så kan hr. Bjarne Laustsen nå at komme ind med en kort bemærkning til ordføreren, inden timen er gået.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Uligheden stiger, og skattetrykket stiger, og der er en lang række faktuelle forhold, der bevirker det.

Men det, jeg synes gør lidt ondt at høre, er, at Venstres ordfører og i det hele taget Venstre og regeringen med stor vellyst rundbarberer folk, der er i klemme i systemet. Der er f.eks. kontant-hjælpsloftet, der er spørgsmålet om sygedagpenge, og nu følger man så yderligere et kapitel til: 300-timers-reglen. Det betyder, at folk mister det hele eller bliver sat voldsomt ned.

Der er det, jeg godt vil høre, om Venstre har dokumentation for, at folk bliver mere raske af at få frataget sygedagpengene. Vi har jo også utallige gange set dokumentation for, at det ikke lykkes at få de sidste i arbejde ved at straffe dem økonomisk. Hvad er det for en dokumentation, Venstre har, der siger det modsatte?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nu er det jo sådan, at for at blive omfattet af 300-timers-reglen skal man jo kunne arbejde, og derfor er de, som ikke er i stand til at tage et job, og som tilhører matchgruppe 5, slet ikke omfattet. For dem, som er omfattet, er det sådan, at det skal varsles i god tid og de skal tilbydes et job af kommunen. Så jeg er sådan set ikke enig i den problemskitsering, som hr. Bjarne Laustsen laver.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Er det rimeligt, at man fratager folk en ydelse, før de har været præsenteret for et uddannelses-tilbud, før de har været præsenteret for et arbejdstilbud, eller før man har sørget for, at de er raske? Er det rimeligt, at man tager ydelserne fra folk, før man har stillet dem stollen for døren og givet dem et tilbud? Det hedder rådighed osv., men det foregår jo ikke; man tager bare ydelsen fra dem. Og det er det, der er interessant, nemlig om Venstre har en dokumentation for, at det hjælper at straffe folk på den måde.

Vi andre kender jo godt svaret, men det kan være, at Venstre har et eller andet i posen, som de kunne fortælle om i dag. Jeg kan oplyse over

for hr. Peter Christensen, at der ikke har været nogen i ministeriet, der har været i stand til at oplyse os om det modsatte, så det kan være, at Venstres ordfører vil fremlægge det for os i dag.

Hvor er dokumentationen for, at Venstres politik virker?

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Igen er det jo afgørende at spørge: Hvad er egentlig virkeligheden i det her forslag? Ja, det er, at man skal have haft 10 timers arbejde om ugen i den periode på de 2 år. Derfor: Er det et urimeligt krav at stille? Det synes jeg ikke. Kommunen skal altså også varsle det i god tid, når den anviser et job, og det er det, man er i gang med i de her uger.

Men de skal jo anvise et job, og derfor synes jeg sådan set ikke, at den virkelighed, som hr. Bjarne Laustsen skitserede, er rigtig. Kommunen har ansvar for at tilbyde et job, og det er så det, man skal tage imod. Hvis man ikke gør det og har haft de 10 timers arbejde, så synes jeg faktisk, det er rimeligt, at der kommer den her sanktion.

Formanden:

Vi når ikke flere korte bemærkninger. Tak til hr. Peter Christensen.

Inden vi går videre, vil jeg af hensyn til dem, der lytter og ser på, nævne, at det er ændringsforslag til finansloven, vi drøfter, selv om det ikke fremgår så tydeligt af debatten.

Værsgo, hr. Jan Petersen som ordfører.

Jan Petersen (S):

Jeg ved ikke, hvor meget af verden finansministeren har nået at købe siden førstebehandlingen i september, men der er jo kommet et par ekstra milliarder, kan jeg se i budgetoversigten. At den gode og grundlæggende sunde økonomi i Danmark så ikke anvendes til noget større og noget mere ambitiøst for det danske velfærdssamfund, kan jo så virke uforståeligt for mig og mange andre i dette land, måske de fleste.

Nu er det overordnet ændringsforslagene, vi behandler, og så vil jeg nøjes med at konstatere, at vi står med en finanslovaftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti, der tydeligt viser, hvor lidt de i det lukkede fællesskab, de udgør, kan magte selv, og jeg må også sige, at finansministeren denne gang slap billigt med aftalen med Dansk Folkeparti. Det gjorde finansministeren til gengæld ikke, da vi i foråret forhandlede vel-

færdsaftalen, men da var han jo heller ikke alene med Dansk Folkeparti; da deltog vi andre.

Så jeg vil tillade mig at glæde mig over den stribe ændringsforslag, som udmønter velfærdsaftalen og i den sammenhæng også globaliseringspuljen. Der er en ret stor overensstemmelse imellem de ændringsforslag, der så bliver vedtaget senere i dag, og dem, som vi har stillet til finanslove over de senere år og især sidste år.

Kl. 11.20

Denne gang er der reelle forbedringer til uddannelserne, til forskningen og til arbejdsmiljøet. Det nye er, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti nu må stemme for forslag, som de vel sidste år afviste som økonomisk uansvarlige. Nu indrømmer man, og det jo er glædeligt, at vi kan finde den enighed, og at Socialdemokraterne havde ret. Der skal investeres i Danmarks fremtid. Velfærdsaftalen og de ændringsforslag, der knytter sig til den, er der perspektiv i.

Lad mig så føje til, at vi også er tilfredse i Socialdemokratiet med den politiaftale, der er indgået. Den er robust, og de ændringsforslag, der knytter sig til den, stemmer vi selvfølgelig for og håber også, at vi kan udmønte dem i den gode ånd, som hele politiaftalen bygger på.

Men så må jeg også stoppe mine roser, for der er jo ikke flertal i det her Folketing for at sikre de danske kommuner en acceptabel økonomi i 2007. Det skal jeg vende tilbage til. Og der er heller ikke flertal i det her Folketing for, at vi nu gør noget ved den stigende ulighed og fattigdommen i det danske samfund. Når vi nu har så robuste offentlige finanser, store og større overskud end forventet og hurtigere gældsafvikling end forudsat, er det uforståeligt for mig – og jeg tror også mange andre – at et flertal i Folketinget ikke formår at gøre de gode tider til også at blive gode tider for de svageste i samfundet.

For man lader jo lejerne i dette land betale for nybyggeri og aflaster dermed alle os andre for at bidrage til det nybyggeri. Er det ikke at øge uligheden?

Man ønsker ikke at afskaffe kontanthjælpsloftet, uanset at det ikke bidrager til andet end at gøre mennesker fattigere. Det er vel også at øge uligheden.

Man fastholder den lave start- og introduktionsydelse og fastholder dermed også flygtninge og indvandrere i en fattigdom, der ud over at være uanstændig i et rigt samfund som det danske også modarbejder integration i samfundet. Det er også at øge uligheden.

Og man vil ikke gøre noget alvorligt for de tusinder af danskere, som mister deres sygedagpenge uden at være raske. Herude kommer man med en beskeden aftale, der ikke grundlæggende løser problemet for dem alle. Er det ikke også at øge uligheden?

Vi står med et flertal, der om lidt vil stemme en række ændringsforslag ned, hvor vi ellers i fællesskab kunne gøre noget konkret ved fattigdommen i det rige danske samfund. Det kalder på et nyt flertal i det danske Folketing efter næste valg. Det er dog ikke noget, der optræder direkte som et ændringsforslag.

Men skåltalerne om, at man vil gøre noget ved uligheden, burde sådan set stoppe nu hos flertallet. Socialministeren har ret, og Venstres finansordfører græder tørre tårer. Man vil jo mere ulighed.

Man vil end ikke forholde sig til den kritik, som vismændene og de sociale råd og mange andre kommer med af de usle ydelser, som man mener er nødvendige at fastholde. Man mener ikke, at det er et problem, og man mener heller ikke, at det er et problem, at et stigende antal lejere smides ud af deres lejligheder, for man vil ikke gøre noget ved det – og så mener man vel heller ikke, at det er et problem.

Jeg vil så vende tilbage til den kommunale del af det og den fælles velfærd, for det er jo det andet store problem. Flere af ændringsforslagene vil forbedre den kommunale økonomi, men der er ikke nogen af de ændringsforslag, der kommer fra regeringen eller Dansk Folkeparti. Her synes man åbenbart, det hele er godt nok. Socialister og ballademagere er åbenbart stadig det, man mener om det store flertal af danske borgere, der mener, at VKO ikke leverer danskerne den velfærd, som vi ønsker og har råd til. Det går nok over, mener man, når de mange fatter, at regeringens tal er bedre end den virkelighed, der er vores.

Men helt sikker er flertallet alligevel ikke. For hvorfor skriver man ellers følgende i finanslovaftalen, og jeg citerer: ældreområdet, hvor budgetterne peger i retning af en stigning på 700-800 mio. kr. i forhold til sidste år? Og så føjer man til: Der er flere midler til ældreområdet i 2007 end nogen sinde før. Peger i retning af – man er altså ikke sikker. Det kan godt være, at der er afsat flere penge end nogen sinde før, men der er sådan set også flere ældre end nogen sinde før. Derfor står virkeligheden efter nytår og efter en jul med julegaver, og hvad ved jeg, på nedskæringer, ifølge ældresagen i 20 pct. af kommuner-

ne i den personlige pleje, og i 24 pct. af kommunerne er der også nedskæringer i personaleforbruget til den praktiske bistand. Jeg synes, Dansk Folkepartis fingeraftryk på den her finanslov taler for sig selv.

Samme forsigtighed gælder i øvrigt dagpasningsområdet, hvor man i aftalen skriver, at kommunerne vil budgettere med en stigning i udgifterne ved en antagelse om uændret dækningsgrad. Betyder det, at flertallet vil dække regningen, når den uændrede dækningsgrad viser sig ikke at holde? BUPL mener jo så at vide, at næsten halvdelen af kommunerne i øvrigt samlet set afsætter færre udgifter på børne- og ungeområdet i driftsbudgettet for 2007, men det er jo kun socialister og ballademagere.

Kl. 11.25

Bedre står det sikkert heller ikke til i folkeskolen. Der mener man, at de kommunale budgetter viser en stigning pr. elev. Det var på tide. Det er gået den forkerte vej i mange år, der har været massive besparelser. Det kan være, at der her og der bliver mulighed for at genindføre lejrskoler, skolefester og andre også relevante aktiviteter i folkeskolen.

Så der er mange og gode grunde til at stemme for det socialdemokratiske ændringsforslag om at forbedre den kommunale økonomi, og jeg har nævnt tre af dem.

Nu ved flertallet jo nok, at der er et problem, og derfor har statsministeren da også opfundet et kvalitetsudviklingsprojekt med interessante møder og et mindre beløb på 250 mio. kr., som vi så kan stemme om. Men det er jo udtryk for dårlig samvittighed. For i stedet for at gøre noget reelt ved de nedskæringer og de forringelser i den offentlige velfærd, som befolkningen nu mærker for alvor, skal vi alle sendes i gruppearbejde. Jeg skal oplyse, at vi stemmer imod det ændringsforslag.

Hvorfor ikke erkende, at der er et ressourceproblem i det danske velfærdssamfund? Der mangler hænder, og den stigende velstand får ikke lov at slå igennem i den offentlige velfærd. Vi har i Danmark en meget effektiv offentlig sektor. Alle offentligt ansatte vil gerne gøre deres arbejde så godt og så effektivt som muligt. De er alle interesserede i at skabe forandring og fornyelse, det er der ingen uenighed om.

Men at benægte, at der er et ressourceproblem, og at der mangler hænder, og tro, at det langsomt går over ved at fedte med et par hundrede millioner kroner til et studiekrædsprojekt, er for naivt. Det hjælper hverken på liggedage i

plejesektoren, lukkedage i daginstitutionerne eller muligheden for også at lave fornuftige aktiviteter i folkeskolen, der er bedre, end det, vi ser i dag.

Så skal jeg afslutningsvis komme med nogle bemærkninger om de ændringsforslag, der i øvrigt er. Vi vil kunne stemme for en række af de forslag, som er stillet af oppositionen, og som vi har stor sympati for. Det gælder f.eks. forslaget om ulandsbistanden fra Det Radikale Venstre, som vi kan støtte, det svarer i det økonomiske niveau til vores eget. Det gælder også SF's forslag om at forbedre den kommunale økonomi, vore intentioner er de samme. Og det gælder sådan set også en række andre forslag, og herunder selvfølgelig de forslag, der udmønter de aftaler, vi er en del af, og som allerede er nævnt.

Med hensyn til de ændringsforslag, vi vil undlade at stemme ved, kan jeg sige, at vi har sympati for dem, men vi vil gerne i nærmere i diskussion om dem, inden at vi skal kaste vores lodder direkte i det, og det kan så ikke blive i denne omgang.

Hvad angår de ændringsforslag, vi vil stemme imod, vil jeg dele dem i to. Den ene gruppe forslag, vi vil stemme imod, stemmer vi imod, fordi vi simpelt hen synes, at det, der er foreslået, økonomisk er for voldsomt. Men vi har meget stor sympati for de formål, de forfægter, og jeg tænker her på en række af Enhedslistens forslag.

Så er der en anden type ændringsforslag. Der er ikke så mange, men de er der. Dem vil vi stemme imod. Jeg har nævnt et af dem. Lad mig også nævne, at vi synes, at det er en underlig manøvre at lukke Miljøinstituttet på den måde og så overføre det til Copenhagen Consensus Center, men det er jo åbenbart den måde, finansministeren driver klimapolitik på.

Så endelig er der et forslag, som nedsætter sodavandsafgiften med 7,5 øre pr. flaske. Jeg må nødvendigvis sige, at det her ganske store gennembrud for Dansk Folkeparti i dansk børnepolitik kan vi ikke støtte. Men netop det ændringsforslag er jo et ganske godt symbol på, hvordan flertallet prioriterer børnene i fremtiden i Danmark. Billigere sodavand og dårligere daginstitutioner.

Formanden:

Der er nu en række korte bemærkninger. Og for at være sikker på, at jeg har fået alle med på listen, læser jeg lige op: Fru Charlotte Dyremose, hr. Peter Christensen, fru Pernille Rosenkrantz-

Theil, hr. Martin Henriksen, hr. Ole Sohn, hr. Christian Wedell-Neergaard, fru Gitte Lillelund Bech, hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Jacob Jensen, hr. Jakob Axel Nielsen, hr. Mikkel Dencker, hr. Morten Østergaard, fru Inger Støjberg, hr. Rune Lund, fru Mia Falkenberg, fru Irene Simonsen, fru Tina Petersen, fru Pia Christmas-Møller, hr. Michael Aastrup Jensen.

Så er det først fru Charlotte Dyremose for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg forstod hr. Jan Petersen sådan, at når man brugte rigtig mange milliarder, så var der stadig væk sådan en vis begrænsning for, hvad Socialdemokraterne ville stemme for. Men jeg er sådan generelt lidt forvirret over, om man ligesom lægger op til, at der skal bruges rigtig mange flere penge, og hvor de så skal komme fra; og de seneste dages udmeldinger om, at man støtter skattestoppet, men det gør man ikke alligevel. Nu er SF blevet det næstbedste parti i Folketinget, de støtter jo som bekendt slet ikke skattestoppet, man vil hæve boligskatterne, man vil af med sikringen af, at f.eks. de grønne afgifter ikke stiger.

Skal vi forstå det sådan, at Socialdemokraterne med den nye stil nu lægger op til, at der skal bruges rigtig mange flere penge, og de skal hives op af borgernes lommer, særlig boligejernes?

Kl. 11.30

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, skattestoppet er en del af det socialdemokratiske projekt, det burde fru Charlotte Dyremose vide. Til gengæld vil vi bruge de ressourcer, der er gemt i en sund offentlig økonomi, på bedre velfærd, og den kan sådan set godt rumme lidt mere end det, som regeringen og fru Charlotte Dyremose vil, men jeg bliver nok nødt til at sige: At gå så langt, som fru Charlotte Dyremose selv vil, nemlig også at skaffe sig skattelettelser i denne her valgperiode, vil vi ikke være med til.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg hørte hr. Jan Petersen tale om, at der i den grad mangler hænder, og vi må jo alle sammen erkende, at vi i de kommende år kommer til at

mangle flere hænder både på det offentlige og det private arbejdsmarked.

Men hr. Jan Petersen vil altså ikke være med til at se på, om vi gennem en kvalitetsreform kan sikre, at de hænder, vi har, også får de bedst mulige betingelser for at kunne fungere på det offentlige arbejdsmarked. Og man står tvivl om, om vi nu skal fastholde skattestoppet; der er overvejelser om sådan en kommission, der kan se på, hvordan man kan hæve forskellige skatter.

Mener hr. Jan Petersen virkelig, at højere skatter ikke vil sætte en begrænsning for, hvor meget den enkelte har lyst til at gøre en ekstra indsats? Og tror hr. Jan Petersen virkelig på, at vi bare kan blive ved med at hive pengene op af borgernes lommer og ikke er nødt til at se på, at vi også sørger for, at de mennesker, der er i den offentlige sektor, har de bedst mulige betingelser for at fungere så effektivt som muligt, så de netop kan være ude og være varme hænder?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Med hensyn til at skaffe hænder i fremtiden og der, hvor det er nødvendigt, også lidt flere hænder – i ældreomsorgen og i børnesektoren f.eks. – har vi redegjort for, hvorledes det kan lade sig gøre. Der er jo et udbredt deltidsarbejde, og ved en kombination af et attraktivt arbejdsmiljø og en bedre tilrettelæggelse af arbejdet – der er masser af forslag til det fra de ansattes side selv – tror vi sådan set godt, vi kan få flere hænder og flere arbejdstimer frem i ældresektoren og i børnesektoren.

Den anden side af sagen er så spørgsmålet om usikkerhed om skattestoppet, og den usikkerhed forstår jeg ikke hvorfor fru Charlotte Dyremose har. Det står helt klart fra vores side. Man har åbenbart bare politisk behov for at sløre billedet. Skattestoppet vil blive overholdt efter et valg, hvor Socialdemokratiet leder en regering, men i enden af det skattestop ligger selvfølgelig en skattereformkommission, og der vil fru Charlotte Dyremose – og alle mulige andre gode kræfter – også blive inviteret ind for at give sine synspunkter på, hvad det skal ende med. Så får vi et folketingsvalg mere, og så kan en skattereform træde i kraft. Men der ligger en afgørende forudsætning i det, og det er, at der er et bredt flertal bag det, og det betyder mindst et borgerligt parti også.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Når man nu kigger på de ændringsforslag, der er indleveret, og læser Information i dag, kan man se, at det parti, som vil afskaffe skattestopet og øge boligskatterne, ifølge Socialdemokraterne er det næstbedste parti, og så kunne jeg egentlig godt tænke mig at vide: Hvem er så det tredjebedste? Er det De Radikale, eller er det Enhedslisten?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det kan vi jo eventuelt lave nogle dialog- og diskussionsaktiviteter om i de kommende uger. Jeg synes sådan set heller ikke, det er en sag, jeg vil involvere hr. Peter Christensen særlig meget i.

Jeg har i øvrigt svært ved at se, hvad lige præcis den diskussion, vi fører med venlige partier omkring os, har med ændringsforslagene at gøre. Der er jo ikke noget ændringsforslag om, at vi ikke må det i denne her debat, så vidt jeg har set.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Nej, det er der ikke, men jeg kan jo se i Information, at man fra Socialdemokratiets side er begyndt at rangordne partierne, og det er altså SF, der er det næstbedste parti.

Så tænker jeg jo, at det alligevel er interessant, når man ser de indleverede ændringsforslag – og derfor er det altså et relevant spørgsmål – om man ud fra dem kan fortsætte rangordningen. Altså, er det Det Radikale Venstre med fru Marianne Jelved, der er det tredjebedste parti, eller er det Enhedslisten, som ligger Socialdemokraterne mest nær på grund af de her ændringsforslag, og som er det tredjebedste parti? Jeg synes da, både jeg og de fortjener, at man fortsætter rangordningen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jamen jeg forstår ikke ændringsforslaget. Altså, er det et forslag om, at det så skal vedtages i finansloven, at Socialdemokratiet har som ven nummer et SF og som ven nummer to Det Radikale Venstre og så i givet fald som ven nummer tre Enhedslisten. Jeg har ikke set ændringsforslaget, og derfor har jeg lidt svært ved at se relevansen i, at jeg skal bruge debattid på det.

Men o.k. da. Hvis det skal være sådan, kan jeg da høre hr. Peter Christensen – eller han kan

måske viske det til en partifælle, der får ordet om lidt – om det så er sådan, at det næstbedste parti for Venstre er Dansk Folkeparti, eller om det er Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Det var fuldstændig det rigtige tidspunkt. Der kan jo ikke være nogen tvivl om, at Enhedslisten er det bedste parti i det her Folketing, så jeg synes, vi skal stoppe den her diskussion om rangordning. Jeg vil gerne stille et ændringsforslag om det, hvis vi skal have det på banen, for at vi kan tage diskussionen.

KL 11.35

Jeg glæder mig over, at vi er nået så langt i oppositionen, at der er en fuldstændig klokkeklar linje for, hvad alternativet er til den nuværende regering. Det er en nyskabelse. Sådan var det ikke, sidst vi snakkede finanslov. Det er sådan, at Socialdemokraterne nu har meldt meget, meget klart ud, at man ønsker, at den offentlige sektor skal være større end det, regeringen lægger op til at den skal være. Det synes jeg er rigtig, rigtig fint, og jeg synes også, der har været rigtig gode taktik omkring afskaffelse af fattigdom. Men der er altså et lille bitte hjørne, og det er jo et af de hjørner, der gør, at Enhedslisten er Folketingets bedste parti, nemlig satspuljen.

Jeg vil gerne spørge, om det ikke er ved at være på tide, at Socialdemokraterne finder et andet ben at stå på end at være medvirkende til det bal, de borgerlige kører, med at tage penge fra de fattigste i vores samfund hvert evig eneste år.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Vi har ikke nogen planer om at forlade eller opsigte forliget omkring satspuljen. De fordelingspolitiske problemer, vi står med, herunder det at gøre noget meget konkret ved et antal danskere, som er meget fattige, kan vi nok finde nogle andre og mere effektive instrumenter til end ved at gøre op med satspuljen. Så det er sådan set et nej, men til gengæld et tilsagn om, at vi i vores diskussioner og også i nogle af de forslag, vi har, udvikler platforme for, hvordan vi kan gøre op med fattigdommen.

Vi har jo leveret tre her og nu-indsatsområder i vores forslag – fire endda – og jeg mærker også, at det er noget, der sådan set er meget enighed om i oppositionen. Så jeg vil sådan set sige, at så starter vi derfra.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes også, der er rigtig mange gode ændringsforslag, vi kan være enige om i oppositionen, og som peger i den rigtige retning, altså i den retning, at velfærdssamfundet bliver større, og at det bliver bedre til at tage sig af de opgaver, der er. Men jeg kan ikke se de initiativer, som gør op med det, at man udhuler satserne. Altså, for nogle mennesker er det jo en helt konkret oplevelse af, at de penge, de har at gå ud og købe ind for, bliver færre og færre år for år.

Så jeg vil gerne spørge, hvilke initiativer der ligger i forhold til de grupper, altså i forhold til, at de simpelt hen skal have flere penge mellem hænderne til at gå ud og købe varer for, fordi de ganske simpelt har for lidt i dag. For det kan jeg ikke se af ændringsforslagene. I forhold til de grupper er der ikke nogen konkrete kroner og øre. Og jeg vil gerne høre, om der er nogen initiativer på vej til f.eks. at få sat satserne op eller få lagt større tillægsydelse ind eller andet. Er der den slags initiativer under opsejling fra Socialdemokraternes side?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg introducerer ikke nye initiativer i dag ud over, hvad der står i vores finanslovsforslag. Jeg vil nævne, at kontanthjælp, start- og introduktionsydelse og sygedagpenge jo også er omfattet af satspuljereguleringen. Og derfor er det relevant, hvis vi skal gøre op med nogle af de skævheder, der udvikler sig dramatisk nu, at gøre de ydelser bedre eller sikre, at man kan beholde de ydelser. Det er vi enige om, og det er der, sådan set starter. Der er ikke nogen nye initiativer, heller ikke noget, der på anden vis kan reparere på eventuelle virkninger af satspuljen.

Men grundlæggende vil jeg godt understrege, at vi ikke er på vej ind i en opsigelse af satspuljeforliget, og det har vi flere grunde til. Vi synes sådan set også, det er klogt at have bundet borgerlige kræfter til, at der sker en ensartet regulering af satser i dette land. Det er sådan set en politisk investering i, at man ikke begynder at dele forskellige borgergrupper op, der har brug for en offentlig overførsel, og sige: *I* kan få en ordentlig stigning, og *I* kan ikke få en ordentlig stigning.

Grunden til, at jeg nævner det, er jo, at vi har set, at flertallet, som vi har det i dag, er parat til at give lavere ydelser til nogle end til andre, for-

di de ikke kan lide dem. Jeg tænker på start- og introduktionsydelsen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil gerne ønske Socialdemokraterne tillykke med de gode meningsmålinger, og så er jeg interesseret i at høre, hvad Socialdemokraterne har tænkt sig at gøre, når nu det går op for vælgerne, at der rent faktisk f.eks. næste år, i 2007, er flere penge til velfærd, flere penge til de ældre på statsbudgettet og flere penge til de ældre på kommunernes budgetter. For på et eller andet tidspunkt kan man jo ikke blive ved med at bedrage vælgerne, så går virkeligheden jo op for dem, og hvordan har Socialdemokraterne så tænkt sig at tilrettelægge deres politik?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jamen altså, det er der sådan set ikke nogen grund til at føre nogen stor, indviklet diskussion om. Hr. Martin Henriksen kan mene, at det bliver sådan, og den virkelighed, jeg møder, siger sådan set, at det er det modsatte, der bliver tilfældet.

Man kunne jo også sige: Nå, det blev ikke så slemt, som vi frygtede. Er det nok? Er det nok, at vi – i nogle kommuner – står med en uændret indsats på pleje- og ældreområdet? Er det nok, at vi i nogle kommuner står med en uændret indsats på børneområdet? Er det nok? Det er sådan i nogle kommuner, det er vi ret sikre på, og usikkerheden med hensyn til, om ikke det er tilfældet, fremgår jo direkte af, hvad man har skrevet i sin aftale. Men er det niveau, vi ligger på nu, godt nok? Nej.

Kl. 11.40

Hele formålet med kommunalreformen var vel sådan set, at vi skulle få en bedre offentlig service, og det er der på ingen måde udsigt til. Det, der er rimelig sikkerhed for, og det, der er nævnt i aftalen, er, at det ser ud til, at det ikke bliver værre. Jo, det gør det sådan set nogle steder.

Så jeg tror sådan set, at hr. Martin Henriksen får et lille problem med at rejse rundt og fortælle, at det blev bedre, for det tror jeg sådan set ikke det blev.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det var jo et langt intetsvar. Hvis man kigger på tallene – og det gør en finansordfører vel en

gang imellem – så kan man jo se, at med hensyn til de tal, som kommunerne har budgetteret med, viser det sig rent faktisk, at der er flere penge til ældreområdet, også når man kigger på den demografiske udvikling, det viser sig, at der er flere penge på dagpasningsområdet, og det viser sig, der er flere penge på folkeskoleområdet, f.eks. pr. folkeskoleelev. Er det ikke realiteter, eller er det bare tal, som er hevet ud af den blå luft? Er det kommunerne, der ikke kan finde ud af at regne ud, hvad de selv bruger af penge på områderne?

Jeg forstår det simpelt hen ikke. Hvordan hænger det sammen? De tal, vi får oplyst f.eks. fra kommunerne og fra Finansministeriet, er det fantasital ifølge Socialdemokraterne? Kan Socialdemokraterne ikke bare i al sin enkelhed bekræfte virkeligheden: at der f.eks. er flere penge til ældreområdet? Og hvad gør man så, når vælgerne finder ud af, at der rent faktisk kommer flere penge til de her områder? Hvad gør Socialdemokraterne så?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Hvis hr. Martin Henriksen ikke mener, han får noget svar fra mig, er det sådan set, fordi jeg svarer i overensstemmelse med kvaliteten af spørgsmålet.

Der er ikke enighed om de tal her. Ældre Sagen peger f.eks. på en anden virkelighed end den, hr. Martin Henriksen tror på. Den her aftale, som hr. Martin Henriksen dækker på ældreområdet, peger på, at man ikke er sikker. Og Ældre Sagen er sådan set sikker på, at der sker det modsatte.

Jeg tror, hr. Martin Henriksen ligesom så mange andre kan få en opfordring til at rejse rundt i landet med sine tal og så se, hvordan det går. Jeg ønsker bare god rejse med alle tallene; det kunne være, man mødte en virkelighed, der var lidt anderledes.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne have den socialdemokratiske ordfører til at uddybe begrundelsen for eller bevæggrundene til, at Socialdemokraterne har fundet det nødvendigt at gå ind og stramme og beskære efterlønsalderen, så den i første omgang bliver stigende til 62 år, men med hjælp fra Dansk Folkeparti har man lavet en indeksering, som betyder, at efterlønsalderen stiger op til 66 år og pensionsalderen til 71 år.

Er det virkelig socialdemokratisk politik – også når man ved fra Finansministeriets DREAM-gruppe, at det producerer 190.000 nye førtidspensionister? Er det virkelig noget, Socialdemokraterne er stolte af at medvirke til?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg synes, det er fornuftigt, at vi indretter en aftrædelsesmodel i det fremtidige Danmark, der tager højde for, at vi lever længere, og tager højde for, at vi har brug for flere hænder. Så der er ikke nogen tvivl om, at velfærdsforliget, herunder den model, der er lagt for aftrædelse til efterløn og pension, er klog og fremtidsikkert.

Men betalingen for, at vi gør det her, den betaling, befolkningen skal have for det her, er, at vi investerer massivt i, at de ikke bliver syge af at gå på arbejde og ikke bliver nedslidte af at gå på arbejde, og at der ikke produceres førtidspensionister i de mængder, som hr. Ole Sohn frygter vil komme.

Det er jo derfor, der er indsatser på arbejdsmiljøområdet i forliget – og det tror jeg ikke hr. Ole Sohn vil kunne bruge mange ord på at kritisere, tværtimod – og det er også derfor, der er en nedslidningsfond eller en forebyggelsesfond, som den jo hedder nu, som skal investere massivt i, at danskeren får et bedre arbejdsliv, og herunder også rette op på den ulighed, der er i middellevetiden, en ulighed, som betyder, at grupper, der har et hårdere og mere udsat arbejde, lever kortere tid. Det er det, den skal bruges til.

Så vi investerer massivt i, at vi får mere lighed i den gennemsnitlige levealder, og instrumenterne er dem, jeg har nævnt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes ellers, at hr. Jan Petersen brugte meget af sin ordførertale på at kritisere den manglende investering, der var fra den her regerings side, og den manglende udvikling af velfærden, som betyder, at der er en stigende ulighed i samfundet, som ikke mindst er begrundet i det ulyksalige skattestop, som er det mest ulighedsskabende element, der har været i dansk politik i nyere historie.

Kl. 11.45

Jeg er lidt optaget af, om Socialdemokraterne, som desværre jo også er hoppet på skattestopvognen, efter et valg vil medvirke til at sikre, at der bliver lukket skattehuller og indført en mere

effektiv ligning, som gør, at der kan tilføres fællesskabet flere midler, hvilket er nødvendigt for at kunne forbedre velfærden. For det bliver da i allerhøjeste grad nødvendigt, også som følge af det forlig, der er lavet omkring efterlønnen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det kan jeg sådan set i al venlighed bekræfte. Vi vil lukke skattehuller, og vi vil også fjerne nogle af de skatteelementer, vi har, f.eks. muligheden for at fradrage pensionsindbetalinger på over 100.000 kr. Der vil vi lægge et loft. Og der bliver jeg nødt til at sige, at det provenu, vi får hjem af det, putter vi i en fin kasse og gemmer til den skattereform, der skal være en attraktion for et bredt flertal i Folketinget.

Effektiv ligning kan give et provenu, og man kan også sige, at der er erhvervstilskud, der er skjult i form af nedsættelse af beskatning af landbruget. Den slags kan umiddelbart bruges til at forbedre velfærden. Så det er sådan set et ja, men vi skal lige se på, hvad der bruges til hvad.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det Økonomiske Råd advarer mod yderligere stigninger i de offentlige udgifter, og Socialdemokratiet er jo kommet med et ændringsforslag, hvor man vil øge udgifterne til kommunerne med 1 mia. kr., og så tilslutter man sig her ved debatten også SF's forslag på 1,3 mia. kr. Så er man altså oppe på 2,3 mia. kr.

Er det ikke uansvarlig politik bare bevidstløst at overbyde regeringen og dermed øge de offentlige udgifter?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, det er sådan set vældig ansvarligt, og hr. Christian Wedell-Neergaard ved jo udmærket, at hvis man ser på den samlede nettovirkning af de socialdemokratiske ændringsforslag – ikke alle er til afstemning – er forskellen sådan set et par milliarder. Det mener vi er forsvarligt, især når de par milliarder anvendes målrettet på områder, hvor vi også samtidig kan håndtere flaskehalsproblemmstillingen, og det er jo typisk børne- og ældreområdet.

Jeg har lige i et tidligere svar nævnt, at der er et udbredt deltidsarbejde, og det kan bære en del af det, men jeg kan også føje til i forhold til den mere overordnede økonomiske diskussion,

vi vel skal have på onsdag, at et af de problemer, vi har på det danske arbejdsmarked, jo er, at arbejdsmarkedspolitikken ikke er effektiv nok.

Det er ikke regleres skyld, men det er i høj grad måden, regeringen forvalter reglerne på.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jamen når man så under debatten tilslutter sig Det Radikale Venstres forslag om 450 mio. kr. til ulandsbistanden og SF's forslag om 1,3 mia. kr., ja, så forøger man jo ubalancen og dermed det overbud, man foretager i forhold til regeringens forslag.

Er det ikke uansvarligt at blive ved med på den måde at overbyde, når der nu er tilstrækkelige midler, flere midler end nogen sinde, bl.a. i kommunerne? Er det ikke uansvarlig politik?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det er dybt uansvarligt at lade være med at investere i en ordentlig velfærd i et land, der bliver rigere og rigere. Det er dybt uansvarligt ikke at sikre, at der er åbent i daginstitutioner og ikke lukkedage, at der er en mobilitetsmulighed på arbejdsmarkedet, fordi man får passet sine børn ordentligt, og fordi man er sikker på, at ens ældre bliver plejet ordentligt. Det er sådan set uansvarligt ikke at gøre det ordentligt.

Jeg har svært ved at forstå, hvilke finanspolitiske virkninger af sådan større karakter, der skulle være i at støtte et radikalt forslag om at forbedre ulandsbistanden – det svarer i øvrigt til vores eget forslag i samlet niveau. Mig bekendt er det ikke det, der udløser de fleste flaskehalse, når vi laver en overførsel til udlandet. Det burde finansordførere sådan set være ret enige om.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil meget gerne tilbage til de tætte relationer, jeg forstår der er mellem Socialdemokraterne og SF, for jeg noterede mig jo også i dag, at Socialdemokraternes politiske ordfører udråber SF til at være det næstbedste parti, der findes, og så må man formode, det er, fordi han mener, at Socialdemokraterne er det bedste parti.

Jeg synes sådan set, at Socialdemokraterne – nu er det jo så hr. Jan Petersen, der står på talerstolen – skylder de danske vælgere at sige: Hvorfor er SF så det næstbedste parti? Er det, fordi SF vil gøre op med skattestoppet? Er det det, vi kan forvente os, hvis det er sådan – hvad

jeg jo bestemt ikke håber – at Socialdemokraterne skulle komme i regering efter næste valg?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg ved ikke, om jeg skal sige mere om det, altså. Det er et udmærket parti; vi har et fint samarbejde og en fin samtale med SF. Jeg kan ikke se, hvad problemet er, bortset fra, at det ikke rigtig har afsæt i et ændringsforslag herinde. Så skal vi jo tilbage til der, hvor vi var før: Kommer fru Lillelund Bech med et ændringsforslag om, at SF ikke er det næstbedste parti for hende, og så kan vi stemme om det?

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Nu er det jo sådan, at der herinde er tradition for, at når man debatterer finansloven – godt nok med udgangspunkt i ændringsforslagene – er det også muligt, at man rent faktisk kan få kortlagt, hvad det er, de enkelte partier vil, hvad det er for en linje, de enkelte partier lægger. Og de ændringsforslag, som er stillet af bl.a. Socialdemokraterne, skal jo så lægge den linje, som Socialdemokraterne ønsker.

Derfor synes jeg, det er meget naturligt, at man som borger, som vælger og for den sags skyld også som kollega herinde interesserer sig lidt for den linje, som Socialdemokraterne lægger, det kan både være i ændringsforslagene, og det kan være i de politiske udmeldinger, som jo er kommet op til den her debat – alle har vidst, at debatten skulle finde sted i dag.

Derfor synes jeg bare, at hr. Jan Petersen skylder de danske vælgere at give besked om, hvorvidt Socialdemokraterne støtter SF i, at skattestoppet »er noget af det mest ulighedsskabende« i dette samfund, og at det skal væk »jo før, jo bedre.« Sagt af hr. Ole Sohn i Børsen forleden dag.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det er da rigtigt, at der er uenigheder mellem SF og os. Vi mener, at skattestoppet skal stå ved magt, indtil det kan afløses af en skattereform, der bygger på et bredt flertal, og vi har endda også redegjort for, hvilken tidsplan vi har for det. Så der er vi uenige. Men der er flere ting, der forener os, end vi er uenige om, og det er vel sådan med et samarbejde mellem partier, at man finder sammen, hvis man er enig om mest.

Vi har også sagt, og det vil jeg da gerne tilstå helt åbenlyst og uden at rødmme, at vi heller ikke kan se nogen principielle problemer i, at SF er et potentielt regeringsparti. Jeg kunne jo spørge fru Lillelund Bech, om man i regeringspartierne har samme holdning til Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg havde egentlig, da jeg markerede, planlagt at spørge om noget andet, men så sagde hr. Jan Petersen noget senere i sit ordførerindlæg – og jeg tror altså virkelig, at jeg hørte forkert – om de midler, der afsættes til bedre kvalitet i den offentlige sektor, altså i forbindelse med arbejdet omkring kvalitetsreformen. Jeg hørte ikke hr. Jan Petersen sige, at Socialdemokratiet ville stemme imod det ændringsforslag; det tror jeg ikke jeg hørte, og jeg tror heller ikke, at hr. Jan Petersen kan bekræfte, at det var det, han sagde.

Det, det handler om, er et ændringsforslag, der har nr. 483, hvor der står, at det er en omstillingspulje til bedre kvalitet i den offentlige sektor, og vi har fået presset igennem, at der i første omgang skal bruges 0,25 mia. kr. til bedre kvalitet i den offentlige sektor. Jeg skal bare lige have bekræftet, at jeg hørte forkert; det stemmer Socialdemokratiet selvfølgelig ikke imod.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jo, det stemmer vi imod, for vi mener sådan set, at det er en lidt latterlig måde at gå til det her projekt på. Der er relevante ændringsforslag fra bl.a. os, hvor vi går ud og løfter den kommunale økonomi, og det der regeringsstudiekredsprojekt har vi sådan set lidt svært ved at se hvad kan ende med, og vi ved heller ikke rigtig, hvad det er, Dansk Folkeparti vil bruge det til. Vi synes sådan set mest, det må være noget dårlig samvittighed, man har. Man havde jo ikke rigtig held med at få hævet lønningerne til hjemmehjælperne, og jeg ved ikke, om man så kan gøre det over den her pulje. Vi kan ikke rigtig se fidusen i det. Der er masser af andre mere anstændige eller mere ordentlige måder at gå til en fornyelse og en omlægning af den kommunale sektor på.

I det hele taget er det måske også en misforståelse at tro, at der ikke sker noget nyt derude, og at man derfor er nødt til at overtage styringen af det. Der sker sådan set ret meget spændende: forandring, fornyelse og effektiviseringer

i kommunerne. Der sker så meget i øjeblikket, at nogle medarbejdere godt lige vil have en pause.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er fuldstændig chokeret, jeg er målløs. Det er jo helt fantastisk, det er jo vanvittigt. Skal udviklingen af en bedre offentlig sektor ske inden for den ramme, der er i dag, den økonomiske ramme, de økonomiske midler, der er i dag, eller er det sådan, at når vi beder om en stor omstillingsproces, fordi vi vil have bedre kvalitet i den offentlige sektor, så anerkender vi også, at der skal flere penge til?

Vi har det sidste udgangspunkt, og derfor har vi kæmpet som en gal for, at der nu bliver afsat nogle flere midler til at udvikle kvaliteten i den offentlige sektor. Konkret er der så for 2007-finansloven afsat 0,25 mia. kr. til, at man kan komme i gang med det. Hvad er Socialdemokratiets svar på det? Det er, at det er latterligt, og at det ikke er en anstændig måde. Det er altså ikke anstændigt at afsætte 0,25 mia. kr. – foreløbig – til bedre kvalitet i den offentlige sektor? Jeg er målløs.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg kan godt forstå, hr. Thulesen Dahl har brug for at komme op i det toneleje der, for det her forslag fra Dansk Folkepartis side handler jo alene om en ekstremt dårlig samvittighed, fordi man har forsømt sine muligheder for at støtte os andre i at få flere ressourcer i den offentlige sektor.

Når vi stemmer nej til det forslag, er det ikke udtryk for, at vi mener, det skal foregå inden for et nulsumspil. Vi har via egne ændringsforslag peget på, at der skal flere ressourcer i den offentlige sektor, og i den bedre ressourcemæssige ramme vil der kunne foregå ganske meget kvalitetsudvikling og ganske meget fornyelse. Det er jo ikke det, vi er uenige om. Men at blive et vedhæng til et regeringsprojekt og ligefrem gå ud og sige, at det er godt gået af Dansk Folkeparti, når man har noget dårlig samvittighed, får man os altså ikke til. Vi stemmer imod det.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det gør vi også. Vi vil heller ikke stemme for statsministerens forslag på en feberredning efter

at være lidt trængt her efter sommeren, men det skal jeg vende tilbage til i min ordførertale.

Jeg har brug for at spørge min gode socialdemokratiske kollega lidt om den socialdemokratiske skattepolitik, for det står mig lidt uklart, og jeg håber på at blive oplyst med hensyn til, hvad køreplanen egentlig er for det.

Jeg hører ordføreren sige, at der er behov for flere hænder i den offentlige sektor. Helt enig. Der er også behov for flere hænder i den private sektor. Men når det så er sagt, er det så ikke snublende nær at nå frem til den konklusion, at der så netop er behov for en skattereform og ikke et skattestop? Den sammenhæng har jeg svært ved at forstå at man ikke fra Socialdemokratiske side også er indstillet på at se på. Men forklaring udbedes.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg kan godt finde argumenter for, at en skattereform kan betyde flere hænder. Jeg tror ikke, det er det eneste svar, der er på at udvide arbejdsstyrken, men jeg vil ikke afvise, der kan være et arbejdsstyrkebidrag ved en skattereform. Men man må have lidt tålmodighed.

Jeg mener ikke – det er der ikke nogen, der har spurgt til endnu, men lad mig give svaret, før der er nogen, der spørger – at de økonomiske vismænd har ret i, at man skal bruge en skattereform som konjunkturregulering nu. Det mener jeg ikke er rigtigt. Altså, skattereformen skal ses i et lidt længere perspektiv, for den skal ind og have fat i nogle strukturer; den skal laves grundigt og ordentligt – og derfor forslaget om en skattekommission – men også med en tryghed, og det er derfor, vi har tilsluttet os skattestoppet.

I den forbindelse vil jeg sige, at når vi så måtte lave om på noget efter næste valg og med mulighed for, at vælgerne kan sige noget om det inden, så vil vi have det med et bredt flertal – det burde der være en stor forståelse for også hos Det Radikale Venstre – for brede flertal er sådan set nok det, der holder længst.

Så der er hastigheden til forskel. Vi respekterer behovet for tryghed, og derfor har vi tilsluttet os skattestoppet, men der er en skattereform på et bredt grundlag for enden af tunnelen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Grundigheden er selvfølgelig vigtigt, og brede flertal er godt. Helt enig også her. Men der er jo en omkostning ved skattestoppet, og vores kri-

tik af, at Socialdemokraterne har tilsluttet sig skattestoppet, går jo på, at ud over, at skattestoppet skaber ulighed, betyder det, at for hver dag, der går, afskærer man sig netop muligheden for at give endnu flere mennesker en chance på arbejdsmarkedet og løse det måske mest presserende problem i dansk økonomi her og nu.

Så grundighed er godt, og brede aftaler er godt, men det er ikke godt at vente i årevis, og som jeg forstår den socialdemokratiske køreplan, kan der gå 5-6 år, inden vi har den reform, som der egentlig er behov for allerede her i dag, og det er da uheldigt.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Der kan sagtens gå de år, og hvis tingene så bliver bedre af det, er det sådan set en fornuftig investering. Jeg bliver bare nødt til så at gå ind i et af de temaer, der er gemt i skattereforndiskussionen, og det er jo boligejerne – hr. Morten Helveg Petersen nævner jo selv uligheden – og der bliver jeg nødt til at sige: Jeg kan ikke på et trygt grundlag præsentere et indgreb, som nok kan betyde, at vi henter penge ud af kassen oppe hos rige nordsjællandske villaejere, men samtidig ikke rammer sygeplejersken, maskinarbejderen eller tømrersvenden i Københavns Amt, der har eget hus. Det tror jeg sådan set heller ikke hr. Morten Helveg Petersen kan – endnu. Det er derfor, den her tidsplan og model er forsvarlig for at give danskerne den tryghed, der skal være.

Så kan vi jo imens operere med andre elementer, hvor det danske samfund har en høj grad af ulighed. Der har vi jo fælles platforme, som vi også er i stand til at manifestere i dag, og det glæder jeg mig over.

Formanden:

Så er det hr. Jacob Jensen som den sidste, der får en kort bemærkning inden frokostpausen.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

For Venstre er alle mandater i Folketinget lige gode, for alle mandater repræsenterer en del af befolkningen, og vi vil i Venstre i modsætning til Socialdemokraterne ikke dele befolkningen op i bedst, næstbedst og tredjebedst, men det kan jeg så forstå at Socialdemokraterne gør.

Derfor vil jeg godt spørge: Hvad er det lige præcis, der gør, at SF ifølge Socialdemokraterne

er næstbedst? Er det deres skolepolitik, er det deres udlændingepolitik, eller kunne det måske være deres skattepolitik, som gør, at de er næstbedst ifølge Socialdemokraterne?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Uha, der er mange områder, hvor SF og Socialdemokratiet deler fælles værdier og fælles holdninger, og især på velfærdsområdet er overensstemmelserne jo vældig omfattende – og på ulandsområdet, miljøområdet, og jeg kunne nævne en lang række flere områder.

Jeg synes, det er interessant, at hr. Jacob Jensen mener, at hos Venstre er alle mandater lige gode. Nu har hr. Jacob Jensen muligheden for at svare, og det får mig så til at spørge hr. Jacob Jensen: Hvordan kan det være, at de socialdemokratiske mandater, de radikale mandater, SF's mandater og Enhedslistens mandater ikke var gode nok til sluttelig at komme til forhandlingovre i Miljøministeriet? Der var det åbenbart muligt at sige, at det kun var Dansk Folkepartis mandater, der var vigtige.

Kl. 12.00

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Nu har jeg forstået det sådan, at det er ordføreren på talerstolen, som svarer, og vi hernede i salen, som stiller spørgsmålet. Derfor vil jeg gerne prøve en gang til at spørge den socialdemokratiske ordfører: Er det skolepolitikken hos SF, eller er det skattepolitikken, eller er det udlændingepolitikken, som gør, at de er næstbedst?

I tillæg til det vil jeg gerne spørge: Hvem er så tredjebedst? Jeg synes, ordføreren ikke svarede helt, da hr. Peter Christensen tidligere spurgte om det. Er det De Radikale, eller er det Enhedslisten? Det er jo afgørende for at vide, i hvilken retning Socialdemokraterne ønsker at bevæge sig, hvis de skulle få magt, som de har agt.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jamen ordføreren har lov at spørge, og jeg har sådan set også lov at svare ved at stille ordføreren et spørgsmål. At han så ikke ønsker at besvare det, er jo så det. Det var at fange det her med, om alle partier er lige for Venstre. Men på miljøområdet er der altså nogle, der er mere lige end andre. Det er i hvert fald den virkelighed, vi andre fik kendskab til.

Igen med hensyn til hvem der er næstbedste ven, så lad mig sige det på den måde, at der er en meget, meget stor og omfattende fælles dagsorden med SF, især på områder som velfærd, miljø og ulande. Og det er det. Men der er da også steder, hvor vi ikke er enige, og hvor vi ikke fuldstændig deler opfattelse af, hvordan vi skal gå til den virkelighed, der er.

Der er også pæne platforme, vi har fælles med Det Radikale Venstre. Der er også en række emner, hvor vi og Enhedslisten deler opfattelse af, hvad der er vigtigt i det danske samfund. Men jeg vil ikke komme med en yderligere rangdeling.

I øvrigt er jeg slet ikke sikker på, at hr. Jacob Jensen skal have lov at deltage i den diskussion. Han kan jo snakke videre med Dansk Folkeparti, om det er dem, eller om det er De Konservative, der er bedst for Venstre.

Formanden:

Foreløbig tak til hr. Jan Petersen.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Når vi genoptager mødet, er hr. Mikkel Dencker den første ud af 12 på listen, som får ordet for en kort bemærkning.

Mødet udsat kl. 12.02

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder Socialdemokratiets ordfører, hr. Jan Petersen, om at genindtage talerstolen, og vi fortsætter med de korte bemærkninger. Den første på listen efter pausen er hr. Mikkel Dencker.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg vil fortsætte, hvor vi slap inden frokostpausen, for jeg har bemærket, at der er nogle uoverensstemmelser mellem de udsagn, der kommer fra hr. Jan Petersen og fra Socialdemokratiets skatteordfører, hr. John Dyrby.

Hr. Jan Petersen har sagt, at man på et tidspunkt, når der skal være en skattereform, så går efter en bred reform. Det vil sige, kan jeg regne

ud, at der så også må skulle være nogle borgerlige partier med. Og tidligere har Socialdemokratiet også meldt ud, at der skulle være mindst et borgerligt parti med. Det vil sige, at der skulle være en form for vetoret til borgerlige partier i en fremtidig skattereform under en socialdemokratisk regering.

Men i Børsen forleden læste jeg, at hr. Dyrby, som jo er skatteordfører for hr. Jan Petersens parti, sagde, at man også kunne forestille sig en smal reform, det vil sige med venstrefløjspartierne. Jeg må jo nok sige, at der vil være himmelvid forskel på indholdet af sådanne to reformer. Så jeg vil godt høre, hvad der er Socialdemokratiets politik. Er det det, som hr. Jan Petersen udtrykker, eller er det det, som hr. John Dyrby udtrykker?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Vi har sådan set sagt det samme. Jeg vil bare her advare hr. Mikkel Dencker mod at læne sig fuldstændig op ad, hvordan Børsen både i overskriftsform og derunder refererer, hvad hr. John Dyrby sagde. Der er ikke sagt forskellige ting fra min side og fra hr. John Dyrbys side.

(Kort bemærkning).

Mikkel Dencker (DF):

Jeg synes jo, at der er meget stor forskel på at lave en reform med venstrefløjspartierne inklusive Det Radikale Venstre og at lave en bred reform med deltagelse af borgerlige partier. Hvis vi nu forestillede os, at det blev en smal reform med venstrefløjen, så er man jo ude i noget, der medfører enorme forhøjelser af ejendomsskatterne, og det ligger jo meget langt fra det skattestop, som hr. Jan Petersen flere gange i dag har sagt Socialdemokratiet går ind for. Er den socialdemokratiske tilslutning til skattestoppet så bare et stort blufnummer?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, det er det ikke. Det er sådan set en meget håndfast og troværdig tryghedsgaranti, vi godt vil give danskerne. Men vi mener også, at der for enden af den tunnel ligger en skattereform, og den skal laves på et bredt grundlag, hvilket vil sige, at der skal mindst et borgerligt parti med. Det er jo et synspunkt, som ikke bare vi har med hensyn til, hvordan en skattereform skal se ud i fremtiden. Det er også et synspunkt, som den radikale leder har givet udtryk for, da

vi præsenterede vores skattestop og i den sammenhæng også præsenterede, under hvilken form vi kunne udarbejde en skattereform, der havde et bredt og dermed også et politisk langvarigt og holdbart grundlag.

Første næstformand (Svend Auken):

Den næste er fru Inger Støjberg, men hun er her ikke. Af hensyn til afviklingen af debatten må jeg henstille, at man, når man melder sig, sikrer sig at være i salen, når det bliver ens tur.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

I Enhedslisten er vi meget enige med Socialdemokraterne i mange ting, og en af de ting, som jo er positiv, er, at ulandsbistanden med en ny regering og et nyt politisk flertal vil blive sat op fra de nuværende 0,8 pct. af bruttonationalindkomsten til 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Men i Enhedslisten vil vi faktisk gerne gå meget videre.

Vi vil faktisk gerne sætte ulandsbistanden op til 1,5 pct. af bruttonationalindkomsten, og så dukker spørgsmålet op: Hvor skal pengene dog komme fra? Der har vi et meget godt og indlysende bud. Et folketingsflertal, der også omfatter Socialdemokraterne, har jo tilsyneladende forelsket sig i et nyt flyindkøb af den såkaldte Joint Strike Fighter, som er et offensivt angrebsfly, der er vældig godt til at flyve rundt og smide bomber på den anden side af jordkloden. Hvorfor skal vi ikke spare de omkring 40 mia. kr., som det her fly mindst vil koste, og bruge pengene på udviklingsbistand i stedet for at bruge penge på at sende fly om på den anden side af Jorden og bombe folk tilbage til stenalderen?

KL 13.05

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg bliver nok nødt til at sige til hr. Rune Lund, at det at sikre det danske flyvevåben moderne og fornuftige fly også i fremtiden er en ting, vi nok ikke bliver enige om. Det mener Socialdemokratiet sådan set er en opgave, og det behøver ikke at ændre på den enighed, vi så har med Enhedslisten om, at der er brug for en større dansk bistand i ulandene. Så den sammenkædning, hr. Rune Lund anvender her, vil vi ikke gå ind i.

Vi vil tage tingene hver for sig her, og der er jo luft i dansk økonomi. Der er rigdom nok i Danmark til, at vi solidt kan operere med en stigning

i vores ulandsbistand og have en målsætning om, at vi når op på 1 pct. af BNI foreløbig.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

I Enhedslisten kan vi ikke forstå, hvorfor man skal gå ud og investere i noget, som vil komme til at koste over 40 mia. danske kroner. Hvorfor skal man gå ud og investere i død og ødelæggelse omme på den anden side af jordkloden, når man faktisk kunne vælge at sige: Vi sætter ulandsbistanden endnu mere op, vi sætter den op til 1½ pct. af bruttonationalindkomsten? Jeg er ret sikker på, at vi kan skabe os rigtig mange venner rundt omkring i verden ved at sætte ulandsbistanden op og ved at lade være med at bruge penge på nye fly. På den måde får vi også en mere sikker verden, og så behøver vi slet ikke de fly.

Hvor er Danmarks fjender egentlig henne?

Jeg kan ikke se dem, jeg kan kun se, at vi kan få endnu flere venner, hvis vi investerer i ulandsbistand i stedet for at investere i død og ødelæggelse omme på den anden side af jordkloden.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg er enig med hr. Rune Lund i, at investeringer i en mere retfærdig verden gennem en øget dansk ulandsbistand er en del af at gøre denne verden mere sikker og mere fredelig. Det er jeg helt enig i.

Men jeg må også sige, at vi ikke vil afskrive os muligheden for, at vi kan anvende militære redskaber i visse situationer, også hvor det sådan set er en del af det at fremprovokere eller sikre en mere fredelig og en mere acceptabel verden.

Der eksisterer situationer, hvor det militære redskab skal bruges, og derfor vil vi ikke ind i en afvikling af det danske forsvar. Vi deler det synspunkt, at Danmark har et forsvar, der er indrettet på at kunne operere også uden for landets grænser, der, hvor der internationalt er grundlag for at gøre det, og hvor der er FN-dækning for det.

(Kort bemærkning).

Mia Falkenberg (DF):

Socialdemokratiet buldrer jo frem lige i øjeblikket med skræmmebilleder om besparelser på daginstitutionsområdet, men ifølge KL vil udgifterne pr. passet barn forblive uændrede i 2007, og i disse beregninger er der ikke taget høj-

de for de 200 mio. kr., som regeringen og Dansk Folkeparti har fået afsat på finansloven for 2007.

Mit spørgsmål er så bare: Hvordan vil Socialdemokratiet forsvare sine besparelseskampagner, når det faktisk viser sig, at udgifterne pr. passet barn er uændrede i 2007, samt at der bliver tilført flere midler til bedre kvalitet på daginstitutionsområdet?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Der er altså en virkelighed, som spiller en betydelig rolle i, hvordan det her det opleves af os, og sagen er, at hvis de tal, som fru Mia Falkenberg refererer til, ikke slår ud i den måde, de enkelte forældre og de enkelte børn og pædagoger oplever deres daginstitution på, hvad er de tal så værd? Jeg synes sådan set, det er spændende at se, om det er tallene, der er rigtige, eller det er virkeligheden, der er rigtig, og virkeligheden har det med at vinde her.

Må jeg så føje til, at selv om tilstanden så er uændret en række steder – om end der er undersøgelser, der viser, at den sådan set ikke er uændret alle steder; der er også steder, hvor den bliver dårligere – så er det ikke godt nok, for vi er allerede langt nede.

Og det er jo ikke, fordi det hele sker i år 2007-budgetterne. Der er sket en lang række ting også i årene forud, fordi man har kørt en så hård økonomisk politik over for landets kommuner. Den virkelighed kender jeg også godt, og den har ikke betydet, at vi har haft fremgang i kvaliteten og fremgang i normeringer og fremgang i åbningstider og fremgang i de kvalitative ting, man kan give børn. Der har været tilbagegang langt de fleste steder, så det er ikke godt nok.

(Kort bemærkning).

Mia Falkenberg (DF):

Jeg fik ellers indtrykket af, at Socialdemokratiet lænede sig urokkeligt op ad KL's og BUPL's oplysninger i forbindelse med besparelsesstrejkerne landet over. Det gør Socialdemokratiet måske ikke mere, når tallene ikke falder ud til Socialdemokratiets fordel, men faktisk viser fremgangen inden for daginstitutionsområdet?

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu har jeg ikke indtryk af, at BUPL's tal viser, at det går godt alle vegne, men jeg forstod, at fru

Mia Falkenberg har fundet nogle nye tal. Jeg vil gerne diskutere tal, lad os fortsætte diskussionen om tal næste år. Og til Dansk Folkeparti og regeringspartierne: God rejse rundt i landet. Jeg siger det en gang mere: God rejse rundt i landet – og fortæl efter årsskiftet, hvor godt og hvor meget bedre det bliver. Jeg tror bare, jeg vil møde en række forældre, der synes, det stadig væk går den forkerte vej, og at de sådan set også har noget til gode. Så god tur!

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Der var engang, hvor det var sådan lidt nemmere at gennemskue, hvor Socialdemokratiet stod i forhold til udlændinge- og integrationspolitikken. Jeg synes, at det i de 5 år, jeg har været med her, har været ret spændende at opleve, at de i hver eneste debat, vi har haft, har stået et nyt sted.

Nu er jeg så nødt til at spørge endnu en gang: Hvor er det egentlig, Socialdemokraterne står med hensyn til udlændingepolitikken? Nu er det så starthjælpen og introduktionsydelsen, hr. Jan Petersen tager med i sit indlæg i dag, og taler om lighed og ulighed. Men der kunne jeg da godt tænke mig at vide allerførst: Hvordan ville det være, hvis vi forestillede os, at vi ophævede starthjælpen og introduktionsydelsen og gav noget mere i ydelse, sådan at det ikke kunne betale sig for den gruppe at komme på arbejde? Ville det ikke skabe en større ulighed, hvis folk ikke havde mulighed for at komme videre i livet og dermed også få sig et job?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Selvfølgerlig kan folk komme i arbejde, selv om de får en højere ydelse. Jeg forstår ikke problemstillingen, og jeg forstår heller ikke, at fru Irene Simonsen ikke kan se, hvor den socialdemokratiske linje er. Det her forslag har vi haft i flere år, og det bliver vi sådan set ved med at have. Og et regeringsskifte vil betyde, at de her mennesker får en acceptabel levestandard, i hvert fald på lige fod med sammenlignelige grupper. Hvis der er et problem hos dem, der skal ud på arbejdsmarkedet, eller de ikke vil arbejde, fordi ydelsen er for høj, så er der vel sanktionsmuligheder. I det omfang, man er til rådighed, skal man jo være der, og man kan ikke få en ydelse, hvis man ikke er til rådighed.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var jo en god gang svaren udenom. Hr. Jan Petersen må jo også være klar over, at når vi kigger på den begyndelse, starthjælpen har fået, så har den jo virket – den har jo virket. Der er kommet flere med udenlandsk baggrund i arbejde. Det kunne vi høre vismændene udtale i går. Det vil sige, at man nu vil gøre det sådan, det skal jeg bare have en klar bekræftelse på fra Socialdemokraterne, at det reelt ikke kan betale sig at gå på arbejde. Det er det, Socialdemokraterne går efter, altså økonomisk. Kan jeg få en bekræftelse på det?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, for vi tror ikke på, at den model, fru Irene Simonsen står for, er den, der virker. Der kan være andre grunde til, at der er flygtninge/-indvandrere, der er kommet i arbejde, end ydelsen. Det, som vismændene vel sådan set også siger, er, at de vil af med den, for den har ikke nogen særskilt jobvirkning. Det er vel sådan set det, vismandsrapporten siger, og jeg kan forstå, at fru Irene Simonsen og jeg læser den rapport forskelligt.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jeg står lidt her og smiler, fordi jeg har hørt ord som virkelighed, virkelighed og virkelighed. Nu har jeg jo ikke siddet herinde så længe, men i den korte periode, jeg har siddet her, har jeg trods alt oplevet nogle ting, hvor vi kan snakke om virkelighed.

Det er sådan, at realiteten er, at Socialdemokratiet jo har været ved magten op til flere gange, og det, der kan undre mig, er, at man – og det er jo en realitet, det er en virkelighed – ikke har sørget for fra Socialdemokratiets side at indføre en ungdomsuddannelse til unge handicappede på lige fod med alle andre. Det, der kan undre, er, at det er Dansk Folkeparti, som igen og gentagne gange kommer ind og er medspiller og laver de her ting. Jeg vil gerne sige til Socialdemokratiet, at det da er en virkelighed, en realitet, og det undrer mig, at der ikke bliver taget nogle punkter og nogle emner op, som både er ganske virkelige og realistiske.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg er ikke bekendt med, at Socialdemokratiet skulle have været imod sådan et forslag. Jeg er sådan set heller ikke bekendt med, at vi ikke har haft forslaget. Det er muligt, at fru Tina Petersen har en adgang til nogle forhandlingslokaler, vi andre ikke har. Det er muligt, men jeg er ikke bekendt med, at vi ikke skulle synes, at det er et fornuftigt forslag, for det er det da.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Jamen så er det, jeg vil fortsætte mit spørgsmål med at sige, at de ting, vi synes er virkeligheden, en realitet, jo er det, der foregår ude i virkeligheden, og som måske er på et mere lavt niveau, helt nede ved jorden. Og der er sket nogle ting igennem 1980'erne, hvor Socialdemokratiet ikke har taget befolkningen alvorligt, deriblandt de unge handicappede, deriblandt mange andre grupper, de ældre, pensionisterne, bistandsklienter, førtidspensionister og så mange andre. Det er jo en kendsgerning, at spørger man pensionister i dag om ulighed bl.a., så siger de, at der aldrig har været mindre ulighed, end der faktisk er i dag.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nu lyder det, som om fru Tina Petersen er den eneste, der bevæger sig rundt i virkeligheden. Altså, vi andre har sådan set også fingrene dybt begravet i virkeligheden.

Men man kan jo spørge: Hvorfor bidrog Dansk Folkeparti så til at afskaffe den frie ungdomsuddannelse, som jo netop var indført af den forrige regering for at give unge med en svag baggrund en mulighed for at få en uddannelse? Den har Dansk Folkeparti bidraget til at få afskaffet til stor skade for uddannelsesmulighederne for de grupper.

Så må jeg helt fredeligt lige minde fru Tina Petersen om, at vi i 1980'erne altså havde en borgerlig regering.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg tror, der var mange, der sammen med mig fik noget af en barsk opvågning her til morgen, da vi hørte, at Socialdemokratiet nu har taget et gigantisk herresving til venstre og ikke bare mener, at SF er det næstbedste parti, men også at

det ligefrem skal inviteres med i en S-ledet regering som regeringsdeltager.

Så er det bare, jeg gerne vil høre, om det er muligt at afhjælpe lidt af det chok, mange borgere har fået, også socialdemokratiske borgere, ved at få en garanti fra finansordføreren for, at hr. Villy Søvndal under ingen omstændigheder kan blive finansminister, økonomiminister, skatteminister eller for den sags skyld statsminister i en S-ledet regering. Det er udelukket på forhånd, det giver sig selv.

Det vil dog kunne berolige en smule. Så må vi senere kigge på, hvordan vi kan udelukke bekymringerne for, hvad der vil ske, hvis hr. Holger K. Nielsen blev udenrigsminister, hvis fru Auken blev hentet hjem fra Bruxelles som justitsminister og lignende. Men vi må jo tage en ting ad gangen. Først den økonomiske side: Kan vi få en garanti for, at hr. Villy Søvndal ikke vil få nogle af disse centrale økonomiske poster?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det var dog et ualmindelig ondsksfuldt spørgsmål at stille om et parlamentarisk velfungerende parti herinde, som i 1990'erne deltog i den bedste økonomiske politik, der er tilrettelagt nogen sinde i danmarkshistorien, og som har gjort, at fru Pia Christmas-Møller kan støtte en regering, der hviler på laurbærerne fra den forrige regering. Det fundament, der er under dansk økonomi i dag, er skabt med aktiv parlamentarisk bistand fra SF. Jeg synes sådan set, det er ret uanstændigt og en brændemærkning af et parti, som jeg ikke havde forestillet mig fru Pia Christmas-Møller ville deltage i.

Men jeg kunne jo spørge, og nu har fru Pia Christmas-Møller lejlighed til at kommentere det i sit næste indlæg, om fru Pia Christmas-Møller principielt mener, at Dansk Folkeparti er udelukket fra at deltage i en regering, fordi, og nu citerer jeg en af fru Pia Christmas-Møllers formentlige forbilleder, hr. Poul Schlüter, der i B.T. den 12. november 2006 siger følgende, og det er om Dansk Folkeparti:

»De er så forfærdeligt vulgære og vælger altid det billige standpunkt. Navnlig deres brutale tone – bl.a. omkring indvandrere – bryder sig mig ikke om. Det er frastødende«.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan forstå, at vi ikke kan få nogen garanti fra den finanspolitiske ordfører fra det indtil nu

næststørste parti her i Folketinget. Vi kan altså risikere, at hr. Villy Søvndal kan blive både statsminister, finansminister, økonomiminister, skatteminister i en ny S-SF-regering efter næste valg-dag.

Så var det jo, at finansordføreren fra Socialdemokratiet sagde, at det var ensbetydende med en brændemærkning af SF. Det var ikke mine ord. Men når nu finansordføreren har sagt det, skal jeg ikke modsige det, for det er jo sådan set en kendsgerning, at når det røde kabinet tidligere har haft flertal, har dansk økonomi haft én kurs, og det var mod afgrunden, oven i købet sådan, at en socialdemokratisk finansminister selv indså det. Og en borgerlig regering med hr. Schlüter i spidsen måtte lave hele genopretningsarbejdet igennem 1980'erne, sådan at Socialdemokratiet kunne overtage den rene gavebod i 1992.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg må nøjes med at konstatere, at fru Pia Christmas-Møller nu har introduceret en hetzkampagne mod et rødt kabinet. Over for det kan man jo sådan set rent sagligt sige, at dansk økonomisk politik kom op at køre fuldstændig i 1990'erne. Den blev meget solid, meget god, og det har den nuværende regering sågar anerkendt – indimellem presset og andre gange lidt mere ordentligt -- og det deltog SF fuldt og helt i. Så fru Pia Christmas-Møller har ikke ret meget at have sin hetz i, men jeg kan godt se, den kan tjene et formål.

Kl. 13.20

Jeg synes sådan set, problemet i højere grad burde være fru Pia Christmas-Møller, fordi hun læner sin regerings indsats op ad et parti, som den tidligere statsminister karakteriserer som forfærdelig vulgær og altid med det billige standpunkt.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg har også med interesse læst Socialdemokratiets udmelding omkring ægteskab med SF. Jeg er så lidt interesseret i høre, hvordan det skal forstås i forhold til den udmelding, som Socialdemokratiets leder var ude med i forbindelse med fremsættelsen af finanslovsforslaget, hvor man kendetegnede sit eget finanslovsforslag som værende næsten ansvarligt.

Kan hr. Jan Petersen give en indikation af, hvordan det her næsten ansvarlige harmonerer

med SF's ændringsforslag og Socialdemokratiets egne ændringsforslag til finansloven? Bliver Socialdemokratiets finanslovsforslag mere eller mindre ansvarligt, end man selv troede i august?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg synes, den der polemik er uinteressant. Vores finanslovsforslag er ansvarligt, og vi har været et ansvarligt parti, og det bliver vi ved med at være.

Vi har leveret det bedste fundament, der nogen sinde er skabt i dansk økonomisk politik, til en ny regering. Gavebuden var sådan set mulig at drive, at man så på en række strækninger har misligholdt de muligheder, der var i den, er en anden historie. Den kan vi sådan set også godt tage.

Men det er uden for enhver diskussion, i hvert fald hos dem, der har forstand på økonomi, at det, der blev leveret i 1990'ernes økonomisk politiske indsats – med SF's bistand i øvrigt, hvis ikke det skulle være trængt helt ind endnu – er noget af det mest fantastiske, der er leveret nogen sinde i danmarkshistorien, og det er det mest fantastiske, der er leveret i Europa.

Siden har man kunnet bygge videre på det på en række strækninger. Man sidder ikke med en ny situation, man selv har skabt efter 2001; man hviler på det, der er skabt i 1990'erne.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg er næsten foruroliget over den manglende fokus på at svare på spørgsmålet, men det er jo nok det tætteste, vi kan komme det.

Men jeg er meget interesseret i den her fokus på ansvarligheden. Det er jo ikke nogen polemik, jeg har opfundet. Det er jo hr. Jan Petersens egen formand, der har været ude at sige, at partiets finanslovsforslag var næsten – næsten – så ansvarligt, som det kunne blive. Og det er sådan set bare det, jeg gerne vil forholde mig til. Er det SF's skattepolitik, der skal finansiere det og gøre det ansvarligt?

Altså, når man nu har forlovet sig med SF og sagt, at de skal have ministerposter – jeg ved ikke, om det er hr. Villy Søvndal, der skal være skatteminister – er det så SF's skattepolitik, der skal bidrage til, at Socialdemokratiets forslag, med Socialdemokratiets egne ord, bliver ansvarligt? For hvis vi skal tage vismændene, eksempelvis, så er det jo ikke, fordi de anbefaler at bru-

ge endnu flere penge, som Socialdemokratiet lægger op til.

Jeg skal bare høre: Er det SF's skattepolitik, der skal sikre, at Socialdemokratiets finanslovsforslag bliver ansvarligt?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jamen den socialdemokratiske skattepolitik ligger fast, det sagde jeg sådan set før middag. Jeg ved ikke, om hr. Torsten Schack Petersen ikke har fået det refereret, men det har jeg sådan set sagt flere gange, og det behøver jeg vel ikke at gentage.

Så vil jeg godt lige gøre klart, hvad det er, vi har sagt om SF: Der er ikke noget principielt i vejen for, at SF kan være en del af en regering. Det er ikke det samme, som at der er truffet nogen beslutning om, at det skal være sådan. Jeg kunne jo sådan set kaste den tilbage, hvad jeg så gør nok engang – jeg får ikke noget svar endnu, men det kan man vel få senere i dag: Er der noget principielt i vejen for, at Venstre og Konservative vil have Dansk Folkeparti ind i regeringen?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Ja, man kan jo aldrig vide, men jeg tror, jeg vil afvente den debat lidt, for det går jo så godt i øjeblikket, altså med det røde kabinet eller det døde kabinet, kunne man måske fristes til at kalde det.

Jeg forstår jo ikke, hvorfor hr. Jan Petersen er ude på sådan lidt tynd is, sådan som vi har fornemmet under den her debat. Jeg forstår ikke, hvorfor hr. Jan Petersen er så deprimeret og til tider aggressiv, for det må jo være dagen, hvor Danmarks fremtid er tilrettelagt: En regering bestående af Socialdemokratiet og SF, og så er der måske nogle andre, der kan få lov at hægte sig på som støttepartier efterfølgende. Jamen fint nok, at der er tonet rent flag, det er kun helt fornøjetligt for os andre at vide.

Men må jeg lige sige til hr. Jan Petersen, som igen er så ærgerlig og irriteret over det hele, også sådan lidt arrogant i forhold til det finanslovsforlig, som ligger nu, imellem regeringen og Dansk Folkeparti: Er der slet ikke noget, der er godt – det synes jeg ikke rigtig jeg hørte om i hr. Jan Petersens fremlæggelsestale her i forbindelse med ændringsforslagene til finansloven – f.eks. at man nu har besluttet ved det her udmærkede forlig, at der ikke længere bliver mod-

reguleret i boligydelsen for folkepensionister, som får den supplerende pensionsydelse?

Altså, 135.000 folkepensionister får pludselig endnu mere i posen, endnu mere, end der er givet ved de forrige finanslove. Er det ikke bare et lyspunkt?

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jo, jo, altså, vi har ikke tænkt os at stemme imod. Vi vil sådan set godt støtte det, der sker med ældrechecken, og det, der sker, for så vidt angår modregning. Vi havde hellere set, at vi udviklede en model, hvor vi gav det på pensionstillægget, men det er sådan set forventeligt, og der er ikke noget nyt i det. Det, der undrer os, er, at Dansk Folkeparti ikke har været i stand til – eller måske ikke engang mener det – at gøre noget alvorligt ved, at vi får en bedre kvalitet på pleje- og omsorgsområdet.

Nu er det jo et klassisk trick fra fru Pia Kjærsgaard og folk tæt på hende, at jeg åbenbart skulle have en bestemt aggressiv eller arrogant attitude. Jeg må sige, at jeg godt kan tillægges lidt tilbøjelighed til at være lidt aggressiv over, hvor lidt Dansk Folkeparti egentlig er i stand til at skaffe mennesker, der har brug for det, f.eks. på pleje- og omsorgsområdet for de ældre.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er rart at vide, at hr. Jan Petersen og Socialdemokratiet i hvert fald vil stemme for forhøjelsen af den supplerende pensionsydelse. Det er godt at vide. Det gjorde man jo ikke de første par år, men det er rart at vide, at man nu har ændret holdning til det her. Det er vi såmænd kun glade for.

Det, der stadig væk undrer – jeg tror ikke alene Dansk Folkeparti, men jeg tror faktisk, der bredte sig en stille undren, og alle sagde til hinanden: Hørte vi virkelig rigtigt? – er stadig væk det spørgsmål, som blev stillet før med hensyn til kvalitetsreformen, hvor man nu ønsker at give 0,25 mia. kr. for at udvikle den kvalitetsreform, at sætte den i gang. Og jeg kunne forstå, at Socialdemokratiet stemmer imod.

Der bliver også givet 200 mio. kr. mere hvert år de næste par år til plejesektoren, så de ansatte kan komme med mange gode ideer. Det giver bedre livskvalitet både for de ansatte og dem, der er omfattet af den. Hvordan stiller Socialde-

mokratiet sig til det? Altså, er det bare så sølle, det hele, når vi andre nu prøver at gøre noget for de ældre, de svage, for dem, som skal tilgodeses i det her samfund?

Jeg synes, det er meget floskelbetonet, det, som hr. Jan Petersen kommer med. Hvor meget af det kan hr. Jan Petersen støtte? For i de år, hvor hr. Jan Petersen og hans parti var ved magten, blev der jo ikke givet mere til de ældre i det her samfund, tværtimod.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det sidste er sådan set ikke rigtigt, men det kan vi jo tage den anden diskussion om.

Jamen jeg er nok lidt skuffet – men det er ikke nogen ny skuffelse – over, hvordan Dansk Folkeparti fører sig frem som de ældres forsvarere. Samtidig er det ikke bare en floskel, det er sådan set, hvad ældre mennesker også siger til mig, og det er også oplevelsen hos medarbejdere i ældresektoren, der siger, at det går den forkerte vej. Der er blevet strammet op på den praktiske bistand. Det går ikke fremad med hensyn til pleje og omsorg, der er liggedage, og det er noget, der sker, mens Dansk Folkeparti render rundt med løbesedler om, at de vil så meget godt for de ældre. Det er altså ikke noget, der kommer til at slå direkte igennem ude i plejesektoren, hvor de ældre, der har brug for samfundet, sådan set er. Det går den forkerte vej der.

Det kan godt være, fru Pia Kjærsgaard engang havde fat i virkeligheden der, men den virkelighed, jeg refererer her, kan jeg sådan set stå inde for, for det er den, jeg kender.

Jeg ved så ikke med hensyn til de der 250 mio. kr., hvorfor man bliver så aggressiv i Dansk Folkeparti over, at vi ikke vil støtte det. Altså, Dansk Folkeparti har jo mulighed for at støtte med en god milliard ekstra til landets kommuner, så det ikke så så elendigt ud. Måske er de 250 mio. kr. mest noget, man var nødt til at komme med, fordi man ikke kunne finde en mulighed for at få hævet lønnen til hjemmehjælperne.

Første næstformand (Svend Auken):

Så havde hr. Erling Bonnesen bedt om at få ordet. Han er her ikke. Jeg må endnu en gang indskærpe, at hvis man ønsker ordet for korte bemærkninger, så må man være til stede i salen på det tidspunkt, hvor de korte bemærkninger skal afvikles.

Dernæst er det hr. Troels Lund Poulsen.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg vil gerne benytte anledningen her til at sende en stor ros til Socialdemokratiet – det er ikke så tit, jeg gør det, men lad dagen i dag være en undtagelse – fordi man nu så åbent spiller ud med, hvad det er, man faktisk ønsker, nemlig en S-SF-regering med nogle helt klare politiske pejlemærker.

Der er vel ikke nogen bedre anledning end netop i dag til at spørge lidt ind til, hvordan det regeringsgrundlag så helt præcis skal formuleres, nu når vi diskuterer ændringsforslag til finansloven. SF er jo fremkommet med sådan et ret omfattende 100-punkts-program med ændringsforslag til finansloven, og der er det sådan set meget banale spørgsmål fra Venstre:

Hvordan stiller Socialdemokratiet sig til de ændringsforslag fra SF? Er det nogle, man støtter i forhold til det kommende regeringsgrundlag? Er det Villy Søvnald, der skal være skatteminister? Hvordan stiller Socialdemokratiet sig egentlig til det? Det er da i hvert fald spørgsmål, som nogle godt kunne tænke sig et klart svar på.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg tror, hr. Troels Lund Poulsen skal læse aviserne lidt bedre, end han har gjort hidtil.

Det, vi har sagt, er, at der ikke er noget principielt til hinder for, at SF kan være en del af en regering. Vi har også sagt, at vores mål stadig væk er en SR-regering. Hvordan det skal forme sig, den dag flertallet er der, har vi da lov at diskutere sådan lidt indbyrdes, venner imellem, og det har vi tænkt os at gøre.

Kl. 13.30

Hr. Troels Lund Poulsens rolle i den debat, ja, den må vi jo se på. Foreløbig kan jeg konstatere, at frygten for, at det her kan blive til noget, gør, at skræmmekampagnerne er indledt fra Det Konservative Folkeparti og fra Dansk Folkeparti, og jeg håber da, Venstre som det forventelige oppositionsparti efter næste valg vil spille en konstruktiv rolle og indgå i et positivt, bredt politisk samarbejde.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Vi blev jo ikke særlig meget klogere af, hvad Socialdemokratiets ordfører sagde. Men lad mig så bare fra det her 100-punkts-program læse et par af de der små ting op, som SF nu ønsker: Arveafgiften skal strammes, aktieindkomst skal beskat-

tes med topskat, der skal være en progressiv beskatning af pensionsafkast, cigaretafgifterne skal forhøjes. Jamen det vælter jo ind med nye skatter og afgifter.

Der er det meget banale spørgsmål til Socialdemokratiet: Er det det, som man nu læner sin økonomiske politik op ad, er det SF? For med den store kærlighedserklæring – og stor ros for det, altså, man skal være helt åben om sit kærlighedsliv, og det er Socialdemokratiet – man i dag har sendt til SF om, at det er det næstbedste parti at lave politik med i Danmark, er det jo lidt naturligt, at vi benytter lejligheden her i dag til at spørge lidt ind til, hvordan man vil stemme til de ændringsforslag, der nu er lagt frem fra SF.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jamen det er sådan ret enkelt at klare. De forslag, SF har stillet, om at hæve skatter og afgifter forskellige steder, og det forslag, Enhedslisten har stillet, om at gennemføre formuebeskatningen f.eks., stemmer vi imod, fordi vi mener, der skal være et skattestop. Og for enden af tunnelen i forhold til det skattestop ligger der en skattereform på et bredt grundlag.

Jeg synes sådan set godt, at man kan notere sig, hvad det er, vi siger, og så lade være med at skabe tvivl om det, for det er der ikke nogen grund til. Jeg håber selvfølgelig, at Venstre som oppositionsparti på det tidspunkt vil deltage i at udvikle en mere langsigtet og holdbar skattereform på det brede grundlag, som vi ønsker, og som jeg også kunne se at den radikale leder, fru Marianne Jelved, ønskede, da vi præsenterede modellen.

Første næstformand (Svend Auken):

Og som den allersidste, hr. Jakob Axel Nielsen.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Nu er jeg blevet forvirret på et højere plan, og det vil hr. Jan Petersen sikkert polemisere over i sit svar. Men vi hører, at SF er blevet det næstbedste parti, og at SF nu er det parti, man føler at man har et stort værdifællesskab med på lange strækninger. Og så hører vi også nu, at man fra Socialdemokratiets side fastholder, at man da gerne vil have en SR-regering.

Lad mig lige minde om, at De Radikale ligesom vi Konservative – modsat Socialdemokraterne og SF – har forstået, at eksempelvis indkomsten med den marginale skat er nødt til at

komme ned for at få folk til at arbejde mere. Der stiller Socialdemokratiet og SF sig fuldstændig anderledes. Er det fuldstændig ligegyldige ting, hvor man bare siger, at det bliver vi da enige om? Det er bare en detalje, vi lige kan blive enige om, om det hedder SF, eller om det hedder Radikale – på trods af disse markante forskelle. Hvor er troværdigheden henne? vil jeg spørge hr. Jan Petersen. Den er væk.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg har svært ved at se, at hr. Jakob Axel Nielsen har noget at komme efter. Altså, hvis man ser på den konservative skattepolitik, skal vi jo have skattelettelser, og det er senest bekræftet af den konservative skatteordfører. Venstre siger i øjeblikket for det meste, at det kan der ikke blive tale om. Dansk Folkeparti vil slet ikke have det. Jeg kan ikke rigtig se, hvorfor hr. Jakob Axel Nielsen blander sig i vores diskussion, der er sådan set rigeligt at gøre i den konservative lejr.

Men det giver mig jo anledning til at gentage mit citat om, hvad hr. Poul Schlüter syntes om det parti, som hr. Jakob Axel Nielsen regerer op ad, nemlig:

»De er så forfærdeligt vulgære og vælger altid det billige standpunkt. Navnlig deres brutale tone – bl.a. omkring indvandrere – bryder sig mig ikke om. Det er frastødende.»

Har hr. Jakob Axel Nielsen et meget omfattende værdifællesskab med det parti, der bærer den regering, han er en del af det parlamentariske grundlag for? Er værdifællesskabet i orden?

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg har værdifællesskab med De Konservative, med min gruppe. Derfor kan man godt have et godt samarbejde med Venstre i en regering og med Dansk Folkeparti, som loyalt og ordentligt har støttet en meget god og ansvarlig økonomisk politik.

Men jeg kan konstatere, at hr. Jan Petersen ikke bare antydningvis svarede på noget som helst af mit spørgsmål, bare antydningvis. Er hr. Jan Petersen da ikke enig i, at der er mangel på arbejdskraft i Danmark? Er hr. Jan Petersen ikke enig i, at det er den private produktion, der finansierer den offentlige sektor, som vi alle sammen gerne vil have og beskytte?

Hvordan kan hr. Jan Petersen så, i øvrigt i fuldstændig modstrid med, hvad også De Radikale siger, gå ind for en politik, hvor den offent-

lige sektor skal kannibalisere i den private, og her fra talerstolen i dag yderligere love en af de uansvarlige 1,3 mia. kr. ekstra? Som et pennestrøg er det bare lige sket, med et fingerknips oppe fra talerstolen, at man tilslutter sig yderligere ekstrapudgifter på 1,3 mia. kr.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg vil karakterisere det som uansvarligt i et moderne samfund at mene, at den offentlige sektor belaster den private sektor. Jeg mener, at den offentlige sektor og den private sektor i dag er så indviklet i hinanden, at man sådan set er nødt til at tage dem som hinandens forudsætning frem for som en konfrontation og en modsætning.

Det kan jeg godt gøre meget konkret, for nu ved jeg, at hr. Jakob Nielsen er en garvet arbejdsmarkedspolitikker: Hvad hjælper det, at vi får arbejdskraft frem til den private sektor, hvis de, der skal frem til den private sektor, ikke kan få passet deres børn, fordi man har skåret ned på åbningstiderne? Det er sådan set en del af det at få arbejdskraften frem, nemlig at vi har en vel fungerende offentlig sektor, og det kan også betyde – det er sådan set det, vi mener – at man er nødt til at udvide den offentlige service, så den kan følge med den velstandsudvikling og det behov, vi har, for arbejdskraft.

Jeg tror, hr. Jakob Axel Nielsen skal tænke lidt over, hvad det er, han bygger op her. Betyder det, at vi skal fyre en børnehavepædagog for at få en til at producere fladskærme? Er det hr. Jakob Axel Niensens budskab, at vi fjerner dem, der tager vare på vores børn, for at få nogle til at producere flere fladskærme? Så må jeg sige, at vi er meget uenige om, hvordan vi får det her land til at udvikle sig i fremtiden.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren, og så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo rigtigt, som Folketingets formand sagde ved afslutningen af den foregående ordførers tale, at man måske til dem, der har forvildet sig ind for at overvære noget af debatten her, skulle orientere om, at det, vi har en debat om nu, er ændringsforslagene til finansloven for næste år. For man må jo sige, at meget af den debat, der har været indtil nu, sådan set ikke har forholdt

sig ret meget til ændringsforslagene. Man må også sige, at meget af det, Socialdemokratiet har bidraget med indtil nu, overhovedet ikke har forholdt sig til ændringsforslagene. Man kunne jo få det indtryk, at det måske for mange af ændringsforslagenes vedkommende handler om, at det egentlig er rigtig gode ændringsforslag, og lad os derfor lade være med at bruge tid på det og på noget, hvor vi kan prøve at genere hinanden.

Men skulle man nu for et øjeblik alligevel forville sig ind på de der ændringsforslag og se på, hvad det er, de indeholder, så indeholder de jo en bred vifte af forhold, der skal forbedre vilkårene for ganske almindelige danskere. Dansk Folkepartis bidrag i den her proces har jo været at tage udgangspunkt i det forslag til finanslov, som regeringen har fremsat, og forbedre det på en lang række punkter, så ganske almindelige danskere kan få forbedret deres vilkår.

Hele den her seance startede jo med, at vi havde forhandlinger i kølvandet af det velfærdsforlig, vi lavede i sommer. Det er egentlig lidt utroligt, når man fra nogle af de forligspartier, der var bag den aftale og også bag ved at bruge de penge, der så skulle bruges i kølvandet af det, kan stå og sige, at det finanslovsforslag, der nu ligger på bordet, stort set er visionsløst. Det kan man godt undre sig lidt over, når nu en stor del af det, der ligger, faktisk er, at vi skal bruge flere penge på nogle gode områder i kølvandet af velfærdsforliget i sommer.

Jeg kan da ikke lade være med at sige, at jeg synes, det er godt, at vi kan bruge nogle flere penge på uddannelsesområdet, så vi kan få flere af de unge, der går ud af folkeskolen, ud i en ungdomsuddannelse. Det synes jeg faktisk er godt, fordi det er et mål for os, at så mange som overhovedet muligt i det her samfund får en ungdomsuddannelse. Det, der er en basis for et godt liv, for at man kan komme ud og få et godt arbejde, er, at man får en god uddannelse, og det gælder alle unge. Derfor er vi utrolig glade for, at vi har været med til i den her finanslovsdiskussion at kunne finde flere penge til at uddanne unge mennesker.

Vi synes sådan set også, det er godt, at de af de unge, der så ønsker at være iværksættere, altså starte egen virksomhed, får forbedret mulighederne i det forslag, der ligger. Jeg ville egentlig sige med hensyn til uddannelse, at vi også syntes, at 10. klassesforliget var ret godt. Der lå et forslag om, at 10. klasse, som vi kender den i dag, skulle forsvinde, og at tilbuddet på efter-

skolerne ikke skulle være der, som vi kender det. Vi syntes, der var noget fornuftigt i, at unge kunne vælge at gå i 10. klasse på en efterskole og lære noget og udvikle sig. Og det er blevet fastholdt med den aftale her – det synes jeg da er værd at nævne. Det har været noget, der har været diskuteret ganske længe.

Hvad angår hele forebyggelsesområdet, har vi et kæmpeproblem med, at folk bliver nedslidte, at folk bliver udsat for at måtte miste arbejdet, fordi de bliver nedslidte. Med den her finanslov ligger der så 200 mio. kr., der skal bruges mere næste år på at forebygge nedslidning. 70 mio. kr. af dem er øremærket specielt til ældreplejen, hjemmeplejen. At vi bruger flere penge på sådan nogle ting, er det ikke noget, man egentlig burde synes var fornuftigt og godt?

Så har forskning også været diskuteret meget, hvor der jo skal bruges 1 mia. kr. mere næste år. Det kunne Socialdemokratiets ordfører vist ikke nævne med et eneste ord, selv om man jo ellers tidligere har sagt, at det var meget vigtigt, at vi brugte flere penge på forskning. Det er klart, at når der nu kommer flere penge til forskning, er det ikke en idé at snakke om det, for så er det bedre at finde nogle områder, hvor man kan prøve at være sur. Det var så lidt om det der med den aftale, der var i kølvandet på sommerens velfærdsaftale.

Kl. 13.40

Så har vi også sammen med regeringen forholdt os til en række problemer for ganske almindelige danskere, som vi så også har lavet en afsluttende finanslovsaftale til. Et af de store problemer i fremtiden med at sikre, at danskerne har gode vilkår, er jo bl.a. at sikre, at vi har en ordentlig offentlig sektor, hvor vi har en god service fra den offentlige sektors side. Vi kan se, at et af de steder, hvor der virkelig bliver problemer de kommende år, hvis ikke vi sætter ind, er i den offentlige sektor, om ikke andet så alene af den grund, at det bliver utrolig svært at finde tilstrækkelig mange ansatte til den offentlige sektor. Vi kan se på alle de prognoser, vi sidder med, at der bliver store problemer. Vi kan også nu se mange steder, at der er begyndende problemer, bl.a. på vores ældreområde.

Set fra Dansk Folkepartis side er det altså sådan, at hvis man mangler arbejdskraft hos LEGO i Billund, kan det godt være, at man kan løse en del af det problem ved, at man får lavet noget af sin produktion i et andet land, i Tjekkiet eller ude i Asien, som en underleverance eller måske endda flytter en større del af produktio-

nen ud. Det er aldrig noget, vi rigtig synes er godt, for vi vil jo gerne beholde arbejdspladserne herhjemme, men det er dog en måde, hvorpå de får løst nogle af deres opgaver, hvis de mangler arbejdskraft.

Men vi har det altså sådan, når det handler om den offentlige sektor, eksempelvis om plejen af vores ældre, at vi ikke i Dansk Folkeparti synes, det er et særlig godt forslag, hvis nogle ville synes, at vi skulle begynde at sige til de ældre: I kan få en god ældrepleje, fordi vi har lavet en aftale med nogle ude i Asien, hvor der er arbejdskraft, der kan I i øvrigt lige tage ud, og så kan I blive passet i jeres alderdom derude. Det ville jo ikke lige være et godt svar at give dem. Derfor har vi en forpligtelse til her i landet at give dem nogle ordentlige forhold og også sørge for, at der er den arbejdskraft i vores ældresektor, der skal til for at give de ældre den ordentlige pleje, som de fortjener.

Derfor har vi i finansloven lavet en aftale med regeringen, som tager hul på hele den her debat omkring en kvalitetsreform af den offentlige sektor. Og derfor har det jo også været så afgørende for os, at vi med aftalen sætter penge af til en begyndende indsats. For vores udgangspunkt er, at hvis vi vil have en bedre offentlig sektor, gør vi det ikke alene med de penge, der i dag er i den offentlige sektor. Vi kan gøre meget for at få mere ud af de penge, vi allerede bruger, men vi tror også på, at hvis man skal lave en stor omstilling af den offentlige sektor, så vi får en bedre offentlig sektor alle sammen, kræver det også penge til de omstillinger, som er en følge af det.

Derfor har vi så fået afsat en kvart milliard kroner på finanslovsforslaget for næste år til at komme i gang med den her opgave. Vi har ikke lagt skjul på, at det for os at se er penge, der skal starte den her proces, når man til sommer har de gode politiske forslag. Vi tror ikke på, at det er tilstrækkeligt for at få en bedre offentlig sektor. Der skal flere penge til i kølvandet af det, men det er et startbidrag.

Jeg mener, når man har det udgangspunkt, som jeg her har gjort rede for, så er det altså godt nok utrolig skuffende at komme til sådan en finanslovdebat og høre, at det store oppositionsparti, der håber at komme i regering, mener, at man skal håndtere det inden for de penge, der så er, og at man vil stemme imod de her 250 mio. kr. ekstra til den offentlige sektor. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Jeg kan ikke finde hverken hoved eller hale i, at Socialdemokratiet vælger at

stemme imod at give en kvart milliard kroner ekstra næste år til den offentlige sektor – en bevilling, der alene har overskriften: bedre kvalitet i den offentlige sektor.

Det er fair nok at mene, at der skulle mange flere penge til. Det er jo sådan på mode at sige, at hvis vi siger 1, så siger man 4; hvis vi siger 4, så siger man 8; hvis vi siger 8, så siger man 16. Vi ved godt, at det er sådan at tage et ansvar i form af et forlig og at være i opposition. Det er vilkårene. Jeg har selv siddet i den rolle engang, og jeg ved, hvordan tal kan være sådan lidt tilfældigt valgt en gang imellem, og det er de så for Socialdemokratiet netop nu. Fred være med det. Men at man derfra vil sige, at man vil afvise en kvart milliard ekstra til bedre kvalitet i den offentlige sektor næste år, er mig en gåde.

På ældreområdet har vi et andet godt forslag, når det handler om kvalitet, nemlig at der over de næste 2 år skal bruges 200 mio. kr. på, at de ansatte i vores ældreomsorg kan komme med forslag til forbedringer inden for deres område. Det håber jeg så til gengæld kan få en bredere tilslutning. Det baserer sig jo på, at de ansatte, der i dagligdagen går med tingene, ved, hvor skoen trykker, og de kan komme med forslag til, hvordan man kan forbedre deres arbejdsdag. Vi ved godt, at hvis ansatte i den offentlige sektor får en bedre arbejdsdag, vil det typisk også give sig udslag i, at de mennesker, de har med at gøre i den offentlige sektor, altså her de ældre, også får det bedre og får en bedre pleje.

Kl. 13.45

Vi har så, som det allerede har været nævnt i debatten, ikke bare haft kig på, hvordan vi forbedrer vilkårene for pleje og omsorg af de ældre, men også hvordan vi giver de pensionister, der har en rigtig dårlig økonomi, bedre vilkår. Ældrechecken har vi jo nu igen fået udbygget. Det var den ældrecheck, der var nogle, der hånedes os for, da vi startede med at arbejde med ældrecheck, og som de slet ikke mente ville blive til noget, for det var bare sådan en midlertidig foranstaltning. Nu kan vi da se, at den begynder at være oppe på et niveau, der nu nok er nået dertil, at ikke ret mange vil foreslå den afskaffet. Der, hvor forbedringen jo er mest mærkbar næste år, er der, hvor vi får fjernet den urimelige modregning i boligydelsen, som pensionisterne har oplevet. Det er 135.000 pensionister, der bor i lejebolig, der primært får glæde af det – 135.000 pensionister, der i dag oplever, at de modtager ældrechecken, og så får de efterfølgende en

modregning i boligydelsen. Det slipper de for fremover.

Ud over det hæver vi så ældreydelsen til alle pensionister – de ca. 220.000 pensionister – hvoraf hovedparten altså får den fulde ydelse.

Vi har hele tiden sagt, at det ikke er en guldregn ned over de pensionister, der har dårlige økonomiske vilkår. Det er en lille håndsrækning til nogle af de økonomisk allerdårligst stillede pensionister i det her land, lidt ekstra midler at gøre godt for. Det synes jeg egentlig burde vække noget mere tilfredshed, end vi har hørt indtil nu.

Efterårets debat har ikke kun sådan, kan man sige, handlet om de direkte ting i finansloven, den har handlet meget om kommunernes økonomi og den del af den offentlige service, der gives igennem kommunerne. Det er jo naturligt nok, fordi en meget stor del af vores indsats i den offentlige sektor, servicen over for borgerne, leveres gennem kommunerne.

Der er det helt fantastisk at måtte opleve, nu hvor vi har med en finanslov og ændringsforslag, der bygger meget på tal, at gøre, at tal ikke er noget, vi rigtig skal bruge her ved første del af tredjebehandlingen – det skal vi ikke rigtig bruge til noget, i hvert fald ikke hvis tallene ikke passer ind i et bestemt politisk kram. Så får vi nemlig at vide, at vi skal tale om, hvordan folk oplever det. Og så kan vi jo selvfølgelig gå ud på gaden spørge: Hvordan oplever du det?

Men herinde er det somme tider sådan, ud over at vi selvfølgelig er meget påvirkelige af, hvordan folk oplever det – for det ville da være mærkeligt andet i et demokrati – at vi må dykke ned i tallene for at se, hvordan tingene udvikler sig.

Der kan jeg godt se, det kan være lidt besværligt for nogle, når vi f.eks. har tallene for børnepasning. Når man nu har været ude og sige, at der skal fyres 3.000 pædagoger, når man nu har været ude og sige, at der skal være milliardstore nedskæringer i kommunerne, og tallene så kommer ind og viser, at det skal der så ikke, er det da træls, at vi er nogle, der så bruger tid på at nævne tallene – det kan jeg da godt se – men ikke desto mindre bliver vi vel nødt til det.

Om ikke andet bliver vi da nødt til at orientere kollegerne herinde om, hvordan det ser ud. Tallene for dagpasningsområdet er nu, at man forventer, at man næste år holder et uændret niveau – uændret niveau – og at man oven i det så lægger den sum, vi med finansloven kommer med til bedre kvalitet i dagpasning, nemlig 200

mio. kr. Men hvis det nu er udgangspunktet, altså et uændret niveau fra 2006 til 2007, og der så kommer der flere penge med finansloven til bedre kvalitet, er det så en nedskæring, eller er det ikke en nedskæring?

Herinde er det en nedskæring, fordi vi så går væk fra at måtte diskutere, hvad tallene er, til at diskutere, hvordan folk oplever det. Jeg har tidligere i debatter herinde også sagt, at folk vil opleve det vidt forskelligt, fordi vi, oven i at vi altså åbenbart, ser det ud til, har ændrede udgifter til børnepasning næste år i forhold til i år, så endda lægger lidt oveni med finansloven.

Ud over det har vi en kommunalreform, hvor kommunerne bliver lagt sammen; vi har en udligningsreform, hvor vi forsøger at bekæmpe ulighed i det her land ved at flytte penge fra nogle områder, der har en bedre økonomi, til områder, der har en dårligere økonomi. Vi bekæmper uligheden ud over landet. Derfor vil folk selvfølgelig alene af den grund opleve tingene forskelligt, alt efter om de bor i et område, hvor f.eks. fem kommuner bliver lagt sammen til en, der oplever serviceforbedringer, altså at man får bedre vilkår, eller man bor i den del af kommunen, hvor man drosler lidt ned for at hjælpe dem ovre i den anden del, der skal have nogle bedre vilkår.

Derfor er der jo en helt naturlig sammenhæng i, at man på en og samme tid f.eks. kan have uændrede udgifter pr. barn til pasning næste år i forhold til i år, og så lægger vi altså lidt oveni med finansloven, og så er det, at folk oplever det forskelligt, alt afhængig af hvor de bor på et tidspunkt, hvor vi laver kommunalreform og udligningsreform samtidig.

Derfor hænger tingene ganske, ganske glimrende sammen. Og hvis man vil se det i en sammenhæng – det ved jeg godt det kan være lidt svært at bede politikere om, det skal man måske være sig for – så er der en klar logik i det, der foregår. Det er klart, at hvis man ikke vil det, fordi det ikke passer ind i ens kram at se helheden i det, så kan man selvfølgelig pille de her enkeltelementer ud og så kun fokusere på dem for at få lige præcis den dagsorden sat, man gerne selv vil have. Fred være med det, det er det politiske spil, og det deltager vi gerne i også i den her debat.

Kl. 13.50

Det her var så et beskedent forsøg på alligevel at trænge lidt igennem over for i hvert fald nogle af mine kolleger, som åbenbart ikke rigtig har

villet se, hvordan tingene er i en større sammenhæng.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren.

Jeg skal gøre opmærksom på, at der også efter denne ordfører er mange, der ønsker korte bemærkninger. Jeg læser lige dem, vi foreløbig har registreret, op: Fru Karen Hækkerup, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Ole Sohn, hr. Per Clausen, fru Lise von Seelen, fru Marianne Jelled, fru Lone Møller, fru Anne Bastrup, fru Bente Dahl, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, fru Lene Hansen, fru Lotte Thiim Bertelsen, hr. Jens Peter Vernersen og hr. Jan Petersen.

Først er det fru Karen Hækkerup.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Man kan jo, når man har hørt Dansk Folkepartis indlæg, forstå, at der ikke er den store lyst til at diskutere kræftpatienter og til at diskutere behandlingsgaranti. Det kan man vel sådan set godt forstå, når man tager i betragtning, at Dansk Folkeparti har lovet at ville holde hånden over den minister, som er ansvarlig for, at behandlingsgarantien faktisk ikke bliver til noget. Og på trods af at det er en garanti, som er givet til befolkningen, om, at de kan blive behandlet inden for 4 uger, bliver de det jo ikke alligevel.

Nu siger hr. Kristian Thulesen Dahl, at vi skal til at gå ud og spørge i befolkningen: Hvordan har du det egentlig? Måske skulle man prøve at gå ud og spørge nogle af de mange kræftpatienter, som er blevet snydt, og som ikke har fået den behandlingsgaranti, vi, da SR var i regering for nogle år siden, lavede, men som ikke er blevet opfyldt: Hvordan har du det egentlig med, at garantien slet ikke er en garanti?

Det har Altinget gjort, og det viser sig, at 80 pct. af danskerne ikke mener, at ordet garanti er blevet brugt i den korrekte sammenhæng. Vil Dansk Folkepartis ordfører ikke være venlig at fortælle, hvad Dansk Folkeparti mener med ordet behandlingsgaranti?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, vi vil meget gerne diskutere kræftbehandling – meget, meget gerne. Det var sådan efter valget i februar 2005, at vi i den første debat, vi havde efter valget for 1½ år siden, tog initiativ til et forslag til vedtagelse her i Folketinget, som skulle styrke indsatsen i kræftbehandlingen. Det var

sådan, da vi lavede finanslov for det samme år, for 2005, at vi markerede, at vi ville have en kræftbehandlingsplan II, fordi vi syntes, at indsatsen mod kræft var for ringe. Det var sådan, at vi i juni 2005, også ca. 1½ år siden, lavede kræftbehandlingsplan II, der betød, at vi i 2006, som er det år, vi er i nu, løftede det med 1,1 mia. kr.

Så vi har hele tiden haft fokus på, at kræftbehandlingen skal have bedre vilkår, at vi skal gøre noget mere, at vi har haltet bagefter i forhold til de lande, vi sammenligner os med. Det har vi også haft, da vi forhandlede finanslov for 2007. Det har bl.a. resulteret i, at vi sætter 200 mio. kr. ekstra af til indkøb af scanningsudstyr, som skal bruges.

Hovedproblemet er så at have uddannet personale nok, og der synes vi, det er godt, at man kigger på, om der bl.a. kan være andre personalegrupper, der kan bistå med det, så vi kan få behandlingstiderne ned.

(Kort bemærkning).

Karen Hækkerup (S):

Nu siger Dansk Folkeparti så, at det kan være godt at kigge på, om andre personalegrupper kan komme med. Det forslag var jo allerede fremme sidste år, hvor Dansk Folkeparti sammen med regeringspartierne var med til at sylte en uddannelsesplan, som netop skulle sikre, at der var personale nok til at betjene de strålekanoner, som i dag står stille efter kl. 15.30 på mange af landets sygehuse. Den situation, som er der lige nu, er fuldstændig uacceptabel.

Noget af det, man virkelig kan spørge sig selv om, er, hvordan Dansk Folkeparti kan bakke en regering op, som har en garanti, der ikke er en garanti. Jeg synes, det er mærkeligt, at Dansk Folkepartis sundhedsordfører, efter at hele den her debat om kræftbehandling kom frem, efter at redegørelsen, som skulle belyse Sundhedsstyrelsens rolle i det her spil, kom, sagde, at vi nu har fået garanti for, at behandlingsgarantien er en konkret og reel garanti om et behandlingstilbud inden for 4 uger.

Det stik modsatte siger sundhedsministeren. Han siger ikke, at behandlingsgarantien betyder, man kan blive behandlet inden for 4 uger. Han siger, at det ikke er en ultimativ garanti, og det er ikke en garanti, som har juridisk bindende kraft. Mener Dansk Folkepartis ordfører, at han holder med Dansk Folkepartis sundhedsordfører eller med ministeren i den her sag? Kan jeg ikke en gang til få svaret på, hvad behandlingsgarantien betyder for Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vores indsats går ud på at forbedre behandlingen af kræftpatienter her i landet, og vi har haft fokus på, hvordan vi kan sikre nogle maksimale tider, man kan risikere at skulle vente, og hovedsigtet med det er jo, at hvis ikke det offentlige sygehusvæsen kan behandle folk inden for den periode, så skal det vise dem et andet sted hen, hvor de kan få behandlingen. Der har det offentlige et medansvar for at vise dem hen, hvor de så kan få en behandling. Der har det offentlige svigtet. Det er primært i amterne, man har svigtet. Det har været helt utilfredsstillende, og derfor skal der tages initiativer til, at det gøres langt bedre.

Kl. 13.55

Så tillader jeg mig under en finanslovdebat som den her at sige, at det ikke er noget, vi bare siger lige nu, og at henvise til, at det umiddelbart efter sidste valg var os, der pressede en vedtagelse igennem i det her Folketing, der sagde, at vi skulle gøre meget mere inden for kræftbehandling.

Vi lavede kræftbehandlingsplan II i sommeren 2005; vi har i år løftet med 1,1 mia. kr.; vi har i finanslovaftalen taget nye initiativer, for det her er ikke noget, hvor man bare lige knipser med fingrene, og så er problemet løst. Det kræver et meget langt, sejt træk at sikre, at kræftpatienter her i Danmark bliver behandlet langt bedre, end tilfældet har været de seneste år. Det har vi taget initiativer til, og det skal vi fortsat tage initiativer til.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Allerførst hæftede jeg mig ved, at ordføreren sagde, sådan som jeg fik det skrevet ned, vedrørende det at være i opposition, at »jeg selv har siddet i den rolle engang«. Det synes jeg var en meget interessant udtalelse, og den siger vel meget om, hvordan den her finanslov i øvrigt er blevet til. Dansk Folkeparti betragter altså ikke længere sig selv som oppositionsparti. Det gør vi andre heller ikke, men derfor er det meget interessant alligevel at høre det fra hr. Thulesen Dahls egen mund.

Mit spørgsmål går på skattestop og mangel på arbejdskraft. Ordføreren kredser selv om det oplagte, indlysende behov, der er for arbejdskraft i den offentlige sektor såvel som i den private sektor. Hvis man erkender det, og det tror jeg vi alle sammen gør, hvorfor så på forhånd af-

skære sig fra at diskutere skat og skattepolitik som instrument til at give flere mennesker en chance på arbejdsmarkedet?

Kunne Dansk Folkeparti ikke være fristet til at gå ind i drøftelser om, hvorvidt man kunne bryde det her asociale skattestop og i stedet for prøve at give endnu flere mennesker en chance på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når jeg henviste til det der med i opposition og ikke i opposition, var det nu mere med hensyn til, at man i opposition kan have forskellige roller. Der er nogle oppositionspartier, der påtager sig et større ansvar, når de går ind og laver aftaler, end andre.

Når jeg sagde, at jeg lidt kunne mindes noget af det, jeg nu så i Socialdemokratiet, så skal vi nu helt tilbage til dengang, jeg var medlem af Fremskridtspartiet. Jeg må blankt erkende, at når jeg ser nogle af de bidrag, der kommer fra Socialdemokratiet nu, med milliardstore udgifter, man lige sådan strør om sig på kort tid, så virker det bare så fantastisk. Nå, fred være med det.

Med hensyn til det med arbejdskraft tror jeg sådan set ikke, det nødvendigvis er det med skatten, der er afgørende for, om vi kan tackle den udfordring, for en meget stor del af det, der er problemet i den offentlige sektor, er at skaffe tilstrækkeligt med folk på nogle områder, der desværre er meget lavt betalt, og hvor man kan sige, at en sådan marginalskattebetragtning, i hvert fald når det drejer sig om topskatten, slet ikke er interessant for dem. Det er en diskussion, der går helt hen over hovedet på mange af de her mennesker.

Der handler det om noget meget mere jordnært, nemlig at sikre, at de, der f.eks. arbejder i vores ældrepleje, i vores sundhedssektor, synes, det er interessant, at de synes, det er sjovt, at de synes, det er udfordrende at arbejde, og at vi gør de arbejdspladser til nogle, der får mere status, så der er flere, der vil søge hen til dem frem for andre.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det synes jeg er en utrolig spændende diskussion, og jeg tror også meget på, at det her med en højere status til nogle af de vigtige typer arbejdskraft, som ordføreren nævner, er en vigtig ting i det her.

Men for at tage et konkret eksempel, f.eks. sygeplejersken ude på hospitalet – nu snakker vi kræftbehandling og den slags ting – så må det da være sådan, at i fald man går ind og kigger på marginalskatten, så vil man også kunne få et større arbejdsudbud fra denne sygeplejerske, der ellers måtte støde ind i henholdsvis mellem-skat og topskat.

Det, jeg hører ordføreren sige, er den samme argumentation, som finansministeren har givet udtryk for, nemlig at det her med marginalskat jo ikke har nogen rigtig betydning for arbejdsudbuddet. Men det er jo i klinkende og lodret modstrid med alt, hvad Finansministeriet i øvrigt ellers har underholdt med og skrevet om, jeg var lige ved at sige, i årevis.

Så vil Dansk Folkeparti ikke give mig ret i, at skattestoppet er den mindst effektive måde at få flere mennesker ud på arbejdsmarkedet på, og at vi kunne hjælpe de sygeplejersker, vi alle sammen er optaget af, til måske at tjene mere ved at yde en ekstra indsats?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er ikke sikker på, at hr. Morten Helveg har ret i sin antagelse, at vi samlet set nødvendigvis ville få et større arbejdskraftsudbud, hvis vi lempede marginalskatten. Hvorfor ikke? Nej, for der vil givet være nogle, der vil følge sporet og sige: Jeg får mere ud af det ved at gå på arbejde med en skatteomlægning, så nu vil jeg godt bruge lidt flere timer på arbejdsmarkedet.

Men der vil også være andre, der har en fornuftig økonomi, som vil sige til sig selv: Det, det drejer sig om for mig, er at have den økonomi, jeg nu engang har, og de forbrugsmuligheder jeg har. Så hvis jeg får en skattelempelse, vil jeg nu hellere arbejde lidt mindre og så have det samme ud af det og være sammen med min familie og have noget fritid og noget glæde på den vis.

Kl. 14.00

Det, hr. Morten Helveg jo ikke ved, er, hvordan de her to elementer vil spille sammen, hvad der vil veje tungest, og om vi så samlet set får det ekstra arbejdsudbud, hr. Morten Helveg taler for.

Derfor er vores umiddelbare tilgang til det her, at den måde, vi skal angribe problemerne i den offentlige sektor på med hensyn til tilstrækkelig arbejdskraft, er ved at se på, hvordan de stillinger, der er, bliver tilstrækkelig attraktive og får tilstrækkelig status til, at der er nok, der

vil søge hen til dem, så vi ikke risikerer en mangelsituation f.eks. i vores ældrepleje.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

En af de ting, som jeg ikke hørte meget om i ordførertalen, er den store sejr, Dansk Folkeparti har fået med en stramning af efterlønsalderen og med den indeksering, som jeg kan forstå at Dansk Folkeparti så sent som i aftes endelig har godkendt, der betyder, at efterlønsalderen stiger for dem, der er 20 år i dag, til 66 år og pensionsalderen tilsvarende til 71 år. Er det noget, som har været en mærkesag for Dansk Folkeparti at få igennem, når man nu samtidig har fået konstateret via Finansministeriet, at det betyder, at der bliver 190.000 flere førtidspensionister? Er det virkelig en af de sejre, som Dansk Folkeparti går og bryster sig af?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu ville jeg jo blive frygtelig skuffet, hvis vi overhovedet havde haft en debat hernede i salen, hvor både hr. Ole Sohn og jeg var til stede, og vi ikke kom til at diskutere det emne. Derfor er jeg faktisk glad for, at hr. Ole Sohn rejser det, og jeg havde også forventet det.

Det har jo været kendt hele vejen igennem, at vi gik til forhandlingerne i sommer med det udgangspunkt, at vi mente at kunne løse de udfordringer, velfærdssamfundet står over for på lang sigt, uden at skulle flytte på tilbagetræknings-tidspunktet, altså hæve efterlønsalderen.

Men vi måtte jo også erkende, at alle de partier, vi skulle forhandle med, inklusive hr. Ole Sohns statsministerparti, altså det parti, SF drømmer om en regering sammen med, havde det synspunkt, at grænserne skulle flyttes, og derfor accepterede vi, at hvis der skulle komme et forlig, vi skulle være en del af, så måtte vi også acceptere, at vi hævede tilbagetrækningsalderen, så efterlønsalderen bliver 62 år og folkepensionsalderen 67 år.

Hvad der så kommer til at ske derfra, ved vi ikke endnu. Det skal der første gang træffes en politisk beslutning om i 2015 med hensyn til, om der så yderligere skal ske ændringer fra 2025. Det må vi tage på det tidspunkt.

Med hensyn til dem, der får problemer ved en højere efterlønsalder, skal der tages en lang række initiativer for at sikre, at de ikke får de problemer. En del af det er jo også bl.a. det ekstraarbejde med hensyn til forebyggelse af ned-

slidning, der skal gøres, så der ikke sker den nedslidning, som sker i dag. Hvis ikke det lykkes, skal de mennesker selvfølgelig tilbydes en førtidspensionering, det ligger jo i systemet. Det er den mulighed, man har for at hjælpe de mennesker, som ikke kan arbejde, efter de bliver 60.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Der er et eller andet, hr. Kristian Thulesen Dahl har misforstået. I morgen er der anden behandling af forslaget, og der foreslår Dansk Folkeparti sammen med regeringen og Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre, at efterlønsalderen ikke alene hæves i første omgang til 62 år, men pr. automatik med en indeksering stiger til 66 år. Det er det, som hr. Kristian Thulesen Dahl mener er det politisk korrekte.

Hvad vores efterkommere beslutter til sin tid, skal vi ikke tage stilling til. Vi skal tage stilling til: Hvilken politik står hr. Kristian Thulesen Dahl og Dansk Folkeparti for? De står for en politik, der betyder, at efterlønsalderen stiger til 66 år, pensionsalderen til 71 år. Prøv at fortælle kassedamen og sygeplejersken og hjemmehjælperen det. Og ikke nok med det, Dansk Folkeparti gør det, på trods af at man ved, at ordningen, stramningen betyder, at der kommer 190.000 flere førtidspensionister. Det er virkelig et resultat, som Dansk Folkeparti kan være stolt af.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er ikke rigtigt, og det ved hr. Ole Sohn også godt. Det, der er aftalt, er, at efterlønnen stiger, jeg tror, det er fra 2019, gradvis op til 62 år, og så stiger folkepensionsalderen efterfølgende til 67 år. Så skal der i 2015 træffes en beslutning om, om der yderligere skal ske noget fra 2025. Det er det, der er aftalt, og det er det, vi står ved.

Så siger vi derudover, at hvis der er nogle, der kommer i klemme, når vi skubber tilbagetrækningstidspunkterne, så skal der tages hånd om dem. Vi prøver at undgå, at der er nogle, der kommer i klemme, ved at sætte ind med forebyggelse af nedslidning. De mennesker, der bliver nedslidt i dag og derfor ikke kan arbejde, skal vi gøre noget mere for.

Derfor afsætter vi så 200 mio. kr. næste år – det starter vi altså med næste år – til at modvirke nedslidning, til forebyggelse, og jeg nævnte i mit ordførerindlæg, at de 70 mio. kr. af dem primært går til ældreplejen, hvor vi ved, der er meget store problemer med, at vores ansatte bliver

nedslidt, og hvor vi ved, vi skal gøre det bedre, hvor vi skal sikre de mennesker en mere anstændig, en mere ordentlig hverdag, og derfor sætter vi penge af til det. Det synes jeg hr. Ole Sohn lige burde erindre folk om, når han i øvrigt er i gang med at forsøge at fortælle, hvordan tingene er.

Kl. 14.05

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på hr. Kristian Thulesen Dahl, at han opfatter det på den måde, at selv om det fremgår af teksten, og selv om de andre forligspartier mener, at efterløns og pensionsalderen skal fortsætte med at stige og følge udviklingen i levealderen, så passer det ikke, fordi hr. Kristian Thulesen Dahl har besluttet sig til, at sådan er det ikke. Det synes jeg ikke er særlig troværdigt.

Men så vil jeg tage fat på en anden ting. Er det ikke rigtigt opfattet, at efter at Dansk Folkeparti nu har haft stor indflydelse på dansk politik i 5 år, og efter man har talt meget om behandlingsgaranti, så kan man, hvad angår kræftsygdomme og andre sygdomme, i dag med sikkerhed i stemmen sige, at der ingen behandlingsgaranti findes? For det er jo konsekvensen af de synspunkter, som sundhedsministeren er fremkommet med i de senere dage.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har svaret på det før, så det bliver selvfølgelig lidt det samme. Vores holdning er, at vi i det danske samfund skal gøre langt mere for kræft-ramte; at vi skal være langt hurtigere i vores indsats; at vi skal sikre langt bedre vejledning om den indsats, der foregår. Og det har vi kæmpet for på alle mulige planer. Jeg har fortalt, hvordan vi ikke bare siger det i dag, fordi sagen nu er oppe i medierne, men hvordan vi hele tiden har holdt fokus på det her, og at vi efter valget i 2005, altså for godt og vel halvandet år siden, tog initiativ til en vedtagelse – det var altså vores initiativ – om, at vi nu skulle gøre noget ekstra. Vi har hvert eneste år, når vi har diskuteret finanslov, haft de kræftramte med på vores spiseseddel i forhold til områder, hvor vi skulle gøre det bedre.

Vi har ikke set den samme interesse fra alle de partier, der nu pludselig har travlt, det har vi ikke. Men vi glæder os over, at der nu er så stærk opbakning til, at vi skal gøre noget mere for de kræftramte, for det trænger vi til. Vi har alt for længe haltet bagud i forhold til vores nabolande,

og det har vi ikke villet finde os i, og derfor har vi år efter år sat flere penge af til kræftbehandling. Det er jo bl.a. for at sikre, at vi kan nå at behandle inden for de ventetider, som findes, for vi vil ikke have, at folk går og venter på kræftbehandling. Det er noget af det værste. Den usikkerhed, man stiller folk over for, når de har fået at vide, at de har en kræftsygdom, og de så ikke bliver behandlet, vil vi ikke have, den vil vi ikke give folk. Vi vil tværtimod have, at folk bliver behandlet. Det er derfor, at det har været vores fokus hele vejen igennem.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det er jo altid rart at høre, hvad Dansk Folkeparti gerne vil. Men min konstatering var altså rigtig. Der findes ikke nogen behandlingsgaranti på det her område.

En af grundene til, at der ikke findes nogen behandlingsgaranti, er jo, at Dansk Folkeparti ikke har prioriteret eller i hvert fald ikke har formået at prioritere den opgave, som hr. Kristian Thulesen Dahl talte om tidligere, nemlig at sikre, at der kom flere hænder ind i den offentlige sektor til at udføre det her arbejde. Hvis man ser på indsatsen, så har den jo været præget af, at de initiativer, der kunne tages for at skaffe mere personale på det her område, ikke er blevet taget, fordi man har valgt at prioritere anderledes. Man siger så igen, at man nu vil til at prioritere det. Men har hr. Kristian Thulesen Dahl i virkeligheden et eneste konkret bud på, hvordan man i fremtiden vil sikre, at der kommer flere i den offentlige sektor, også til de her opgaver?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Per Clausen siger, at det er rart at høre, hvad vi gerne vil. Jeg brugte altså det meste af min tid på at forklare, hvad vi har gjort, for lige præcis at understrege, at det her ikke er et spørgsmål om, at Dansk Folkeparti nu pludselig vil gøre noget for vores kræftramte, for vi har gjort noget hele vejen igennem. Jeg har sagt det før: Der var vedtagelsen umiddelbart efter sidste folketingsvalg, Kræftplan 2 i sommeren 2005, hvilket gav et løft på 1,1 mia. kr. til bedre kræftbehandling. I finansloven for i år gør vi mere i 2007, fordi vi har haft fokus på det hele vejen igennem. Det er ikke en pludselig opstået idé hos os, at vi skal gøre det bedre for de kræftramte.

Så blev der talt om, hvem der har ansvaret for f.eks. at få uddannet de rigtige folk til at løse op-

gaverne? Jamen det har amterne haft. Det har været i amterne, at man har haft sygehusene. Vi har argumenteret for, at vi langt mere direkte burde styre tingene på nationalt plan. Det har vi ikke fundet stor opbakning til blandt mange partier her i Folketinget. Det har vi haft som udgangspunkt, fordi vi kunne se det, og fordi vi troede på, at det kunne gøres bedre.

Nu kommer der en ny struktur fra den 1. januar, hvor vi får regioner i stedet for amter, og hvor Sundhedsstyrelsen skal være langt mere pågående og have et langt større ansvar med hensyn til at sikre, at folk får de tilbud, vi vil give folk, tilbud, som vi vedtager de skal have, bl.a. i forhold til kræftbehandling. Det ser vi frem til bliver et bedre system end det, vi går fra. Det var sådan set et system, som Dansk Folkeparti gennemførte sammen med regeringen, og det øvrige Folketing var ikke til megen hjælp i den sammenhæng.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Hr. Thulesen Dahl sagde i ordførertalen, at Dansk Folkeparti gerne vil gøre noget for almindelige mennesker og gerne vil være med til at bekæmpe ulighed. Kan vi så forvente, at Dansk Folkeparti vil hjælpe os andre i bestræbelserne på at leve op til nogle af de anbefalinger, som vi nu kan se vismandsrapporten også fortæller omkring fattigdom i Danmark? Vi kan se, at der er en gruppe mennesker, som lever i fattige kår, og som gør det i lang tid, og derved opstår der nogle barrierer for, at de varigt kan komme til at høre med til fællesskabet.

Der er rigtig mange mennesker i den gruppe. Vismændene siger 165.000, og hvis vi ser på, hvor mange af de mennesker, der lever varigt i fattige kår, er det 25.000 voksne, og de har 35.000 børn. Vil Dansk Folkeparti være med til at hjælpe os andre med at fjerne de barrierer for de fattige mennesker, så de i højere grad kan komme til at høre med til det fællesskab, som vi så gerne vil have dem med i?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det, jeg tror, vi specielt kan gøre for at forbedre tingene for de mennesker, der har det allersværest, og som også økonomisk har det svært, er fra den offentlige sektors side at blive bedre til at finde frem til, hvem der vitterlig vil kunne kom-

me til at bestride et arbejde, og hvem der ikke vil kunne komme til at bestride et arbejde.

For det, vi tit lægger til grund, når vi ser på de menneskers vilkår, er jo, at den allerbedste hjælp ville være at hjælpe dem tilbage til en arbejdssituation, hvor de tjener egne penge, også fordi det giver en langt større følelse af selv-værd, at man tjener sine egne penge og på den måde kan få tingene til at fungere.

Svar nr. 1 er jo, at meningen er at hjælpe folk tilbage, og vi har en historisk mulighed nu. Vi har den laveste ledighed i 30-35 år. Vi har en situation, hvor vi gentagne gange har fået at vide, at man nu ikke kunne finde flere ledige, der kunne komme i arbejde, og alligevel har vi kvartal for kvartal set, at der er kommet flere i arbejde. Det er jo et udslag af, at nogle af de grupper, som vi tidligere tænkte aldrig kom i arbejde, nu kommer i arbejde. Det er det første svar.

Svar nr. 2 er det, jeg var inde på i starten, nemlig at være bedre til at finde ud af: Hvem er det, der vil kunne komme i sådan et arbejde, og hvem vil ikke kunne? For de, der ikke vil kunne det, skal så tilbydes en anden ydelse i et andet system.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

For at fjerne barriererne for at få de mennesker med på holdet igen siger vismændene jo, at der skal ske en fjernelse af starthjælpen og integrationsydelsen og kontanthjælpsloftet. Så med det svar, ordføreren giver mig nu, har jeg tillid til, at Dansk Folkeparti vil hjælpe os andre med det, nemlig at få fjernet de barrierer, så chancerne for, at de mennesker kommer med, stiger.

Eller vil hr. Thulesen Dahl det, som beskæftigelsesministeren har som sit koncept: Vi tager nogle flere penge fra dem, og så kan de lære det, kan de, og så kommer de nok med på et eller andet tidspunkt.

Hvilken model vil hr. Thulesen Dahl vælge? Efter det første svar, tror jeg jo på, at hr. Thulesen Dahl vil hjælpe os andre med den konstruktive model.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg nævnte i mit svar to konkrete muligheder for at hjælpe. Der var ikke nogen af de to svar, der havde noget som helst at gøre med det, spørgeren nu nævner i forhold til satskerne.

Det, jeg gav som svar, var, at der er to ting, der er nødvendige. Den ene er, hvordan vi bru-

ger en historisk lejlighed til at sikre nogle af de grupper, vi aldrig troede vi ville få i arbejde, arbejde. For det er den gode måde for folk at blive hjulpet på, fordi det skaber større selv-værd, hvis man kan klare sig selv også økonomisk.

Det andet, jeg sagde, var, at vi skal være bedre til at få skilt folk fra, hvis vi ikke tror på, at de vil kunne komme til at yde en arbejdsindsats. Der skal vi være bedre til at sikre, at de får et andet tilbud. Der kan det ikke nytte noget, at man hele tiden står, som om man skal ende med at være til rådighed, hvis vi ikke selv tror på, at man ender med at være til rådighed for arbejdsmarkedet. Så kan vi jo ikke hjælpe folk på den måde.

Men de her to muligheder for at hjælpe er ikke at gøre det, som i virkeligheden er en art symptombehandling: at fjerne nogle satsniveauer, der er i dag. Det er at angribe problemet på en anden måde, for det skal angribes, og vi skal gøre det bedre.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har tidligere ved gentagne lejligheder rost Dansk Folkeparti for et glimrende arbejde som støtteparti for en regering, og dermed mener jeg, at de som parti har fået meget ud af det.

Så undrer det mig, at Dansk Folkeparti næsten gør, hvad partiet kan for at skabe mere blokpolitik i Folketinget. Det undrer mig egentlig meget, fordi hr. Thulesen Dahl og resten af Dansk Folkeparti godt ved, at det jo er begrænset, hvor mange år man kan regne med at sidde i den position, som Dansk Folkeparti sidder i nu. Så der kommer en tid efter denne.

KL 14.15

Nu tænker jeg på at bede om hr. Thulesen Dahls kommentar til, at Dansk Folkepartis miljøordfører på et tidspunkt, hvor man er langt henne i forhandlingerne, nægter at lade andre partier deltage i den del af finansloven, som drejer sig om miljø, og som miljøministeren har forhandlet med en række ordførere uden for Dansk Folkepartis og V's og K's kreds. Hvorfor dog det?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu siger fru Jelved, at det er begrænset, hvor mange år man kan have den rolle, og det er jo rigtigt, for det har fru Jelved selv oplevet. Men hvis man nu bare kunne have den ambition, at man nåede at få nogenlunde det samme antal år,

som Det Radikale Venstre har siddet i den rolle, cirka hundrede år, er det såmænd helt fair og o.k. – så klarer vi det. Nå, spørg til side.

Se, vi vil meget gerne lave aftaler her i Folketinget, der baserer sig på så mange mandater som overhovedet muligt. Vi har også hele tiden haft det udgangspunkt, når vi har forhandlet med regeringen, at hvis regeringen har det udgangspunkt, at den gerne vil invitere andre partier med, så har vi altid forsøgt at undgå at lægge forhindringer i vejen for det. Det har jo også gjort, at der er en lang række aftaler, som mange partier står bag.

Men det, der jo er det typiske, og det tror jeg ikke er noget nyt nu, for sådan tror jeg også det har været under tidligere regeringer, er, at der, hvor man gør det, er der udgifter og indtægter, der svarer til hinanden. Man finansierer de aftaler, man laver.

Tag f.eks. politiforliget, som er et meget godt eksempel i den nuværende finanslov på, at mange partier er med. Der er man også enig om, hvordan man betaler for det politiforlig. Og lige præcis der adskiller det sig fra miljøområdet, som fru Jelved spørger til her. Der er jo ingen finansiering, og det var den logik, vi syntes manglede lige præcis omkring det. Det kunne have set helt anderledes ud, hvis man havde valgt at angribe det på en anden måde ved at sige: Hvordan finder vi de penge, vi vil bruge til ekstra initiativer?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Tilfældigvis er der jo år efter år sort på hvidt dokumentation for, at Det Radikale Venstre bl.a. har bidraget med gode ideer til finansiering, som regeringen har afvist, og som den selv har brugt det følgende år. Det er fair nok.

Men vi har aldrig afvist at gå ind og prøve at bidrage til at finde en finansiering, også på miljøområdet, hvor vi var i rigtig gode forhandlinger og gerne ville være med i forliget. Måske er det i virkeligheden noget helt andet, der trigger Dansk Folkeparti, for hvis man ser på, hvad der i øvrigt er aftalt på miljøområdet, har Dansk Folkeparti jo sammen med regeringen været med til at tage penge fra ét sted, nemlig fra fødevarerministeren, og føre dem over til miljøet, så det ser ud, som om miljøet på natur- og miljøområdet får en pæn ekstra portion penge. Men i virkeligheden er det netto et meget mindre beløb på 22 mio. kr., selv om det ser ud til at være 500 og mange flere millioner.

Men det er i virkeligheden snyd, og den type finansiering er vi andre aldrig blevet bedt om at medvirke til. Hvorfor mon ikke?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi synes ikke, at det, der er foregået, er snyd. Og man kan sige, at snyd jo også typisk vil basere sig på, at man forsøger at få lokket nogle til noget, som de ikke er vidende om. Jeg har ikke opfattet, at vi skal lokkes til noget, vi ikke er vidende om, så jeg opfatter det ikke som snyd. Man kan være uenig i den prioritering, der ligger, og det er jo en ærlig sag.

Men det, der var hovedspørgsmålet fra fru Marianne Jelveds side, og som jeg synes er et rigtig spørgsmål at stille, er jo: Vil vi forsøge at forhindre, at der bliver lavet aftaler, hvor flere partier kan indgå? Der er svaret: Nej, det vil vi ikke. Men vi vil have, at det lægges op på den måde, der selvfølgelig har været kutyme og et helt normalt udgangspunkt, nemlig at de partier, der er sammen om et forlig og sammen om nogle forbedringer, de ønsker at lave, også er med til at finde pengene til det.

Den sammenhæng synes vi er helt logisk, i stedet for at man i virkeligheden indirekte efterlader en regning, som vi andre så skal feje op, når andre partier har været der. Det vil vi ikke finde os i. Det kunne godt være, at det også var noget af den diskussion, der gav sig udslag her.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Hr. Thulesen Dahl startede sin tale med at sige, at nu var det lidt vigtigt, at vi forholdt os til det, vi var her for, nemlig finansloven. Det vil jeg da meget gerne gøre også med hensyn til ændringsforslagene – men måske også med hensyn til de ændringsforslag, som jeg vil spørge hvorfor ikke er der.

Jeg vil gerne citere følgende:

Det er simpelt hen for dårligt. I vores samfund skal der være råd til at hjælpe denne gruppe mennesker, og denne gruppe mennesker, det er svært invaliderede leddegigtpatienter, der ikke kan få sygesikringstilskud til fodbehandling. De kan ikke klare sig selv, og det håber jeg regeringen skal se.

Det siger Dansk Folkepartis ordfører, fru Birthe Skaarup. Ydermere gør fru Skaarup meget ud af at sige:

Gigtpatienterne har ofte kun deres førtidspension, så det er mange penge at skulle bruge til fodbehandling. Derfor tager vi det med som et krav til finanslovforhandlingerne.

Jeg har ledt meget i de papirer, vi har til afstemning i dag, og jeg kan ikke rigtig se, at der er noget ændringsforslag til finansloven om, at Dansk Folkeparti nu vil leve op til de løfter, som de har givet til leddegigtpatienter, ikke én, men mange gange.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er sådan, at jeg nede på mit bord har en ordentlig stak gule mapper, og de illustrerer de krav, som vi havde med til finanslovforhandlingerne. Deri er selvfølgelig det krav, som fru Birthe Skaarup er citeret for i det, der bliver nævnt. Man forhandler – det har fru Lone Møller også prøvet – og så kommer man ud med et resultat, der samlet set er, så man vil sige ja til det, uanset at ikke alle krav i de der gule mapper dernede er blevet opfyldt.

Når vi sagde ja, var det bl.a., fordi der er gratis influenzavaccination ikke bare til folkepensionisterne, men nu også til de førtidspensionister og andre, der lægeligt har brug for det. Der er forbedret behandling af diabetikere, der er hørescreening af nyfødte, der er udvidelse af det danske register for knoglemarvsdonorer, der er screening af gravide for hepatitis B osv. osv. Plus der er afsat en pulje på 75 mio. kr., som skal udmøntes i løbet af 2007.

Samlet set gjorde det, at der var så mange initiativer, vi syntes var gode, at vi ville sige ja til finanslovaftalen, og der, hvor vi så kan se, at der vil være mangler, og hvor vi har nogle krav om forbedringer, vi mener er helt uundgåelige at få taget fat om, har vi så fået sat nogle penge af, som vi kan være med til at udmønte i løbet af 2007. Det punkt, som bliver rejst, er et af vores meget højt prioriterede punkter, som selvfølgelig vil indgå i, hvor langt vi kan komme for at hjælpe de mennesker, hvis vi bl.a. bruger penge af puljen på 75 mio. kr.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Så kan vi måske også få et svar på, om vi kan regne med, at Dansk Folkeparti, når nu de har fået afsat en pulje, vil være indstillet på at afsætte penge til behandling af paradentose. Paradentose er en sygdom i munden, som medfører, at

man meget vel kan risikere, at tænderne simpelt hen ikke kan holde i knoglerne.

Det er ikke første år, Dansk Folkeparti har lovet at finde pengene på en finanslov, for det gjorde man faktisk også sidste år. Så på den måde ved jeg jo godt, at en finanslovforhandling er en prioritering. Det er nu sjældent, at jeg prioriterer flere år i træk, samtidig med at jeg ved enhver given lejlighed går ud og lover paradentosepatienterne, at nu skal der nok blive sørget for, at der bliver afsat penge.

Derfor vil jeg da gerne spørge: Kan jeg så regne med, at Dansk Folkeparti vil stemme for et forslag om at give tilskud til paradentosepatienter, som man jo ikke før har villet støtte, ud fra den pulje, der åbenbart er afsat? For ellers mener jeg faktisk, at det, hr. Thulesen Dahl kommer med fra talerstolen, er at hælde vand ud af ørerne og igen snyde de patienter, som man gentagne gange i prime time alle mulige steder har lovet: Det vil Dansk Folkeparti arbejde rigtig, rigtig hårdt for.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, der hældes overhovedet ikke vand ud af ørerne, og det ved fru Lone Møller også godt, fordi hun er klar over, hvordan en finanslov bliver til, og hvordan man forhandler, og hvordan man har en lang række af forbedringer for helt almindelige mennesker med i mapperne, som vi synes er nødvendige, og så ser man, hvor langt man overhovedet kan komme i de forbedringer.

Så har vi ud over det fået etableret en mulighed for at lave en opsamling i forhold til nogle af de områder, som vi ønsker at prioritere. Det er klart, at der vil vi og regeringen jo som finanslovs partnere på et tidspunkt, også så fru Lone Møller bliver bekendt med det, fortælle, hvordan vi mener de 75 mio. kr. bør prioriteres.

Så vi glemmer ikke de ting, vi har sagt. Vi får tingene gennemført stille og roligt, fordi vi mener, at det er nødvendigt for at forbedre virkeligheden for nogle ganske almindelige mennesker, som bliver ramt af nogle sygdomme og derfor fortjener at få en hjælp fra det offentlige.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu har vi her i efteråret haft en hel del debat i anledning af Venstres landsmøde, hvor brugerbetaling var i centrum. Der var det faktisk mit indtryk, at Dansk Folkeparti var imod udvidet brugerbetaling.

Kl. 14.25

Så undrer det mig lidt, at Dansk Folkeparti har været fuldstændig tavse i forbindelse med de ændringer af tilskud til fysioterapi for skleroseramte, hvor man jo har ændret på reglerne, således at de mennesker – mange af dem er i arbejde – som har brug for det særlige tilbud, skal gå over til egenbetaling, skal gå over til brugerbetaling. Derfor synes jeg, det ville være rart lige at få at vide, om Dansk Folkeparti i virkeligheden alligevel går ind for brugerbetaling.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det indtryk, som fru Anne Baastrup åbenbart havde fået i forbindelse med diskussionen – det var vel det første oplæg, det første papir om kvalitetsreformen på Venstres landsmøde – om øget brugerbetaling, er det rigtige. Det er fuldstændig rigtigt.

Vi har det udgangspunkt, at vi ikke synes, man skal lave øget brugerbetaling. Vi synes, at der er en række borgere, der skal kunne forvente en bedre hjælp fra det offentlige, og vi arbejder hele tiden på at give de forbedringer. Men vi synes ikke, at forbedringerne skal betales ved, at vi øger brugerbetalingen på social- og sundhedsområdet, som det jo har været debatteret. Og derfor afviste vi jo også de tanker, da vi blev spurgt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg havde også forventet det her svar, og det er derfor, det her er en kilde til stor undren. Der er adskillige skleroseramte, der her i sommer fik at vide, at tilskudssystemet blev lavet om, at de mistede deres fysioterapitilskud – de mistede deres tilskud – med det resultat, at de nu for overhovedet at kunne holde fast på deres plads på arbejdsmarkedet, er pisket til selv at betale dette tilskud.

Det er et tilskud, de har haft i mange år, og som notorisk har utrolig stor værdi. Det holder dem fast på arbejdsmarkedet, det hjælper dem til ikke at skulle være afhængige af hjælpemidler og anden hjælp i hjemmet. Det er helt ekstremt vigtigt for skleroseramte at slippe for denne brugerbetaling, men Dansk Folkeparti har været fuldstændig tavse. Det er det, der undrer mig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen det sidste er heller ikke rigtigt. Jeg er blevet orienteret om den sag af vores sundhedsordfører og vores socialordfører, som arbejder med den problemstilling, og det er noget, de har meget stor fokus på, netop fordi der er nogle mennesker, som er blevet ramt af de ændringer. Det synes i hvert fald de ordførere i Dansk Folkeparti, der arbejder med det, ikke er rimeligt, og derfor arbejder de lige præcis med det.

Så det er ganske enkelt ikke rigtigt, når fru Anne Baastrup forsøger at give det indtryk, at vi ikke er bekymrede over de ændringer.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Dansk Folkeparti er i egen forståelse de svage gruppers beskytter og talerør, og derfor vil jeg gerne spørge lidt ind til nogle af de her svage grupper. Ordføreren var selv inde på i sin tale, at der skal tilføres 200 mio. kr. til ældreomsorg. Så er mit spørgsmål: Hvor vil Dansk Folkeparti få de der nye ansatte fra? Ordføreren har selv været inde på nogle gange, at det er svært at få personale til de her omsorgsopgaver, og der er spørgsmålet altså helt klart: Hvor vil Dansk Folkeparti få de grupper fra?

Så er der en anden svag gruppe, nemlig de fattige i Danmark, som fru Lise von Seelen var inde på før, og her svarede ordføreren, at de voksne kan arbejde. Så er mit spørgsmål: I den fattigdomsgruppe, vi taler om her, og som vismandsrapporten snakker om, er der 90.000 børn, og er de 90.000 børn ikke også en svag gruppe?

Jeg efterlyser i debatten en tilkendegivelse fra Dansk Folkeparti om, hvad Dansk Folkeparti kunne tænke sig at gøre ved det problem.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Mit svar til det sidste spørgsmål om de personer, der bliver udsat for at have ganske få midler at gøre godt med, er jo lige præcis, at den allerbedste løsning for de mennesker – og det er jo også voksne, der har børn – er at give dem en hjælpende hånd til at få et arbejde, fordi det ud over at give de mennesker bedre økonomiske vilkår også gør, at de føler et langt større selvverd, fordi de tjener deres egne penge, og det er der mange mennesker der utrolig gerne vil, men som ikke har mulighed for det i dag. Der skal vi være

langt bedre til at hjælpe de mennesker tilbage på arbejdsmarkedet.

Så er spørgsmålet: Er det lige nu, vi har den chance? Ja, det er det da, fordi ledigheden er så lav, som den er, og fordi arbejdsgiverne hele tiden skriger på og får lov til at tage til udlandet og hente arbejdskraft. Der har vores svar til dem hele tiden været: Nej, brug den arbejdskraft, vi har her i landet, gør dog noget ekstra for at få nogle af de mest udsatte ind på arbejdspladserne, for det kan godt blive gode medarbejdere.

Det kan godt være, det kræver lidt ekstra i en overgangsfase, hvor de her mennesker skal have en ekstra håndsækning, men det er en god investering, fordi det giver nogle ekstra hænder på arbejdsmarkedet og det hjælper nogle mennesker, der ellers er i en meget udsat situation, og dermed jo også de menneskers børn.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Nu er det jo ikke nye tiltag på den måde, at folk skal ud og arbejde. De, der kan arbejde, skal arbejde – det er jo en overskrift, den her regering har haft de sidste 5 år. Men stadig væk er der 90.000 børn, der her og nu lever under fattigdomsgrænsen.

Jeg havde faktisk et spørgsmål mere, jeg ikke kunne nå at stille før. Der er nemlig en til gruppe, en tredje gruppe, som også er svag. Det er de mennesker, der har fået kræft, og dem har Dansk Folkeparti jo lavet mange ting for. Der har været kræfthandlingsplaner, og der har været andre tiltag. Men så er mit spørgsmål: Er Dansk Folkeparti tilfreds med den måde, de ekstra bevillinger til kræftområdet gavner kræftpatienterne på, og hvad har Dansk Folkeparti tænkt sig at gøre, når de her dyrt betalte garantier ikke føres ud i livet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl

Jeg tror, at vi med hensyn til de kræftramte må sige, at vi er meget enige med Kræftens Bekæmpelse, som jo også i hele den her diskussion har haft nogle meget gode bidrag til, hvordan vi sikrer bedre kræftbehandling, hvor man bør sætte ind, og hvordan det virker for de enkelte patientgrupper.

Fordi det er noget, vi har været så optaget af, har vi jo så også prøvet at have den dialog, og vi har vurderet, at de, der sidder med det som interesseorganisation, måske har nogle gode ideer

til, hvordan vi kan gøre tingene bedre. Og udgangspunktet for hele den her øvelse – når jeg nu bliver spurgt, om vi er tilfredse med den måde, midlerne bliver anvendt på – har jo sådan set været, at vi ikke har været tilfredse med det, der er kommet ud af det for patienterne, og at vi skulle gøre det bedre.

Det er jo derfor, vi hele tiden har arbejdet med det. Vi har sat flere penge af, og vi har om-lagt den måde, man har arbejdet med det på, specielt ved at vi har sagt, at folk, der bliver ramt af en kræftsygdom, skal have en person i sundhedsvæsenet, som er deres primære kontaktperson, som vejleder og hjælper hele vejen igennem forløbet, i stedet for at patienterne, så-dan som mange patienter jo har oplevet det, først skal henvende sig ét sted, den næste dag til et nyt sted, og den tredje dag til et tredje sted. De patienter har været utrolig forvirrede over deres patientforløb.

Der kan vi gøre tingene bedre, og det har vi jo presset på for, men vi har haft det problem, at det jo er i amterne, man har skullet gøre det, og hvor vi nu med den nye struktur får bedre muligheder ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og det blev det sidste ord i dette svar, fordi den røde lampe har lyst i lang tid. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for en kort bemærkning. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Dansk Folkeparti har jo indgået en aftale om forhøjelse af efterlønsalderen i første omgang til 62 år, og derefter er der en automatik gældende fra i første omgang 2025, hvor efterlønsalderen kan reguleres op i takt med stigningen i levealderen. Og det er der noget der tyder på at Dansk Folkeparti egentlig er lidt forvirret omkring. I går steg forvirringen i Dansk Folkeparti til uanede højder. Da klokken var 10 i går, mente Dansk Folkeparti:

I aftalen om velfærdsforliget ligger ikke nogen automatik om en eventuel forhøjelse af efterlønsalderen.

Da klokken så var blevet 15 i går eftermiddags, var Dansk Folkepartis holdning nu ændret, så man skrev:

I velfærdsforliget er indbygget en indekseringsmekanisme. Dansk Folkeparti understreger, at der træffes politisk beslutning første gang

i 2015 om, hvorvidt denne mekanisme kan sættes i kraft.

Men for at det så ikke skal være løgn, havde Dansk Folkeparti, da klokken var blevet 17.30, ændret holdning igen ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Så er tiden udløbet. Så er det ordføreren. Værsgo.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):
... og hr. Thulesen Dahl ved udmærket godt, hvad der så stod.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Der diskuteres ikke med formanden.
Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).
Kristian Thulesen Dahl (DF):
Det er fuldstændig rigtigt, det ved jeg nemlig godt, så derfor kan man bare spørge til det, og så vil jeg gerne svare.

Dansk Folkepartis holdning har hele dagen i går, hele dagen i forgårs, hele sidste måned, helt tilbage til i sommer, da vi lavede velfærdsforliget, været nøjagtig den samme, nemlig at det, der er truffet aftale om, er at hæve efterlønsalderen gradvis til 62 år og folkepensionsalderen til 67 år; at det derefter politisk skal besluttes i 2015, om der skal ske yderligere fra 2025. Det har vi så ønsket at gøre klart også i betænkningen til lovforslaget. Vi havde skrevet det lidt mere udførligt, og nogle syntes, det var bedre, hvis vi skrev det mere præcist, mere kontant politisk i stedet for meget langt, og hvis nogle syntes, at det ville være hjælpsomt, så gjorde vi gerne det, og det er det, der er resultatet af det, som blev omtalt i går, og som der citeres fra.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).
Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det korte af det lange er, at da klokken var 10 i går formiddags, skrev Dansk Folkeparti, at der ikke er aftalt nogen automatik i reguleringen i takt med stigningen i levealderen. Det blev ændret i løbet af dagen i går, og det skyldes, at Dansk Folkeparti har indgået en aftale om, at efterlønsalderen pr. automatik skal reguleres i takt med stigningen i levealderen, første gang vedtaget i 2015.

Kan vi ikke få bekræftet, at Dansk Folkeparti har indgået den aftale?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):
Nej, det er præcis sådan, som jeg også sagde det i mit svar for et øjeblik siden, at der er aftalt nogle bestemte ændringer nu, som træder i kraft over en årrække, og så er det aftalt, at man i 2015 skal træffe politisk beslutning om, hvorvidt der skal ske noget fra 2025. Det er det, der er aftalt, det er det, der står i teksten, det står i vores betænkningsbidrag, og det er meget enkelt.

Man kan så også sige, hvis man går væk fra det og kigger på virkeligheden – nu har vi her i dag hørt meget om, at man skal forholde sig lidt til virkeligheden, og om, hvordan folk oplever tingene – at man kan tage det udgangspunkt at spørge, om nogen herinde tror på, at der, hvis vi på et tidspunkt kommer i den ærgerlige situation, at vi har massearbejdsledelse, vil være sådan rigtig stor politisk styrke i det synspunkt, at nu skal man have en meget, meget senere tilbagetrækningsalder.

Jeg er ikke helt sikker på, at nogen tror på, at det vil være virkeligheden, og derfor er jeg helt tryk ved, at vi har virkeligheden på vores side. Det er der jo mange herinde der føler er det, man skal have, og derfor er jeg helt tryk ved den situation, vi har her.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):
Jeg vil gerne vende lidt tilbage til vismandsrapporten og de anbefalinger til os politikere, vi kan læse deri.

Et af forslagene er jo, at vi nu tager initiativer til at afskaffe bl.a. introduktionsydelsen til flygtninge, da den ydelse jo bare gør gruppen endnu mere fattig og fjerner dem længere og længere fra den beskæftigelse, som vi jo alle sammen ønsker at vores nye medborgere skal komme i. Jeg kunne godt tænke mig at høre Dansk Folkepartis ordførers holdning til lige præcis den anbefaling.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):
Vi synes ikke, det vil være en god idé at afskaffe introduktionsydelsen. Vi har den opfattelse, at specielt for folk, der kommer til landet fra en helt anden del af verden, kan vores satser, f.eks. inden for kontanthjælpssystemet, godt virke som høje satser, en høj udbetaling at få, og der kræver det, at vi sikrer, at de har en særlig motivation til at gøre alt, hvad de kan, for at blive integreret og komme ud på arbejdsmarkedet. Der-

for tror vi også på, at introduktionsydelsen bør være, som den er, og derfor ønsker vi ikke at følge den anbefaling.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Jeg kan høre, at vismandsrapporten ikke gør nævneværdigt indtryk på Dansk Folkeparti. Vi kunne høre fra Venstres ordfører, at der heller ikke dér var meget respons på de anbefalinger, som vismændene giver os som politikere.

Jeg har en fornemmelse af, at Dansk Folkeparti opfatter sig som regeringens sociale garant, og jeg kunne da godt tænke mig at høre, hvordan ordføreren har det med at lægge stemmer til en politik, som vismændene nu med syvtommersøm fastslår sender mange, mange familier ud i fattigdom og social isolation, fastholder familierne i fattigdom og isolation og sætter tusindvis af børnefamilier ud af deres lejligheder.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil bare lige først og fremmest med hensyn til de anbefalinger, der er kommet, sige, at det jo ikke er ukendt, at man vil være enig i noget og uenig i andet. Sådan er det, når man har en uafhængig vismandsinstitution, der skal kunne komme med anbefalinger. Jeg har også noteret mig, at de ofte har sagt, at vi ikke skal øge forbruget, at vi er ved at få noget overophedning og sådan noget, men det har jo ikke påvirket Socialdemokraterne til at pille nogen af deres milliardudgiftsforslag væk. Så derfor er det jo en politisk vurdering, hvad man vil følge, og hvad man ikke vil følge.

Men vi synes, det er vigtigt at understrege, at gruppen af de mennesker, der har det økonomisk svært, er meget, meget forskellig. Man kan ikke sige, at der er én klar samlefaktor, de er meget forskellige, og derfor er løsningen jo også typisk forskellige tiltag.

Overordnet kan jeg bare sige, at når det handler om det med at bringe folk tilbage i arbejde og på den måde skaffe dem bedre vilkår, bør udgangspunktet ikke være bedre end det, vi har nu: at vi har lav ledighed, og at vi har virksomheder, der siger, at de ellers skal hente arbejdskraft i udlandet. Så bør vores svar til de virksomheder være: Nej, I henter ikke den arbejdskraft i udlandet, I skal sørge for at bruge den arbejdskraft, vi har her i landet, selv om det måske også kan virke lidt mere besværligt at bringe

nogle af de mest udsatte tilbage på arbejdsmarkedet igen.

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Jeg vil gerne vende tilbage til det her med introduktionsydelsen for flygtninge. Nu siger hr. Kristian Thulesen Dahl, at en af grundene til, at vi har den her ydelse, og at Dansk Folkeparti synes, det er sådan en god idé, er, at de danske satser generelt er høje i forhold til satserne i andre lande. Men når man kommer til Danmark som flygtning fra et hvilket som helst sted i verden, er det jo fuldstændig ligegyldigt, hvor høje eller lave satser, hvor mange penge, man har i hjemlandet, for det er jo trods alt i Danmark, man skal leve på introduktionsydelsen, så det kan vel være fuldstændig ligegyldigt, hvor høj eller lav satsen er i forhold til satsen i andre lande.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, at en af de lærer, vi har kunnet drage af de mange års mislykkede integrationspolitik, har været, at man har stillet for få krav til indvandrerne selv; at man hele tiden har taget udgangspunkt i, hvad det offentlige, hvad Danmark ville tilbyde, men ikke taget udgangspunkt i, hvordan indvandrerer selv bidrog til integration, til at komme i beskæftigelse.

Der har vi jo vendt det fuldstændig på hovedet. Vi er med den integrationsaftale, der blev indgået mellem regeringen og os sidste år, begyndt at se meget mere nøgternt på de krav, vi må stille til indvandrere.

Der tror vi altså på, at der er en vifte af redskaber, der er nødvendige for at give det klare signal til de indvandrere, der er kommet her til landet: Hvis I vil kunne begå jer her i landet, så skal I gøre en helt ekstraordinær indsats, for det er betingelsen for, at I får en vellykket integration her i landet og får arbejde. Og et af midlerne til det er bl.a., at der skal være meget stor gevinst for dem ved at komme i beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Lotte Thiim Bertelsen (SF):

Når jeg snakker om introduktionsydelsen, er det jo primært introduktionsydelsen til flygtninge. Og det er, fordi de i vismandsrapporten bliver fremhævet som en gruppe af fattige, for hvem de økonomiske incitamenter ofte ikke vil hjælpe, fordi det er folk, som har manglende kvalifika-

tioner; de har dårlige sprogkundsaber, de kan være traumatiserede eller de kan være syge som følge af forhold, fra før de kom til Danmark.

Derfor, siger vismandsrapporten, er det her folk, for hvem det ikke hjælper, at man sætter ydelsen ned. Det er ikke et incitament. De synes, at man i stedet skulle give almindelig kontanthjælp til de her mennesker, fordi det vil sidestille dem med andre kontanthjælpsmodtagere, og de vil deraf blive bedre i stand til at varetage et arbejde, når de har opnået de tilstrækkelige kvalifikationer. Altså, man skal vente med at slå de her flygtninge i hovedet – ikke slå, mens de ligger ned, men vente, til de står op.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, det er rigtigt, at vi taler lidt forbi hinanden, taler om forskellige grupper.

Altså, jeg taler om dem, der kommer her til landet og står over for en integrationsproces, hvor vi har brug for en vifte af initiativer.

Hvis man taler om asylansøgere, er det noget andet, men det tror jeg ikke er det, der lægges op til. Hvis vi taler om flygtninge, der er kommet, har fået opholdsgrundlag og nu skal integreres, så vil jeg sige, at der altså er behov for, at man sætter ind med alle mulige tiltag, men også, at man stiller krav, der kan mærkes for indvandreren selv. Og det tror vi fuldt og fast på er nødvendigt.

Vi tror også, man i løbet af de kommende år vil kunne se, at det har en større effekt, end vi har kunnet se indtil nu. Det er jo for nylig, vi har fået den gunstige situation, at arbejdsgiverne kan se et større behov for at få nogle af de mere udsatte grupper ind på virksomhederne. Der er jo også virksomheder, som nu træder frem og siger, at det har været en gevinst for dem, at de har brugt særlige ressourcer på at få folk, der har været meget udsatte, også i indvandrergruppen, ind på arbejdsmarkedet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Hvis ordføreren havde kigget til højre, ville han have set, at formanden har stået op i lang tid og kigget.

Så er denne korte bemærkning slut, og så er det hr. Jens Peter Vernersen for en kort bemærkning på op til 1 minut. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu har det jo været fuldstændig klarlagt, at Dansk Folkeparti ikke er sådan et rigtigt oppositionsparti. Det bruger man meget tid på at forklare. Det betyder vel sådan set også, at når Dansk Folkepartis fru Birthe Skaarup er formand for Sundhedsudvalget, fungerer hun nærmest som en vicesundhedsminister. Jeg er sikker på, at hun normalt ville være glad for at få det beskrevet på den måde. Men når man er så tæt på regeringen, at man sådan nærmest er vicesundhedsminister, har man vel også et særligt ansvar for de mange svigt, der er sket i forhold til masser af mennesker, der ikke er blevet behandlet for kræft.

Kl. 14.45

Påtager Dansk Folkeparti sig sammen med sundhedsministeren et fælles ansvar i forhold til de mennesker, der ikke er behandlet?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo helt fantastisk. Altså, at skulle opleve, at vores sundhedsordfører nu bliver udnævnt til vicesundhedsminister! Det er meget, man kan lægge til grund for sine spørgsmål her i salen, må jeg sige.

I forhold til de kræftramte, som jo er den alvorlige del af det spørgsmål, der rejses, og som jeg har forholdt mig til i talrige svar heroppefra, er det totalt magtpåliggende for Dansk Folkeparti, at vi leverer en ordentlig indsats, at de mennesker får den hjælp, som de selvfølgelig er berettiget til i en meget, meget selv situation.

Jeg har anvist over for hr. Vernersen og andre herinde i Folketinget under den her debat, at det ikke er en ny tanke hos os. Vi har hvert eneste år taget nye initiativer for at forbedre vilkårene for de kræftramte, og jeg har forklaret, hvordan vi umiddelbart efter folketingsvalget i februar 2005 var dem, der tog initiativ til, at Folketinget vedtog, at der skulle ske yderligere forbedringer, at der blev lavet en kræfthandlingsplan II, og at der blev et løft på 1,1 mia. kr. i år for lige præcis at sikre, at de kræftramte får bedre behandling, for det har ikke været godt nok indtil nu.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg er sikker på, at masser af mennesker synes, det er interessant, hvad hr. Kristian Thulesen Dahl fortæller om, hvad man har gjort. Det, det virkelig drejer sig om, er jo det, man ikke har

gjort. Man har jo ikke taget fat i forhold til de oplysninger, som såvel sundhedsministeren som fru Birthe Skaarup har haft om, at der ikke skete en behandling. Det er det, man ikke har forholdt sig til. Man har ladet det sejle i 5 år, og mennesker er ikke blevet behandlet, og det synes jeg man skulle påtage sig et ansvar for og så sige: Hvad gør vi i forhold til det ansvar? Man kan jo ikke afsætte en sundhedsordfører, men ansvaret! De har jo siddet og talt om de der ting. Jeg ved fra vores regerings tid, at ordførere jo talte med ministrene, og derfor er der ingen tvivl om, at der er et lige så stort ansvar at placere hos Dansk Folkeparti som hos ministeren. Det er jo de to grupper, der i fællesskab ikke har løst den her opgave. Det er jo virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen altså, det næste bliver vel, at hr. Verner sen mener, at der skal rejses en rigsretssag mod fru Birthe Skaarup. Det er jo helt, helt ude af proportioner. Det er altså usagligt, at man som folketingsmedlem kan sige, at vi har ladet det sejle i 5 år.

Når jeg har stået her i snart en time, halvanden, eller hvor meget det er, og konkret kunnet påvise, hvordan vi gang på gang har taget initiativer for at få løftet kræftbehandlingen i det her land, fordi den netop ikke har været god nok, er det jo helt fantastisk at få at vide, at det har været fuldstændig ligeegyldigt. Det har været fuldstændig ligeegyldigt at lave en kræfthandlingsplan II, som Kræftens Bekæmpelse ellers var ude at rose, da vi havde lavet den, at man løfter med 1,1 mia. kr., at vi sætter yderligere midler af til næste år for at få øget kapaciteten; det er fuldstændig ligeegyldigt – det hele har sejlet i 5 år.

Det er noget rent vrøvl, og det har jo intet at gøre med, om det så er godt nok. Det er jo en helt anden diskussion. For grunden til, at vi har taget alle de her initiativer, er jo, at vi ikke har syntes, at det har været godt nok.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der kan nås endnu en, og det bliver så den sidste korte bemærkning – ikke i dag, men til ordføreren fra Dansk Folkeparti. Det er fra fru Karen Klint, værsgo.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det bliver så også et spørgsmål omkring kræftplanen, men ikke om behandlingsgaranti, så

ordføreren kan være ganske rolig; jeg ved nemlig ikke, hvor mange flere varianter der kan spindes over de svar.

Derimod vil jeg spørge ind til, om ikke det er korrekt, at en del af midlerne – de mange millioner, godt en milliard, der er i Kræftplan II – faktisk er på låneramme. Det er penge, man skal låne. Og så vil jeg spørge: Hvordan skal regionerne tilbagebetale lån efter nytår, når de ikke har en selvstændig økonomi?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, at det er delt op. Der ligger dels et løft på driften, altså de løbende udgifter, man kan have, dels ligger der nogle lånepuljer, der bl.a. jo relaterer sig til scanningsudstyr. Hvis man skal ud og købe meget dyre strålekanoner, ved vi jo godt, at det kan være svært for et amt i den nuværende struktur at løfte den opgave, og så siger vi, at staten stiller nogle midler til rådighed, så man kan komme i gang med den ekstra behandling.

Det er jo baseret på, at når man øger behandlingsskapaciteten, altså antallet af behandlinger, man kan udføre, får man jo også i de løbende aftaler, der laves år for år, penge til det løft, det ekstra antal behandlinger, man udfører. Derfor er der en sammenhæng i tingene, og det er jo også det, der giver økonomien til, at man kan betale de penge tilbage igen.

Men udgangspunktet har jo hele tiden været, at det handler om at få flere mennesker behandlet og få dem behandlet hurtigere, og det har de her midler jo selvfølgelig været med til at muliggøre.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jamen når nu pengene først kan omsættes, efter at vi har fået en strukturforandring, havde det så ikke været meget lettere at sige, at det var staten, der betalte for stråleudstyret, i stedet for at man skal frem og tilbage med nogle penge? For amterne har jo ikke turdet investere i noget, når de ikke har en selvstændig økonomi længere end her til nytår, for hvordan skulle de tilbagebetale?

Jeg er nemlig bange for, at vi ikke får flere strålekanoner, hvis det stadig væk skal være på lånerammen, for hvis man i første omgang skal hente pengene ved at spare på andet inden for sundhedsområdet, bliver det ret begrænset.

Så jeg vil gerne have et meget klart og tydeligt svar på: Hvordan har regionerne råderum til at turde låne?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der kan være meget rigtigt i en større statslig styring. Vi har jo sådan set ikke, da vi lavede forliget, argumenteret for, at vi skulle have regioner, der styrede sundhedsvæsenet – det var en del af det kompromis, der blev lavet omkring en ny struktur – for der kan være meget ræson i, at det skal være staten, der mere direkte går ind og engagerer sig, men når vi nu har regionerne og det er regionerne, der skal drive sygehusene, og som har ansvaret med nogle lokalt valgte, er det jo også utrolig vigtigt, når der kommer flere penge til et område – her til at hjælpe kræftframte – at kapaciteten så også rent faktisk kommer op.

En stor del af det er jo ikke bare at få penge til noget udstyr, det er jo også at sikre det nødvendige uddannede personale til at kunne betjene det her udstyr ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Et øjeblik. Jeg gør opmærksom på, at der selvfølgelig ikke må tales i mobiltelefon i Folketingssalen.

Værsgo til ordføreren.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

... og så skal man også have kapaciteten op, så man behandler flere. Derfor kan det jo godt være, at der er noget ræson i, at der er en sammenhæng mellem, at man sidder ude i regionerne og vurderer, at man gerne vil bruge nogle flere penge til at købe udstyr for, og de penge kan man så hente i en lånepulje fra staten. Til gengæld kan man så øge antallet af behandlinger og ad den vej sikre, at man får penge hjem, så man kan betale pengene tilbage til staten til det udstyr, man har købt.

Det skal jo sikres i den nye struktur, men der kan være meget, der taler for en direkte statslig styring, og det vil jeg gerne se på.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger; der er i hvert fald ikke tid til flere. Vi går videre i ordførrækken, og den næste ordfører er den konservative ordfører, hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det, der lægges frem i dag, er for Det Konservative Folkeparti et rigtig godt resultat. Ved slutningen af forhandlingerne sagde vi, at det her er den største og mest omfattende finanslovaftale, vi har været med til siden regeringsskiftet i 2001. Det er sytten år i træk, og denne gang har vi lavet en aftale, der er både vidtgående og visionær.

Jeg overværede for nylig en prisoverrækkelse, hvor direktør Jørgen Mads Clausen fra Danfoss blev hædret, og i sin takketale fremhævede han dette års visionære finanslovaftale. For ham var de mange penge, der er afsat til forskning og udvikling, et udtryk for, at Danmark som viden-samfund sikrer sin plads i det globale samfund.

Oppositionen har jo fremstillet finanslovaftalen, som om den kun var et spørgsmål om at sænke afgiften på sodavand. Det er naturligvis helt forkert, ligesom det er forkert at påstå, at det enten er et spørgsmål om skattelettelser eller velfærd. Det er jo ikke et enten-eller, men et både-og. Vi øger indsatsen på næsten alle velfærdsområder, og det er derfor forkert at fremstille det, som om vi sparer op til skattelettelser. Det er i øvrigt interessant, når Socialdemokratiet i deres eget finanslovsforslag arbejder med skattelettelser.

Vismændene advarer mod yderligere stigninger i de offentlige udgifter, men det afholder ikke Socialdemokratiet fra at komme med vidtgående udgiftsforslag. Det er simpelt hen umuligt for regeringen at foreslå noget, som Socialdemokratiet ikke kan foreslå højere, en overbudspolitik, som ikke er set mage til. Det er simpelt hen uansvarligt, den måde, det bliver gjort på.

I dag oplever vi så, at Socialdemokratiet tilslutter sig SF's forslag om yderligere udgifter til kommunerne med 1,3 mia. kr., således at man bare øger det beløb, man har underfinansieret sit finanslovsforslag med.

Tværtimod er det jo sådan, at den aftale, der er lavet, øger væksten i den offentlige sektor fra 0,5 pct., hvilket er et led i 2010-planen, til 1,3 pct. i 2007, bl.a. som følge af velfærdsaftalen. Der bliver tale om et markant ressourceløft i 2007, og ser man tilbage, har der været et ressourceløft på 32,5 mia. kr. Der er brugt 12 mia. kr. mere på sundhedsområdet, 8 mia. kr. mere på social service og 8 mia. mere på undervisningsområdet.

Kl. 14.55

På ældreområdet viser budgetterne, at der næste år bruges 700-800 mio. kr. mere, og det er flere penge end nogen sinde før. Også på dagin-

stitutionsområdet bruges der mere, nemlig ca. 300 kr. pr. barn, og det er penge, der gavner den offentlige service og kommer borgerne til gode i deres hverdag.

Det er jo sådan, at dansk økonomi er inde i smult vande. Udviklingen er meget positiv, og vi oplever det længste og kraftigste opsving i mange år. Beskæftigelsen er højere end nogen sinde, og ledigheden er faldet med 70.000 personer og forventes næste år at være nede på 112.000 personer, dvs. det laveste niveau i 30 år. Opsvinget er solidt og drevet af positive forventninger til fremtiden. Ingen ved naturligvis, hvornår det toppe, men den stabile økonomiske situation giver håb om det, man kalder for en blød landing og dermed en fortsat vækstperiode, som mange danskere i de senere år har haft stor gavn af. Overophedning er en reel risiko, og derfor fører den borgerlige regering også en ansvarlig politik. Vi er tilbageholdende med at iværksætte nye udgiftskrævende projekter, og det offentlige må ikke vokse ud over alle grænser.

Overskuddet på de offentlige finanser ser meget lovende ud. Det er på 68,5 mia. kr., og den gunstige konjunktursituation med bl.a. den faldende ledighed og de store ekstraordinære indtægter fra Nordsøen er med til at sikre de offentlige budgetter. Men det er selvfølgelig ikke penge, som man uden videre kan pumpe ud i samfundet og dermed øge forbruget. Det ville få uønskede konsekvenser, og derfor udviser vi ansvarlighed. Pengene skal bruges til gældsnedbringelse, så vi kan fortsætte den positive udvikling, vi har haft i en periode, og fortsætte i den positive spiral, vi er i lige nu. ØMU-gælden falder til 23,5 pct. i 2007, dermed er vi på forkant af 2010-planen, og i 2008 forventes nettogælden at være vendt til et mindre tilgodehavende. Ja, man må næsten knibe sig i armen, når man siger det, men i 2008 vil den danske stat have et tilgodehavende.

Hele finanslovsforslaget er jo på 557,75 mia. kr., men det har en neutral virkning på den økonomiske aktivitet, og derfor er det fuldt forsvarligt. Aftalen med Dansk Folkeparti om ændringsforslagene medfører en vækst på 0,75 mia. kr., og samtidig er antallet af beskæftigede i den offentlige sektor vokset med 5.000. I kommuner og amter har væksten været på 12.000, mens der har været et mindre fald i antallet af ansatte i staten. Vi anerkender selvfølgelig, at der i en periode er behov for at øge antallet af offentligt ansatte for at sikre, at de mange projekter, der er

sat i gang, bliver tilgodeset, men på lang sigt ser vi jo gerne, at det er den private sektor, der vokser hurtigst.

Finanslovaftalen udmønter det historiske forlig i juni om fremtidens velfærd og globalisering. Med aftalen bevilges der 2 mia. kr. til forskning, udvikling og uddannelse, hvilket er med til at bringe Danmark i front. Aftalen indeholder også en lang række forbedringer på de centrale velfærdsområder sundhed, ældreomsorg og børneoplysning.

Indsatsen over for de ældre bliver som sagt styrket. Allerede med finansloven for indeværende år er der startet en markant indsats for de ældre, men jeg vil gerne slå fast, at det er afgørende for Det Konservative Folkeparti, at indsatsen for de ældre bliver yderligere styrket. Vi vil sikre, at de ældre får gode forhold, og det har vi gjort ved at være med i dette finanslovsforlig.

Aftalen indeholder også et forlig om politik og retskredse, og her har vi lagt vægt på, at 800 betjente frigøres fra administrativt arbejde og kommer i operativ tjeneste.

Kl. 15.00

Der etableres en langsigtet løsning på banerområdet, så vi kan få taget fat på tidligere tiders forsømmelighed og års efterslæb på Banedanmarks skinner. Nu får vi endelig tog til tiden, og de uendelige forsinkelser vil ophøre. På vejområdet igangsættes der også en række projekter, som kan være med til at forkorte køerne, for den tid, der spildes i de lange køer, må jo kunne udnyttes bedre.

Kvaliteten i dagtilbuddene bliver forbedret med initiativer på tilsammen 600 mio. kr. i de kommende 3 år. Det er afgørende, at børnene får en god start, og at forældrene oplever en god service med tryk for deres børn.

På miljøområdet er der afsat 1 mia. kr., og i modsætning til hvad der er skrevet i pressen, er hele denne milliard til rådighed. Der bruges 500 mio. kr. til naturgenopretningsprojekter, og disse projekter er udpeget og vil blive sat i værk, ligesom der også er forslag om nationalparker undervejs.

I 2007 gøres der igen en kæmpeindsats på sundhedsområdet. Det har jo været diskuteret en del i dag, og der afsættes 1,3 mia. kr. i aftalen med regionerne plus 1 mia. kr. i en lånepulje, så der kan købes flere strålekanoner – alt sammen med henblik på at give borgerne en endnu bedre service.

Personligt er jeg optaget af, at de psykisk syge hjælpes og tilgodeses, og derfor er jeg glad

for, at 1,1 mia. kr. i satspuljeforliget netop er målrettet de psykisk syge. Det er et af de områder, hvor vi virkelig skal gøre en indsats, og hvor der er mange mennesker, som har hjælp behov.

Kommunalreformen træder i kraft den 1. januar, og jeg er naturligvis overbevist om, at reformen bliver en stor succes. Den medfører en stor fornyelse af den offentlige sektor, fordi opgaverne samles i større og mere bæredygtige enheder i de nye kommuner, og alt, hvad vi efterfølgende måtte beslutte her i Folketinget, bliver baseret på et solidt grundlag, fordi vi har kommuner, som kan gennemføre de enkelte projekter.

Endelig sker der en teknisk regulering af ulandsbistanden, så vi kommer bredt fra diskussionen om, hvorvidt vi opfylder løftet om, at den skal være 0,8 pct. af BNI. Ulandsbistanden bliver præcis 0,8 pct. af BNI, og den øgede danske vækst kommer også ulandene til gode, fordi bistanden stiger i takt med stigningen i den danske indtjening.

Mange af posterne i finansloven er allerede på vej gennem Folketinget som lovforslag. Det betyder, at alt kan træde i kraft efter jul, og dermed er der taget et vigtigt og solidt skridt i retning af vedligeholdelse af velfærdssamfundet.

Der bliver ikke skåret ned, tværtimod. Vi borgerlige dokumenterer med dette finanslovsforslag, at velfærdsstaten kan vedligeholdes, samtidig med at vi sikrer, at borgerne får den størst mulige frihed. Det kan Det Konservative Folkeparti støtte, og vi kan dermed også støtte regeringens ændringsforslag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren.

Der er foreløbig kun 15, der har bedt om korte bemærkninger. Jeg læser lige navnene op, og hvis vi skulle have overset et enkelt, bedes man markere: Hr. Per Clausen, fru Bente Dahl, hr. Martin Lidegaard, hr. Ole Sohn, hr. John Dyrby, fru Marianne Jelved, hr. Ole Vagn Christensen, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Steen Gade, fru Mette Gjerskov, fru Line Barfod, hr. Torben Hansen, fru Karen Hækkerup, fru Anne Grete Holmsgaard og fru Pia Olsen.

Har jeg ikke nævnt alle? Nå, der står Karen Hækkerup, og det er en fejl. Det skal i hvert fald være en person med skæg, kan jeg se nu, så undskyld, det retter vi. Det er hr. Klaus Hækkerup.

Der er altså 15, og det skulle lige kunne lade sig gøre, hvis både de korte bemærkninger og

ordføreren svar holder sig inden for de 60 sekunder, man har, og det skal formanden nok hjælpe med til at de gør. Men ifølge forretningsordenen er det altså også tilladt at tale i kortere tid end 60 sekunder, og så skulle alle kunne nås.

Kl. 15.05

Tiden starter først om et øjeblik, og den første, der har en kort bemærkning, er hr. Per Clausen. Værsgo.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Christian Wedell-Neergaard lagde megen vægt på, at der er afsat 500 mio. kr. til naturgenopretning. Det er rigtigt, men det er vel også rigtigt, at der på Fødevarerministeriets område næsten gives det samme beløb mindre til naturen næste år.

Det er vel også rigtigt, at når vandmiljøovervågningen går fra at være en amtslig til at være en statslig opgave, forsvinder der 75 mio. kr., som ingen kan finde. Miljøministeren kan ikke redegøre for dem, og i hvert fald de ansatte inden for området taler om en nedskæring på 25 pct., så set i det lys har jeg lidt svært ved at se regeringens grønne profil og lidt svært ved at se noget løft til miljøet.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg må klart afvise, at regeringen ikke har en grøn profil. Der iværksættes projekter for 1 mia. kr. inden for miljøområdet, heraf går de 500 mio. kr. som sagt til naturgenopretningsprojekter, og disse projekter skal jo til at blive udpeget rent fysisk, og vi skal i gang med at få dem gennemført.

Med hensyn til landdistriktsmidlerne – jeg går ud fra, at det er dem, der bliver henvist til – er det sådan, at det fremgår af regeringsgrundlaget, at der er fuld hjemtagning i perioden 2007-2012. Det betyder, at samtlige de midler, der er til rådighed, vil blive hjemtaget i den periode, og det betyder også, at der ikke bliver færre midler til landdistrikterne og derfor heller ikke dårligere mulighed for at finansiere naturprojekter.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Med hensyn til landdistriktsmidlerne er det nok rigtigt i det lange løb, men hr. Christian Wedell-Neergaard ved jo udmærket godt, at der ingen sikkerhed er for, hvor mange af de penge der går

til miljøformål, for det skal man jo aftale med bl.a. Dansk Folkeparti.

En anden ting er de 75 mio. kr., som bare er forsvundet, og 25 pct.s nedskæring på overvågningen af vandmiljøet i Danmark. Alle, der arbejder inden for området, siger, at det vil få katastrofale konsekvenser, ministeren kan ikke reddegøre for, hvor pengene er blevet af, og indtil nu har ministeren heller ikke været i stand til at give noget, der bare minder om en forklaring på, hvordan man skal sikre niveauet for overvågningen af vandmiljøet i Danmark i de kommende år.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Kommunalreformen er altså indrettet sådan, at der ikke bliver færre penge, og derfor er de 75 mio. kr., som vi i øvrigt tidligere har diskuteret her i salen, jo ikke forsvundet. De er et eller andet sted i systemet.

Der er overført penge til de statslige centre, som jo overtager en lang række af amternes miljøopgaver. Der er overført ca. ½ mia. kr. til Miljøministeriets områder, og de syv statslige centre skal varetage en række opgaver inden for miljøområdet. Det er rigtigt, at man efterfølgende skal diskutere fordelingen af landdistriktmidlerne, men jeg vil gerne tilkendegive, at for vores vedkommende er det væsentligt, at miljøet ikke bliver ringere stillet, end det er i dag.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Bente Dahl.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Den konservative ordfører taler om ansvarlig politik, og jeg vil gerne spørge til den ansvarlige konservative miljøpolitik. Ordføreren siger, at der ikke bliver skåret ned – næh, men der bliver heller ikke øget, så vidt jeg kunne tyde talen.

Regeringen udmønter den såkaldte miljømilliard med 558 mio. kr. i 2007 og 2008, men i 2007 og 2008 skæres der også ned på miljø- og naturindsatsen i landdistriktsprogrammet med 536 mio. kr., altså nærmest det samme. Det har miljøministeren erkendt, og er det udtryk for ansvarlighed, eller er det bare udtryk for en omflytning af midlerne?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Der er ikke nogen miljøprojekter, hvor vi ikke varetager det, jeg vil kalde ansvarlig miljøpolitik, men det er rigtigt, at der er nogle projekter, herunder noget skovrejsning, som vil ligge stille i perioden 2009-2012.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Den konservative miljøminister har udtalt, at der kan ydes den samme miljøindsats i 2007 og 2008 for færre penge, og derfor dette kontante spørgsmål: Kan vi se frem til besparelser på miljøområdet, når det samme kan gøres for færre penge?

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Der bliver altså ingen besparelser på miljøområdet. Miljømilliarden er jo afsat og vil blive brugt i 2007 og 2008 og lidt i 2009, og det vil betyde, at der samlet set er flere penge til miljøet, end der har været før. Det er korrekt, at sådan som fordelingen af landdistriktmidlerne er aftalt, vil det betyde, at nogle projekter må udskydes til 2009, men der er ikke mindre end det, der hele tiden har været, og det er derfor, jeg kan sige, at vi vil sikre, at miljøet ikke bliver dårligere stillet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu tror jeg, vi bliver nødt til at få det gjort fuldstændig krystalklart: Er der eller er der ikke indgået en aftale mellem De Konservative, Venstre og Dansk Folkeparti om at skære sammenlagt 534 mio. kr. af naturområdet i landdistriktsprogrammet, altså næsten nøjagtig det samme beløb, som miljømilliarden dækker i nøjagtig den samme periode?

Man kan ikke begynde at sige, at om 5 år, 10 år og 20 år har vi indhentet fortidens synder, for det er den samme periode, vi snakker om. De år, hvor man indfaser miljømilliarden, udfaser man naturen i landdistriktsprogrammet, og det bliver den konservative ordfører altså nødt til at bekræfte. Selv om jeg godt forstår, det er frustrerende at være underlagt DF, og selv om De Konservative ikke får lov til at tage andre partier med i aftalerne, selv om de gerne vil, fordi Dansk Folkeparti bestemmer mere end De Konservative i den konstellation, vi har nu, må De Konservative i det mindste erkende de faktiske

forhold, og de er altså, at i nøjagtig de samme år, som man indfaser miljømilliarden, udfaser man de andre midler, og dermed bliver facit nul.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jamen ordføreren lægger jo til grund, at det er de samme projekter, de samme penge og det samme område, og så trækker han tallene fra hinanden. Men det kan man ikke, for det er vidt forskellige områder.

De 11 naturgenopretningsområder er områder, som har særlig naturmæssig værdi, og de penge, som bruges i landdistriktprogrammet, er jo MVJ-ordninger og andre tilskudsordninger til landmændene, så derfor kan man ikke blande tingene sammen på den måde. Men jeg anerkender, som hr. Martin Lidegaard også er inde på, at der er sket en periodeforskydning, for så vidt angår midlerne i landdistriktprogrammet.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg anerkender gerne, at det på den ene konto hedder natur og miljø, og på den anden konto hedder det naturgenopretning. Men jeg tror alligevel, seerne derude har svært ved at forstå, at der skal være den helt store forskel, alt efter om man arbejder med natur i den ene eller den anden kasse.

Derfor vil jeg gerne spørge den konservative ordfører: Er der ingen grænser for, hvad De Konservative vil legitimere? Er der ikke en grænse for, hvor meget man vil lade sig byde på skatteområdet, på udenrigsområdet, på udlændingeområdet og ikke mindst på miljøområdet? Hvor længe vil man lægge ryg til en politik, som er lodret imod det, De Konservative selv har stået for, og som bliver trukket ned over hovedet på dem af især Dansk Folkeparti, men også af Venstre?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jo, der er meget klare grænser for, hvad vi vil acceptere, og hvad vi vil finde os i, og derfor siger vi også fra, når vi mener, at vi når til et punkt, hvor det ikke længere er holdbart.

Det er således, som jeg sagde, at det er to vidt forskellige kasser og to vidt forskellige typer projekter. Ordføreren kunne jo prøve først at besøge Odense Fjord, som er et naturgenopretningssted, og bagefter en stor afgrænsningseng, som afgræsses af landmandens kvæg, og som er

en anden projekttype; så ville han kunne se, at det er vidt forskellige projekter. Men jeg anerkender, at landdistriktsmidlerne er tilrettelagt sådan, at prioriteringen af miljøet vil ske i perioden fra 2009 og fremefter.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når man lytter til hr. Christian Wedell-Neergaard, kan man godt blive en smule nervøs for den seriøsitet, som i hvert fald i perioder normalt har været kendetegnende for Det Konservative Folkeparti.

Hr. Christian Wedell-Neergaard siger, at det går fremragende med den danske økonomi. Det gør det også, men det er jo ikke regeringens skyld. Jeg ved ikke, om hr. Christian Wedell-Neergaard har haft mulighed for at læse vishandsrapporten, men her får vi jo syn for sagn: Hvis den økonomiske politik fortsætter, er det simpelt hen hamrende uholdbart. Hvis skattestoppet får lov at fortsætte efter 2010, betyder det, at den gevinst – om man så kan kalde det gevinst – der er kommet på grund af velfærdsforliget, fuldstændig forsvinder. Påvirker det slet ikke Det Konservative Folkeparti, at der i den grad er kritik af den fuldstændig uholdbare økonomiske politik, som ligger til grund for skattestoppet?

Kl. 15.15

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu er det sådan, at hvis hr. Ole Sohn havde hørt efter, ville han også have hørt, at jeg både sagde, at vi ikke ved, hvornår vi er på toppen, og at man ikke kan afvise, at en situation med overophedning vil kunne opstå osv. Jeg sagde heller ikke »fremragende«, men jeg advarede om, at hvis man i den her situation slipper tøjlerne og lader stå til, så vil man komme i en situation, hvor økonomien kan løbe af sporet. Derfor kan man sige, at den ansvarlige konservative holdning også er med til at sikre holdbarheden og på den måde sikre, at økonomien ikke løber af sporet.

Det er rigtigt, at der i forbindelse med velfærdsaftalen har været en diskussion af DREAM-modellen og dermed af levetiden, og hvis vi lever længere, ja, så skal der en skarpere medicin til. Men velfærdsmodellen dækker jo i høj grad behovet for at sikre en senere tilbagevækning og en finansiering af globaliseringsini-

tiativerne, som er en del af den her finanslovsaf-tale.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis man nu holder sig til det umiddelbare: Hvis vismændene har ret i, at vi nærmer os en overophedning af økonomien, er den eneste måde, som man kan være ansvarlig på – hvis vi kan kalde det sådan – under en borgerlig regering, der er underlagt skattestoppet, at foretage nedskæringer i den offentlige velfærd. Det er jo at skabe yderligere skel med øget fattigdom i samfundet eller – i fortsættelse af den tidligere debat – at skære yderligere ned på miljøprojekter, at skære yderligere ned på den offentlige velfærd.

Det er jo det eneste instrument, der er tilbage, når man har et skattestop – og det er på den korte bane; på den lange bane er det blevet dømt til at være fuldstændig uholdbart af enhver tæn-kende økonom, og sådan en må der vel også på et eller andet tidspunkt kunne tilknyttes regerin-gen.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Man kan jo spørge hr. Ole Sohn: Hvad er over-ophedning? Er det, vi har nu, overophedning? Vi har en faldende ledighed; vi har moderate lønstigninger og dermed en moderat inflation. Vi har store overskud på de offentlige finanser, vi har store overskud på handelsbalancen, og dermed har vi jo også et stabilt økonomisk ud-gangspunkt. Så har vi en vækst i det offentlige budget til næste år på 1,3 pct., og dermed doku-menterer vi jo, at vi også i den her situation sik-ker, at der bliver afsat penge til velfærdsydelse til borgerne på en lang række områder. Dermed vil jeg sige, at det i hvert fald ikke lige nu er ak-tuelt at bekæmpe overophedning.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Det fremgik af ordførertalen, at De Konservative mener, at de offentlige udgifter er vokset meget, og at det nærmest går helt forrygende i den of-fentlige sektor; ordføreren fik dog sådan lige klemt ud mellem sidebenene, at den offentlige sektor jo nu skal holdes i ave og dæmpes lidt, at det er den private sektor, der er i fokus, og at den nu skal vokse.

Man kan med andre ord sige, at De Konserva-tive mener, at det danske offentlige velfærdssys-tem er, hvor det skal være; og at alt er så godt

og rosenrødt. Og det er jo velkendt, at partiets skatteordfører, fru Charlotte Dyremose, flere gange har talt varmt for skattelettelser til de hø-jeste indkomster i det her samfund, og at hun har sagt, at jo hurtigere det skete, jo bedre.

Så vil jeg gerne høre finansordføreren: Er fi-nansordføreren enig med fru Charlotte Dyremo-se i, at der skal skattelettelser til dem med de hø-jeste indkomster, og at det skal ske inden for de næste 2 år?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg er enig i, at skattelettelser er et instrument til at sikre, at flere vil gøre en ekstra indsats, at marginalsakten skal ned, at ingen skal betale mere end 50 pct. i skat af den sidst tjente krone, og at det skal kunne betale sig at arbejde. Det er den konservative skattepolitik.

(Kort bemærkning).

John Dyrby (S):

Jamen jeg forstår så også på ordførerens svar, at det er det, der er fokus på, frem for udvikling af det danske velfærdssystem, frem for udvikling af det danske velfærdssamfund. Det betyder så også, at de offentligt ansatte må skyde en hvid pind efter en forbedring af deres arbejdsforhold, en forbedring af arbejdsmiljøet, en forbedring med hensyn til åbningstiderne, en afskaffelse af lukkedage, liggedage, og hvad det nu hedder alt sammen, på bekostning af skattelettelser. Og det er det, der er De Konservatives politik, nemlig at der i de næste 2 år skal skattelettelser til de rige-ste i det her samfund frem for velfærdsforbed-ringer. Det er det, vi har hørt fru Charlotte Dyre-mose sige gang på gang, og det er også det, jeg hører finansordføreren sige nu.

Kl. 15.20

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Hvordan kan hr. John Dyrby få dette finanslov-forslag til at blive til nedskæringer og begræns-ninger, til en begrænsning i den offentlige sek-tors muligheder?

Der afsættes penge til sundhed og til børn osv. Så afsættes der jo som følge af velfærdsforli-get også penge til bekæmpelse af nedslidning, bl.a. på initiativ fra Socialdemokratiet, som jo også er med til at sikre, at den situation, som hr. John Dyrby beskriver, aldrig vil komme til at op-træde.

Det er jo sådan, at væksten i den offentlige sektor er til stede. Hvordan kan hr. John Dyrby få 5.000 flere offentligt ansatte i perioden til at blive en nedskæring? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Det drejer sig om skattestoppet, som Det Radikale Venstre jo finder totalt uansvarligt. Og nu er vi jo endnu en gang blevet bekræftet i, at vi har ret, ved at læse vismandsrapporten. Og jeg citerer derfra:

»Skattestoppets fastlåsning af ejendomsværdiskat og punktafgifter efter 2010 er ikke finansieret i udspillet. En fortsættelse af skattestoppet vil derfor kræve betydelige yderligere besparelser«.

Det skrev de i maj, og her i december skriver de samme vismænd:

En fortsættelse af skattestoppet kan ophæve virkningen af velfærdsforliget.

Nu spørger jeg, hvor det ansvarlige Konservative Folkeparti er henne i den her debat? Jeg kan overhovedet ikke høre dem. De er væk, borte har taget dem.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, det er ikke rigtigt, borte har ikke taget de ansvarlige Konservative. De Konservative mener, at en forøgelse af beskatningen af fast ejendom ikke er en del af vores politik, vi ønsker det ikke, og dermed ønsker vi at fastholde skattestoppet. Vi mener ikke, der er problemer med at finansiere velfærdssamfundet i årene fremover, og derfor forstår jeg ikke bekymringen for, at det skulle føre til betydelige besparelser.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nu er det sådan set ikke noget, jeg selv står og finder på. Det er der vismænd der har fundet på at skrive i store rapporter, og jeg vil gerne se de økonomer, som har bedre forklaringer, end vismændene har.

Nu har Det Konservative Folkeparti siddet i regering sammen med Venstre siden 2001 støttet af Dansk Folkeparti. I den periode er marginalskatten sænket med 0,4 pct. Under Nyrupregeringen blev marginalskatten sænket med 5 pct. Hvad bliver det til?

Hvordan bærer vi os ad med at undgå, at vi i Danmark kommer i den situation, som vi er i nu,

og som fremgår af den Økonomiske Redegørelse, finansministeren lige har udgivet, med mangel på arbejdskraft, der er udtalt i flere erhverv; med rekrutteringsproblemer på det offentlige område; med faldende markedsandele, især på hjemmemarkedet; med lange leveringstider, f.eks. inden for industri og byggeri? På industriens område er mangelen på arbejdskraft taget væsentligt til og har fået et relativt højt niveau i løbet af de seneste måneder. Hvad vil Det Konservative Folkeparti gøre ved det?

Vi styrer lige lukt i den forkerte retning. Det er mig ubegribeligt, at vi ikke kan få nogen fornuftige svar.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Og det kan tilføjes til det, fru Marianne Jelved siger, at importen jo stiger stærkt, og at den ventil, der er i økonomien, dermed også er i kraftig vækst.

Men det går for langsomt med at få sænket marginalskatten. Det går for langsomt med hensyn til at sikre, at man skal betale mindre i skat af den sidst tjente krone. Og bag fru Marianne Jelveds analyse ligger jo det forhold, at mangel på arbejdskraft delvis kan, om jeg så må sige, kompenseres ved at føre en fornuftig skattepolitik. En del af det er så at nedsætte marginalskatten, for derved vil flere få et incitament til at yde en ekstra indsats.

Jeg tror, at en skattelettelse vil være et centralt element i den politik, der skal føres i årene fremover, og fra Det Konservative Folkepartis side presser vi hårdt på for at få det igennem.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Ordføreren var inde på, at det kraftigste opsving har givet nogle positive oplevelser. Mener den konservative ordfører, at det er en positiv oplevelse, det, der er sket omkring et af regeringens flagskibe, licitation? Og her tænker jeg på licitation i statsskoven, som har skabt en undergravning af private skovejere, social dumpning af lønninger for polske lønmodtagere. Synes De Konservative, at der er udvist rettidig omhu over for et af regeringens flagskibe?

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg kan sige, at jeg jo deltog i samrådet med ministeren på det her punkt, og jeg synes, at mini-

steren har reageret hurtigt og fået bragt sagen ud af verden.

Men jeg må da indrømme, at jeg synes, at det for Skov- og Naturstyrelsen og for projektet med udlicitering til private var en pinlig sag og en ærgerlig sag, fordi det var med til at skabe mistænkeliggørelse omkring hele spørgsmålet om, hvem der skal lave arbejdet i statskovene og for øvrige offentlige institutioner. Derfor er jeg da helt enig med spørgeren i, at det var en særdeles uheldig situation, der opstod inden for statskovbruget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det svar er jeg meget glad for. Det var meget klar tale. Men angående spørgsmålet om rettidig omhu, så handler det jo om, at det ene ministerium spiller med en østaf tale, og det andet ministerium spiller med en udstationering. Synes De Konservative, at det er tilfredsstillende, at der ikke er mere orden i disse ting her?

Jeg kunne nærmest forstå det på den måde, at den konservative ordfører mente, at det ikke var i orden, men hvad agter den konservative ordfører så at gøre ved det her forhold, at når der er flere ministerier indblandet, er det, som om der så ikke er nogen, der vil kendes ved ansvaret, og så får vi den her kaotiske situation, som vi har haft?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Altså, ingen offentlig institution går jo i løvens gab med vilje, og her er Skov- og Naturstyrelsen vadet lige ind i løvens gab og blevet fanget på det forkerte ben. Om de er skyld i det eller ej, kender jeg ikke sagen godt nok til. Jeg lagde dog mærke til, at påstanden om, at der ikke stod et polsk firma bag, ikke holdt, for Skov- og Naturstyrelsen sidder med bankgarantier fra en tysk bank på det firma. Så der er altså et firma bag, så sådan set er det i orden set udefra.

Men jeg synes, det er en pinlig sag, og jeg synes, det er ærgerligt. Det er klart, at man må skærpe opmærksomheden, når man udliciterer opgaver, også inden for det offentlige.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Lad mig allerførst kvittere for den konservative ordførers meget åbne tilgang til diskussionen her. Den konservative ordfører siger, at det kun kan gå for langsomt med at sænke marginalskat-

ten. Problemet er så, at ordføreren samtidig når at sige, at man også gerne vil finansiere velfærdssamfundet fremover.

Det spørgsmål, der melder sig og trænger sig på, er selvfølgelig: Hvad vil Det Konservative Folkeparti egentlig insistere på? Er skattestoppet fortsat konservativ politik, og hvordan i alverden kan man gå ind for skattestop og samtidig gerne ville lempe marginalskatten betragteligt?

Kunne vi dog ikke prøve at finde hinanden i en eller anden fælles bestræbelse på at få brudt det skattestop, få givet flere mennesker en chance for at komme ud på arbejdsmarkedet netop ved at sænke skatten på arbejdsindkomst, det burde da være god konservativ politik? Kunne ordføreren dog ikke tage imod den invitation, så vi kunne få lavet noget konstruktivt på skatteområdet i stedet for bare at sige nej, nej, nej, og så bare holde sig til det her perspektivløse skattestop?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Altså, skattestoppet: Ja, det er en del af konservativ politik. Men det var jo sådan, at man, da man gennemførte forårspakken, gav skattelettelser i størrelsesordenen 10 mia. kr. ved at sænke mellemskatten, og det har jo en helt afgørende indflydelse på det opsving, vi ser nu. Den helt fysiske, om man så må sige, situation, familierne befinder sig i, at de har flere penge til rådighed og dermed større frihed, men også den optimisme, som blev skabt, og de positive forventninger til regeringens skattestop og den mindre skattelettelser er helt afgørende elementer i det nuværende opsving.

Det nuværende opsving har jo mange positive effekter i samfundet. Samfundskagen bliver gjort betydelig større, således at der er mulighed for at løse nogle af alle de problemer, vi beskæftiger os med her i Folketinget. Og så er jeg glad for, at der er andre i Folketinget, som har den analyse, at sænker vi marginalskatten, så betyder det, at flere vil gøre en ekstra indsats.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Men en ting er så, at vismændenes anbefalinger og analyser preller af på regeringen som vand på en gås, og åbenbart også på Det Konservative Folkeparti.

Kl. 15.30

Jeg står her med et lidt skægt citat, synes jeg selv, fra CEPOS, som formentlig ligger ordføre-

ren væsentlig tættere i politisk orientering end i hvert fald Det Radikale Venstre, hvor der står, at den tidligere regering var meget bedre til at banke marginalsatterne ned for både høje og lave indkomster, end Anders Fogh Rasmussens regering har været det. Der peges på, at den tidligere regering i 1994 gennemførte en skattereform, som sænkede skatten på høje indkomster fra 68 pct. til 63 pct., mens den nuværende regering alene har reduceret marginalsatten på høje indkomster med sølle 0,4 pct. til nu ca. 63 pct.

Mit spørgsmål til den konservative ordfører er: Burde Det Konservative Folkeparti ikke markere sig lidt stærkere i det her regeringssamarbejde med henblik på at få sat marginalsatten ned, og kræver det ikke i ansvarlighedens navn en finansiering, altså nogle af de tanker, som vismændene er inde på?

Det lyder da som ansvarlig økonomisk politik, det burde Det Konservative Folkeparti da også gå ind for.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jo, for alt andet end det, at der skal findes skattekilder til finansiering af skattelettelsen. Vi ser en skattelettelse som en skattelettelse og mener dermed ikke, at der samtidig skal finansieres på alle mulige måder. Derfor også retorikken med råderummet, fordi der derved er skabt en finansieringskilde i samfundsøkonomien som helhed. Vi markerer os så stærkt, som vi kan. Det er skrevet ind i regeringsgrundlaget, og vi vil fortsat presse på for, at det sker i denne valgperiode.

Så kan jeg sige om CEPOS, at jeg tror, at CEPOS er lige så meget årsag til debat i Det Konservative Folkeparti, som det er i Det Radikale Venstre. Det er jo ikke altid, vi er enige med en liberal tænketank, det kan man jo sige sig selv.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Det her efterår har i høj grad været præget af, at der bliver et åbenlyst større misforhold mellem Det Konservative Folkepartis miljøsignaler udadtil og så realiteten. Mest åbenlyst ved, at den ene milliard, som blev lovet før sidste valg, nu er blevet til en halv milliard, ved at naturområdet samtidig er skåret ned på ministeriets område. Hvordan har Det Konservative Folkepartis ordfører det egentlig med det? Det er jo en alliance

af Dansk Folkeparti og finansministeren, måske også andre, der i realiteten har frarøvet miljøministeren og Det Konservative Folkeparti den halve milliard.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu er det sådan, at ingen jo har frarøvet nogen noget, og derfor er retorikken forkert. Som jeg sagde før, er det jo altså to forskellige kasser. Miljøministeriets miljømilliard er intakt og vil blive brugt på miljøopgaver, herunder miljø og sundhed og miljøteknologi, hele det tankesæt er fuldstændig uændret. Det støtter jeg hundrede procent, og det giver regeringen en grøn profil.

Så er der spørgsmålet om landdistriktsmidlerne. De hjemtages i perioden 2007-2012, og de vil blive fuldt hjemtaget, således som jeg har sagt, og dermed vil beløbet være fuldt ud til rådighed til løsning af opgaver, herunder også miljøopgaver.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Nu kan det jo være svært at gennemskue for andre, men det, som hr. Christian Wedell-Neergaard her sagde, var, at miljømilliardens samlede beløb nu ikke er inden for en 4-års-periode, men inden for en meget længere periode. Jeg vil gerne have, at hr. Christian Wedell-Neergaard bekræfter, at når vi tager den korrekte beskrivelse og sammenholder landdistriktsmidlerne til naturformål og miljøformålene, så vil den periodeforskydning, som hr. Christian Wedell-Neergaard nævnte, betyde, at milliarden ikke kommer til udløsning inden for den 4-års-periode, som det ellers var lovet.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er stadig væk to forskellige kasser. Miljømilliarden ligger i 2006-2009 og udmøntes med 600 mio. kr. på Miljøministeriets område. I regeringsgrundlaget står der, at man vil gennemføre fuld hjemtagning af EU's landdistriktsmidler i perioden 2007-2013. Og det er samtidig besluttet, at programmet vil blive øget fra 2009 og frem, når målene i vandrammedirektiv og habitatdirektiv kendes tilstrækkelig præcist til, at vand- og naturindsatsen kan tilrettelægges. Og det vil Det Konservative Folkeparti holde fast i.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det glæder mig, at hr. Christian Wedell-Neergaard på den måde bekræfter, at vi faktisk har fået rykket tidspunktet for, hvornår vi skal bruge pengene. Altså, det står vel efterhånden klart i debatten her, at den hele milliard er blevet til en halv milliard, og det er jo ellers den hele milliard, vi har gået og ventet på skulle blive ud-møntet.

Nu ved jeg godt, at hr. Christian Wedell-Neergaard siger, at det kommer fra forskellige kasser, men jeg vil spørge, om det kan undre ordføreren, hvis en dansker, som er naturinteresseret, synes, at det virker som noget af et propagandanummer med De Konservatives miljømilliard, når man på den ene side siger, at man vil give en milliard, og på den anden side skærer en halv milliard fra den danske natur.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Regeringen afsatte forud for sidste valg 24 mia. kr. til en række områder, herunder 1 mia. kr. til miljøet, så det er naturligvis regeringens milliard. Og det at gøre en hel milliard til en halv milliard er altså ikke rigtigt. Milliarden er milliard. Det kan man ikke komme uden om, det må jeg desværre hævde. Så er det rigtigt, at når man ser på landdistriktsmidlerne, er det noget andet.

Men altså, der bliver afholdt 1 mia. kr. på Miljøministeriets område, som det hele tiden har været meningen. Og en stor del af det vil man kunne se fysisk, ved at der gennemføres 11 naturgenopretningsprojekter ude omkring i landet.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Man skulle jo ikke tro, at det kunne lade sig gøre at gøre en hel milliard til en halv, men det er jo rent faktisk det, De Konservative gør; det er jo rent faktisk det, regeringen gør. Den hele milliard, der var lovet til miljøet, er blevet til en halv, fordi man har fjernet en halv milliard et andet sted. Jeg tror sådan set, at dansk miljø og natur er ligeglad med, hvad det er for en kasse, man tager pengene fra, hvis en hel milliard er blevet gjort til en halv milliard.

Jeg vil bare igen spørge den konservative ordfører, om han ikke godt kan forstå det, hvis den almindelige dansker siger: Er det ikke bare et stort propagandanummer med den grønne profil, som ordføreren selv siger det, at De Konser-

vative er den grønne profil i den her regering, når en hel milliard bliver til en halv milliard, som åbenbart oven i købet alligevel bliver ud-vandet?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, det er det ikke. Hvordan vi fordeler indsatsen under landdistriktsprogrammet mellem de enkelte år har ikke noget med miljømilliarden at gøre. Det er forkert at sige, at det er et propagandanummer. Det er forkert at påstå, at det er bluff. Det er forkert at pille regeringens grønne profil fra hinanden på den måde. Det er forkert at blande de to kasser. Og beløbet til miljø bliver ikke mindre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går videre med den næste korte bemærkning. Det er fru Line Barfod.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For 3 måneder siden under førstebehandlingen af finansloven havde hr. Christian Wedell-Neergaard og jeg en lille ordveksling om en hel konkret sag om en af de mange, der er kommet i klemme, fordi De Konservative har været med til at gennemføre kontanthjælpsloftet, der sender mange ud i fattigdom. Den handler om en, som har været syg og alligevel er blevet sendt i arbejdsprøvning og derfor nu må gå med rollator, og jeg ville høre, om det virkelig var De Konservatives mening, at hun skulle ud og have 5 timers job om ugen som avisbud med sin rollator for at kunne få de penge, der var nødvendige.

Hr. Christian Wedell-Neergaard sagde, at han ville gå ind og se på sagen, og at det bestemt ikke var konservativ politik, at mennesker i den situation skulle rammes af de nedskæringer, som regeringen har gennemført på kontanthjælpen, og derfor vil jeg nu gerne høre, hvad hr. Christian Wedell-Neergaard er nået frem til efter at have været inde at se på sagen.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg har jo naturligvis ikke kunnet følge den konkrete sag, da jeg ikke kender navnet på vedkommende. Men der er jo det, der hedder Loftsrante Ekspertes, som er denne hjemmeside, og den har jeg været inde at kigge på og kigget på de personer, som der mener at være loftsrante. Men jeg

bliver altså ramt af, når jeg tænker på det her, at man jo kun skal arbejde i nogle ganske få timer for at kompensere for loftet, og det er jo meningen, at folk skal i arbejde. Derfor må jeg sige, at jeg er kommet frem til, at kontanthjælpsloftet i den situation, vi er i nu, hvor alle skulle kunne skaffe sig et arbejde, er det, der, om man så må sige, er hovedsporet.

KI. 15.40

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det betyder altså, at i de her dage, hvor julen nærmer sig og man på hjemmesiden Loftstramte Eksperter kan læse den ene beretning efter den anden om familier, der ikke har råd til bare at købe et juletræ til deres børn, er svaret fra De Konservative, at det bare er ærgerligt, for de bør kunne gå ud og få sig et arbejde.

Hvor er det, at kvinden, der er henvist til at gå med rollator, efter hun på grund af De Konservatives arbejdsmarkedspolitik har været sendt i arbejdsprøvning og derfor fik den blodprop, der gør, at hun går med rollator, skal gå hen og få et job?

Jeg går ikke ud fra, hr. Christian Wedell-Neergaard mener, at hun skal være avisbud. Hvad er det så for et job, hun skal have?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, men der sker jo det, som også skete under sidste debat. Jeg nærer en stor social indignation, jeg vil gerne gøre noget for dem, der er kommet i klemme i systemet, og der bliver her refereret til et tilfælde, som virker åbenlyst urimeligt.

Det betyder jo ikke, at vi ikke kan fastholde kontanthjælpsloftet, at kontanthjælpsloftet ikke virker for dem, som kan tage et arbejde, så så mange som muligt bevæger sig over og får et arbejde og dermed skaber sig en livssituation, så de bedre er i stand til at håndtere tilværelsen.

Så må jeg sige med mit erhverv, at jeg da naturligvis er meget ked af det, hvis der er nogen, der ikke har råd til at købe et juletræ.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Vi har netop hørt, at den hele milliard, miljømiliarden, er blevet til en halv milliard. Danmark ligger på en 20. plads i gennemførelse af miljødirektiverne i Europa. Vi har hørt om 75 mio. kr., der også er forsvundet fra naturovervågning, så

hele den grønne profil for regeringen er totalt væk.

Det seneste skud på stammen var så hele diskussionen om CO₂. I ændringsforslagene fra regeringen ligger der, at der nu skal være nogle borgerrettede initiativer, der skal reducere CO₂-udslippet fra husholdningerne. Men på den anden side kan vi jo se, at der internt i regeringen er diskussion om, hvad man skal bruge provenuet for bortauktionering af CO₂-kvoter til.

Finansministeren vil bruge det til at få udledt mere CO₂, og miljøministeren vil bruge det til forskning i vedvarende energi. Nu står vi her med både den konservative finansordfører og den konservative miljøordfører, og så må den konservative ordfører da kunne sige, hvilke veje man skal gå her, og hvad man vil bruge penge fra bortauktionering af CO₂-kvoterne til. Eller skal det bare være endnu, endnu, endnu et eksempel på en mislykket miljøpolitik?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nu har vi igen hørt hr. Torben Hansen dunder tale, hvad synes hr. Torben Hansen selv?

Jeg har forberedt mig grundigt på den her debat, og nu får jeg så stillet et spørgsmål, som jeg er ude af stand til at svare på, et spørgsmål, som ligger udenfor. Der ligger ikke noget ændringsforslag, der er slet ikke noget i finanslovsforslaget om CO₂. Der er ikke indgået en færdig politisk aftale. Der har været nogle rygter i pressen om det, nogle mener noget, og nogle mener noget andet, og så skal jeg stå her på et ben og forklare, hvad jeg mener om et så vigtigt spørgsmål: Hvordan omstiller Danmark sig fra fossile brændstoffer til vedvarende energi?

Jamen jeg har jo selv lagt sjælen i det og sagt, at jeg gerne vil, at vi kommer videre med vedvarende energi. Men jeg kan så sandelig ikke svare på det stillede spørgsmål, og det fremgår i hvert fald ingen steder i de papirer, jeg har brugt til at forberede mig til i dag, hvordan regeringen forholder sig på det punkt.

(Kort bemærkning).

Torben Hansen (S):

Jamen så vil jeg da gerne bede den konservative ordfører om at slå op på side 30 i det store samlebind med de samlede finanslovaftaler, for der står:

»Der afsættes desuden 45,5 mio. kr. til en række borgerrettede miljøinitiativer, der skal sikre

reducerede CO₂-udledninger fra husholdninger ...«.

Samtidig må man vel også, når man vil lave noget for borgerne og man inden for det her, som også handler om finans, opererer med, at man får nogle penge i de kommende år, forholde sig til, hvad man så skal bruge dem til.

Det mindste, et Folketing må kunne forvente, er da, at en konservativ finansordfører har en fornemmelse af, hvad man skal bruge de penge til, man får i kassen i de kommende år fra salg af kvoter. Vil man bruge dem til nedsættelse af afgifter og mere CO₂-udledning, der dermed går på tværs af den aftale, man har lavet, eller vil man bruge dem til forskning og vedvarende energi?

Det er da et simpelt spørgsmål, og det ligger altså ikke uden for den ramme. Det kan godt ske, det er et ubehageligt spørgsmål for hr. Wedell-Neergaard, men det ligger altså inden for rammen og også inden for rammen af det, der ligger i regeringens finansloftaler.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er ikke ubehageligt, det er en forbi. Det er simpelt hen en forbi i forhold til det, vi diskuterer i dag. Det er o.k., jeg skyder også selv meget, og så skal man også skyde forbi en gang imellem. Hr. Torben Hansen og jeg er jo begge miljøordførere, og så kan vi mødes i miljøordførerkredsen og diskutere det her.

Kl. 15.45

Men det er altså i forbi i forhold til dagens debat, og derfor må jeg melde pas og sige, at Danmark er en del af Kyotoregimet, Danmark skal komme med en kvotefordelingsplan, og den kvotefordelingsplan er ikke færdig. Der er en situation, hvor der ikke er lavet nogen aftale. Men det skal der jo laves, så vi også opfylder vores del af Kyotoaftalen og dermed tager vores del af slæbet i forhold til den globale opvarmning. Det vil vi gøre. Vi vil fuldt ud leve op til det, selv om Danmark har reduktionsforpligtelser, som er de allerhøjeste i Europa.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Christian Wedell-Neergaard sagde i sin ordførelse, at overophedning er en reel risiko, og afviste med den begrundelse, at der var plads til velfærdsforbedringer. Men han snakkede samtidig om, at det gik alt for langsomt med at sænke marginals-katten, det gik alt for langsomt med at

sænke skatten på den sidst tjente krone. Mit spørgsmål til den konservative ordfører er: Er der ikke lige så stor risiko for overophedning ved at sænke skatten, som der er ved at lave velfærdsforbedringer?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er således, at man i forbindelse med en skattelettelse skal se på konjunktursituationen, og det har naturligvis en betydning for, hvordan man tilrettelægger en skattelettelse. Men vi har ikke taget stilling. Vi siger, at marginals-katten skal ned, ingen skal betale mere end 50 pct. i skat af den sidst tjente krone, og det skal kunne betale sig at arbejde. Det er den konservative skattepolitik, og den søger vi fremmet hurtigst muligt og gerne i denne valgperiode.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Der er jo sådan et fundamentalt valg, Det Konservative Folkeparti kan tage, nemlig enten om det vil sænke skatten, eller om det vil udbygge velfærdsstaten, når engang – forstår jeg så – konjunktursituationen tillader det. Spørgsmålet er, kan man så omformulere det til: Hvad er det egentlig, Det Konservative Folkeparti vælger af de to muligheder?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det sagde jeg jo i min ordførelse. Det er ikke et enten-eller, men et både-og. Jeg henviser til fors-pakken, hvor man littede skatten med 10 mia. kr., samtidig med at vi har forøget de offentlige udgifter med 32,5 mia. kr., med 12 mia. kr. til sundhed, 8 mia. kr. til sociale forhold, 8 mia. kr. til undervisning, alt sammen på en og samme gang. Når det kan lade sig gøre én gang, når Det Konservative Folkeparti kan levere én gang, så kan vi også levere igen.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan jo ikke lade være med at synes, der er sådan lidt Professor Tribini over De Konservatives ordfører. Det der med at flytte penge rundt kender vi alle sammen fra dem, der står på gaden. Gæt hvor pengene er, vips, de er væk. Ja, så er de muligvis under en eller anden hat, der ligger på den anden side af et valg.

Men jeg synes egentlig, når nu De Konservative holder så meget af det med at teste, at det

ville være godt, hvis hr. Christian Wedell-Neergaard ville lave en lille selvtest eller en selvevaluering. Så mit spørgsmål er: Hvordan synes hr. Christian Wedell-Neergaard egentlig selv det går med Det Konservative Folkepartis gennemslagskraft over for Venstre og Dansk Folkeparti? Lad os bare tage 13-skalaen.

Når nu det er klart, at det er lykkedes at få miljømilliarden barberet ned til en halv milliard, fordi Venstre ikke ville have det anderledes; når nu Venstre og Dansk Folkeparti har fået varetoret, sådan at oppositionen ikke må deltage i forhandlinger om økonomi og miljø; når nu det er sådan, at De Konservative ikke har formået at få afsat mere end 60 mio. kr. til vedvarende energiforskning ud af en globaliseringspulje, hvor er det så lige ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

De 60 sekunder er gået for lang tid siden, så nu er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er sådan, at Professor Tribini havde den i ærmet, og det var der, pengene sad.

Så vil jeg sige med hensyn til 13-skalaen, at fru Anne Grete Holmsgaard jo selv må give karakter, og jeg synes, det lå i præmissen for spørgsmålet, at karakteren ikke var meget over 8, måske 8 med pil opad, men jeg gætter bare på, hvad fru Anne Grete Holmsgaard ville sige.

Kl. 15.50

Med hensyn til den borgerlige miljøpolitik er det rigtigt, at indsatsen er styrket. Der er sket en række ting, som er positive. Vi har et lovforslag undervejs om miljøzoner – det ved jeg er noget, som fru Anne Grete Holmsgaard og andre er gået højt op i – et intelligent lovforslag, som bygger på ny teknologi, og som sikrer, at partikelforureningen i byerne falder.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg kan forstå, at med alt det, Det Konservative Folkeparti gerne vil, sidder det meste af det oppe i ærmet. Det var jo sådan set det, hr. Wedell-Neergaard svarede mig.

Men så vil jeg godt vide: Hvad er det så, og hvornår kommer der noget ud af det ærme? Kommer der noget ud i det her år? Kommer der noget ud i 2007? Eller er alt det, der ligger oppe i ærmet, noget, der måske kommer på den anden side af et valg?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg har aldrig været nogen god tryllekunstner. Det skal jeg beklage, men sige, at der kommer løbende resultater på miljøområdet. Der kommer resultater på partikelområdet, der kommer resultater på husdyrområdet. Der kommer også resultater på landdistriktsområdet, hvor vi sikrer, at penge til miljøet er der, og der kommer også resultater på vedvarende energi, når kvoteallokeringsplanen er lavet og den nye energihandlingsplan kommer.

Så derfor forstår jeg ikke helt den meget – hvad skal man sige – afventende holdning, som SF har i det her spørgsmål, for vi er jo i en situation, hvor Det Konservative Folkeparti arbejder for en stærkere og grønnere profil.

(Kort bemærkning).

Pia Olsen (SF):

Det glæder os, at I har fastholdt Venstre på, at 0,8 pct. bliver brugt til udviklingsbistand i Danmark, men det, jeg så må stille mig meget undrende over for, er, hvordan I kan acceptere, at de øgede midler, vi faktisk får, fordi vores bruttonationalprodukt stiger, bruges til gældsregering til lande som Nigeria og Irak. I virkeligheden er det jo bare en overførsel af pengene fra Udviklingsministeriet til Finansministeriet. Hvordan kan De Konservative acceptere det?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Jeg er glad for, at vi lige kan vende ulandsbistanden. For Det Konservative Folkeparti er det jo vigtigt, at ulandsbistanden er 0,8 pct. Det er en mærkesag, og det fører jo i 2007 til øgede bevilninger på 615 mio. kr., og en del af det er, som ordføreren siger, disponeret til gældsregering, og det synes vi er en rigtig måde at disponere midlerne på.

(Kort bemærkning).

Pia Olsen (SF):

Jamen jeg er glad for, at du er glad, men det betyder jo samtidig også, at I giver 3,4 mia. kr. mindre til udviklingsbistand, end vi ville have gjort, hvis vi havde fulgt 1-procentsmålsætningen. Lad det nu være.

De penge, I har sikret mere, er jo en halv milliard. Det er sådan et beløb, vi ellers kaster op i luften hele tiden i dag, og det, vi ser, er faktisk en halv milliard direkte til Thor Pedersens Fi-

nansministerium. Hvordan kan I være tilfredse med det?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

For god ordens skyld skal jeg sige, at hvis man siger, »I« har vedtaget et eller andet, er det direkte tiltale. Og finansministeren omtales kun med finansminister uden at nævne, hvad han hedder. Vi skifter jo finansministre indimellem, selv om der er lang vej imellem.

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det Konservative Folkeparti har fastholdt og kæmpet for, at vi har 0,8 pct. af BNI, som betyder en stigning i midlerne til næste år på 615 mio. kr., og som gør, at vi er blandt de fem lande i verden, der har den højeste ulandsbistand. Vi har ikke 1 pct. som vores målsætning, men vores målsætning har været at fastholde de 0,8 pct.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så skulle vi komme til den sidste, der har meldt sig med korte bemærkninger. Det er hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil godt vende lidt tilbage til skattedebatten, som vi var inde på tidligere. Jeg forstod på hr. Christian Wedell-Neergaard, at det danske samfunds udvikling, den fortsatte økonomiske vækst og mangelen på arbejdskraft ligger De Konservative meget på sinde. Jeg håber bare, hr. Christian Wedell-Neergaard lige sådan til en start kan erkende, at det ville være fuldstændig galmandsværk på nuværende tidspunkt at lave en skattelettelse.

Det, der er brug for, er en skattereform. Det er det, vismændene peger på. Det er det, OECD peger på. Men hvis man har det perspektiv, at man tænker på samfundets vækst og på at forhindre en overophedning, så er det fuldstændig galmandsværk at lave en egentlig skattelettelse.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Nej, det kan jeg altså ikke erkende. Det mener jeg er helt forkert. Væksten i økonomien gør, at den samlede samfundskage og dermed finansieringen af velfærdsstaten bliver større, og det betyder, at ved efterhånden kommer et varigt råde-

rum, som ikke er midlertidige indtægter i form af prisstigninger på nordsøolien eller andet. Det råderum skal efter Det Konservative Folkepartis mening bruges til skattelettelser, og derfor kan jeg under ingen omstændigheder erkende, at noget som helst af den konservative politik er galimatias.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Kan hr. Christian Wedell-Neergaard finde bare en enkelt økonomisk ekspert, der er enig i det synspunkt, at det vil være klogt at lave en skattelettelse på nuværende tidspunkt? Det tror jeg simpelt hen ikke.

Derudover vil jeg spørge mere til en egentlig skattereform. De økonomiske vismænd, OECD og andre taler om at ændre skatteklenderne, og det, jeg ikke helt forstår ved det konservative synspunkt, er: Er man overhovedet ikke opmærksom på, at skattestoppet koster penge? Bare i år vil skattestoppet koste 13 mia. kr., fordi det udhuler afgifterne og ejendomsværdiskatten. De 13 mia. kr. kunne være brugt på at sænke marginals-katten, og derfor undrer det mig, at den konservative politiske ordfører, fru Pia Christmas-Møller, har sagt, og jeg citerer:

Vores politik er klar. Vi skal videre med skattelettelser på den sidst tjente krone, og vi vil ikke på nogen måde binde os til en definition af skattestoppet, som kunne forhindre os i det. Citat slut.

Når man mister 13 mia. kr. på skattestoppet i år, har man så netop ikke bundet sig til en politik, der forhindrer en i at bruge de samme penge på at sænke marginals-katten?

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Skal vi nu ikke lige holde fast i, at hr. Morten Østergaard og jeg sådan set er enige om, at vi skal have nedsat marginals-katten, altså have nedsat skatten på den sidst tjente krone, og at hr. Morten Østergaard og jeg også er enige om, at det vil betyde, at flere får et incitament til at udføre et arbejde. Man kan selvfølgelig diskutere, hvor stort det incitament er, og det er det, Rockwoolfonden har taget op, når de siger, at det er fuldt finansieret. Jeg vil tro, det ikke helt er tilfældet, men det skal vi ikke diskutere nu. Analysen er jo den samme.

Men så angriber hr. Morten Østergaard skattestoppet, og det forstår jeg ikke, for skattestoppet er jo garant for, at der ikke hele tiden

kommer nye skatter. Der kan ikke opfindes nye skatter og afgifter. Skattestoppet skaber tryghed hos borgerne, fordi de ved, hvad de har at råde over, fordi de ved, hvordan det fungerer, og fordi de ikke skal frygte, at der hver måned hvert eneste år kommer nye skattestigninger. Derfor duer hr. Morten Østergaards model ikke, og jeg kan finde talrige økonomer, der kan understøtte det, jeg siger.

Vi har ikke lagt os fast på, hvordan en skattelettelse skal laves. Vi siger bare, at ingen skal betale mere end 50 pct. i skat af den sidst tjente krone.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførrækken, og den næste ordfører er den radikale ordfører, hr. Morten Helveg Petersen.

Morten Helveg Petersen (RV):

Denne finanslov vil blive husket som et lukket arrangement. I slutfasen murede regeringen sig inde med Dansk Folkeparti og lod den hvide røg sive ud fra stengangen efter et par dages behørig melodramatik foran snurrende kameraer.

Hvis nogen skulle have været i tvivl, afspejlede forhandlingerne på ypperste vis de faktiske forhold i jernindustrien, nemlig at Dansk Folkeparti bestemmer, og at andre partier pænt må vente. Det gav bl.a. det helt bizarre forløb, at der meget, meget nemt kunne have været lavet et bredt forlig på miljøområdet, men Dansk Folkeparti valgte at trække i miljøministerens håndbremse i allersidste øjeblik, og vel at mærke efter at Dansk Folkepartis forhandlere i øvrigt havde givet indtryk af, at man gerne ville et bredt forlig.

Kl. 16.00

Det har været et usædvanligt forløb dette efterår. Aftalerne om velfærd skulle udmøntes samtidig med finansloven, og der skulle laves aftaler på trafik- og boligområdet. Begge gange skete det med radikal deltagelse, men det fjerner ikke indtrykket af blokpolitik. Når man betragter den sædvanlige figur over de indgåede forlig, ser det jo ud, som om der indgås masser af brede forlig, men fjerner man globaliseringsaftalerne, der strengt taget ikke har meget med selve finansloven at gøre, ser billedet helt, helt anderledes ud.

Tager man de reelle udgifter på områderne i betragtning, står det klart, hvad alle vidste på forhånd, nemlig at finansloven er blevet til sam-

men med Dansk Folkeparti. Sådan har det været de sidste 5 år, sådan var det også i år, og man kan nærmest sige tillykke til Dansk Folkeparti, der udnytter sine mandater meget dygtigt til at presse citronen. Regeringen drives rundt i mænen, og De Konservative kan dårligt nok lugte savsmuldet fra deres ståplads.

En stor del af ændringsforslagene i denne omgang vedrører udmøntningen af globaliseringspuljen i øvrigt, og Det Radikale Venstre er glad for at indgå i disse aftaler. Der var en god proces før sommerferien, der viste, at når regeringen har en interesse i brede forlig, kan det også lade sig gøre. Vi er glade for, at der nu kan investeres mange midler i forskning, udvikling, innovation, iværksætterier og ungdoms- og videregående uddannelser samt en styrket voksen- og efteruddannelse. Det er også godt, at der investeres i forebyggelse af nedslidning, og at arbejdsmiljøet styrkes.

Samtidig er det imidlertid vigtigt at sige, at Det Radikale Venstre ikke betragter disse velfærdsaftaler som endestationen. Vi har efterfølgende haft vurderinger fra forskellige økonomer og DREAM-grupper, og hvad de nu alle sammen hedder. Vismændene berører også meget tydeligt holdbarhedsproblemerne i dansk økonomi, alt sammen for at sige at velfærdsaftalerne fra før sommer bestemt ikke er endestationen, og at der stadig er udfordringer, som vi skal forholde os til.

Det Radikale Venstre indgår i aftaler på trafikområdet. Banenettet genoprettes, og nye anlægsprojekter igangsættes. Det betyder samlet set nye investeringer for i alt 9 mia. kr., og det er vi glade for.

I forbindelse med selve finansloven deltager vi i politiforliget. Vi er særlig glade for fortsættelsen af ordningen med konfliktråd, og vi er glade for udsigten til ændringer af politiklagnævnene og en bedre indsats mod bagmænd for prostitution og kvindehandel.

På boligområdet har vi lavet en god aftale med regeringen og Dansk Folkeparti om flere renoveringer og moderniseringer og en styrket ghettoindsats samt en gennemgribende reform, der giver flere frihedsgrader og større ansvar til kommuner og boligorganisationer.

Vi deltager også i forliget om den såkaldte satspulje. Vi lagde i den forbindelse særlig vægt på en betydelig større satsning på at få børn og unge med psykiske problemer behandlet hurtigt i en psykosocial indsats samt på etablering af be-

handlingsret i det psykiatriske system for unge under 19 år.

I øvrigt består finansloven jo for en stor dels vedkommende af Dansk Folkepartis fodaftryk. Det er vel efterhånden nyklassikere som ældrecheck og dyrevelfærd, i denne omgang suppleret med nedsat sodavandsafgift.

Angående ældre finder vi, at vi nærmer os tidspunktet for en meget vigtig principiel diskussion, hvor der bør tages et opgør med den vrangforestilling, at ældre er en stor grå masse, og at det at fylde 65 år skal være en social begivenhed i sig selv. Derfor stiller vi ændringsforslag, der forsøger at gøre op med nogle af de såkaldte aldersbetingede ydelser, fordi der findes masser af ældre, der kan og vil selv, og vi i fremtiden vil se endnu flere af den type ældre medborgere, som kan og vil selv.

Hvad angår ældrepuljen, oplever vi det nærmest som en tilståelsessag, at regeringen nu vælger at overføre beløbet til kommunerne som et rammeløft. Vi kritiserer, at man i samme åndedrag skaber den nye ældrepulje, hvor kommunen for at få del i puljen skal angive på forhånd, hvordan den vil anvende midlerne til at styrke kvaliteten i ældreplejen. Det finder vi bureaukratisk, og vi tror, at man skal gå en anden vej, hvor Folketinget i langt højere grad udviser tillid til, at kommunerne kan løfte disse opgaver. Vi skal udvise medarbejdere den tillid, at vi tror, man lokalt er i stand til at prioritere og sikre den bedste opgaveløsning, og det er en anden vej end den, regeringen er slået ind på sammen med Dansk Folkeparti.

Kl. 16.05

Regeringen taler om en kvalitetsreform. Det Radikale Venstre ønsker en tillidsreform, og derfor stemmer vi imod ændringsforslaget om den såkaldte kvalitetsreform. Vi finder, det er en presset statsministers politiske projekt, og læg i øvrigt mærke til, at de midler, som vi har diskuteret tidligere i dag, tidligst kan komme til udmøntning om et års tid, altså i efteråret 2007. Når man diskuterer den offentlige sektor, skal man derfor ikke lade sig lokke af den kønne sang om, at de beløb i sig selv kan gøre alverden.

Vi stemmer imod forslaget om at sænke forældrebetalingen i daginstitutionerne. Vi finder, det er centralisme, at Folketinget skal prioritere på et område, hvor kommunerne selv burde have mulighed for at træffe beslutninger, og vi synes, man med langt større fordel i stedet kunne investere i kvaliteten i daginstitutionerne.

Vi finder, at regeringen har misforstået, hvad det egentlig var for et signal, der blev sendt fra befolkningen her i efteråret. Hvad var det egentlig, demonstrationerne gik ud på? Var de udtryk for et ønske om lavere takster? Nej, vi tror, det var ud fra et ønske om en bedre, en højere kvalitet, og vi forstår ærlig talt ikke, hvordan andre partier kan hoppe på den limpind. Ud fra et fordelingsmæssigt perspektiv virker det heller ikke særlig sammenhængende, at de mest velstillede af børnefamilierne er dem, der får mest gavn af de nedsatte takster. Vi finder, det havde været bedre at gøre endnu mere for udsatte børn eller hæve kvaliteten i tilbuddene.

Det Radikale Venstre havde gerne indgået i en aftale om miljøet, men måtte konstatere, at vi dårlig nok blev inviteret, på trods af at vi havde gjort det klart for regeringen, at vi gerne ville være konstruktive, og at vi gerne ville forhandle. Men nej: Regeringen og Dansk Folkeparti havde også her nok i sig selv. Et besynderligt forløb, der med al ønskelig tydelighed viser og udstiller de egentlige magtforhold. Vi har en miljøminister, der vistnok gerne vil samarbejde bredt, men som bliver holdt i kort snor af Dansk Folkeparti. Det er synd, og det er ærgerligt, for brede løsninger er nu engang det bedste, også på dette område.

Det Radikale Venstre foreslog selv, at der skal forskes yderligere i islamisme, og derfor er vi også positive over for forskning i Dansk Institut for Internationale Studiers regi, men vi er imod den pulje penge, der er afsat under Forsvarsministeriet, og hvorfor? Fordi det er udtryk for centralisme og topstyring. Regeringen og Dansk Folkeparti vil også her bestemme, hvem der skal forske i hvad. Det er der for så vidt ikke noget nyt i, for det ser vi også på miljøområdet, hvor der nu indføres et princip om, at pengene følger forskeren, så længe forskeren hedder Bjørn Lomborg.

Vi går imod sænkelsen af sodavandsafgiften, fordi vi finder, det er et forkert signal at sende i en periode, hvor man ellers gerne vil arbejde for forebyggelse af fedme.

På det internationale område er det glædeligt, at ulandsbistanden er svagt stigende. Vi havde gerne set, at bistanden var steget yderligere, så vi kunne nå tilbage til målsætningen om at yde 1 pct. af bruttonationalindkomsten. Vi ser gerne det arabiske initiativ styrket yderligere, vi ser gerne, at Udenrigstjenesten bliver styrket, så Danmarks internationale indsats dermed bliver styrket, og vi vil gerne sætte midler af til at gen-

nemføre regeringens og Udenrigsministeriets egen strategi om den grænseløse verden.

Der er brug for, at vi bliver klogere på sammenhængen mellem ekstremisme og terror, og derfor ønsker vi at afsætte midler til forskning på området. Vi finder, der er behov for en egentlig kommission, ikke for at sylte tiltrængt handling eller sylte eventuel lovgivning, men for at vi bedre kan vurdere, hvad det er, der er reelle trusler, og hvordan disse trusler kan imødegås. Handler vi i blinde, risikerer vi enten at lulle os selv ind i en falsk tryghed eller at overreagere.

Det Radikale Venstre har stillet en scribe ændringsforslag til finansloven, som vi får fornøjelsen af at stemme om senere. Vi vil sikre, at familier får mere plads i asylcentre. Det ville klæde regeringen, hvis vi i fællesskab kunne sikre, at børnene i asylcentre får mere tålelige forhold end dem, de lever under i øjeblikket, men her er igen et eksempel på, at Dansk Folkeparti holder regeringen i kort snor.

Vi vil gerne styrke indsatsen over for børnene. Vi vil gerne se nærmere på madordninger i daginstitutioner og på en styrket pædagogisk indsats, men vi vender os imod, at Folketinget skal vedtage lavere takster. Vi tror, at der snarere er brug for at hæve kvaliteten.

Vi stiller forslag om at etablere en lånefond til investeringer i vedvarende energi, og vi stiller forslag, som skal sikre højere kvalitet af de fødevarer, vi indtager. Også på dette område kan man sige at regeringen ligger, som den selv har ret, for det siger sig selv, at det har konsekvenser, når man nedskærer bevillingerne på et område; det gælder miljøet, og det gælder fødevarerne. Endelig ønsker vi at afskaffe den såkaldte introduktionsydelse, som vismændene også anbefaler ganske klart i deres rapport, som kom forleden.

Kl. 16.10

Alle de ændringsforslag, som vi har stillet, og som vi skal stemme om senere, kom vi ikke igennem med, fordi forhandlingerne om finansloven for 2007 desværre i allerhøjeste grad var et lukket arrangement.

Formanden:

Der er en række korte bemærkninger til ordføreren, og det er i denne rækkefølge: Hr. Rune Lund, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Jan Petersen, hr. Jakob Axel Nielsen, hr. Peter Christensen, hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Christian Wedell-Neergaard, fru Pia Kjærsgaard, hr. Erling Bonnesen og hr. Jacob Jensen.

Først er det hr. Rune Lund for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Hr. Morten Helveg Petersen nævnte i sin ordførtale ulandsbistanden, som også Det Radikale Venstre vil sætte op til 1 pct. af bruttonationalindkomsten. De 0,8 pct., som gives i dag, udgør ca. 13,5 mia. kr., og en samlet opposition er enig om, at den skal sættes op til 1 pct. Det vil give ca. 3 mia. kr. ekstra, altså i alt ca. 16,5 mia. kr., og det er jo godt. Men vi kunne faktisk godt gå endnu videre, og Enhedslistens finanslovsforslag vil sætte den op til 1,5 pct. af bruttonationalindkomsten.

Så er spørgsmålet jo, hvor pengene skal komme fra, men her har vi et meget godt forslag. Det er et af de steder i vores finanslovsforslag, vi gerne vil skaffe penge til ved at spare på materielanskaffelser til forsvaret. Det er jo sådan, at et flertal her i Folketinget har forelsket sig i det jagerfly, som hedder Joint Strike Fighter, som man anslår vil komme til at koste minimum 40 mia. kr. Det ved jeg at også De Radikale har, men spørgsmålet er, hvorfor vi skal bruge penge på død og ødelæggelse for at kunne bombe folk på den anden side af jordkloden, når vi kan skabe os en masse venner ved at øge ulandsbistanden for de samme penge.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det Radikale Venstre vil gerne tilbage på 1 pct. af bruttonationalindkomsten, og vi har i øvrigt stillet forslag om at etablere en såkaldt global ramme, som vi gerne ser udgøre 0,5 pct. af bruttonationalindkomsten. Det er klart, at den skal finansieres, og vi vil stille ændringsforslag til finansloven om en gradvis indfasning.

Finansieringen skal selvfølgelig findes, men om det skal være fra det ene eller det andet område, er en generel og principiel diskussion, og her og nu vil jeg ikke foregribe en diskussion om materielanskaffelser i et kommende forsvarsforlig. Uanset om det er kampfly af den ene type eller den anden type eller den tredje type, eller hvad det ellers måtte være, ved hr. Rune Lund jo, at den forespørgsel, vi havde om kampfly og JSF og den slags ting, endte meget fornuftigt med, at Folketinget vedtog, at der igangsættes et analysearbejde. Dermed får vi heldigvis et ordentligt og uvildigt beslutningsgrundlag at for-

holde os til i prioriteringsdiskussionen om eventuel investering i kampfly.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Den globale ramme, som ordføreren nævner, er Enhedslisten også tilhænger af. Men det, vi snakker om, er yderligere 0,5 pct., og i den forbindelse vil vi gerne diskutere, hvor pengene skal komme fra.

Vi har altså haft en diskussion her i Folketinget om indkøb af jagerfly, som enten kan blive den svenske Gripen eller Eurofighter eller den amerikansk producerede Joint Strike Fighter. Men uanset hvordan vi vender og drejer det, vil det blive et flyindkøb, som kommer til at koste rigtig mange milliarder kroner, og her er pointen fra Enhedslistens side: Hvorfor bruger vi ikke de milliarder til udviklingsbistand?

Vi tror faktisk, at man kan skaffe sig flere venner på den måde, og hvis Det Radikale Venstre ikke kan gå ind for den tankegang, må man jo gå ud fra, at Det Radikale Venstre mener, at man kan få flere venner ved at købe fly, som man bruger til at smide bomber i hovedet på folk med, end man kan få ved at øge ulandsbistanden. I Enhedslisten tror vi, at ulandsbistanden er det rette at satse på, men det lader ikke til, at Det Radikale Venstre synes det.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Hr. Rune Lund ved jo udmærket godt, at Det Radikale Venstre er en varm fortaler for ulandsbistand og har været det i årevis, og hr. Rune Lund ved også, at kampfly og forsvarets internationale indsats desværre er helt afgørende i mange sammenhænge, hvis vi skal undgå vedvarende krænkelser af menneskerettigheder. Der findes jo også utallige eksempler på, at det danske forsvar har udøvet og udøver et fantastisk godt og flot stykke arbejde ude i den store verden.

Jeg kan ikke gå ind for den præmis, som hr. Rune Lund forsøger at opstille, altså at det er enten det ene eller det andet. Vi vil faktisk gerne begge dele. Vi går ind for et dansk forsvar, som deltager aktivt internationalt og gør et godt stykke arbejde for forsvar af demokrati og menneskerettigheder, og vi går samtidig ind for en høj og flot ulandsbistand. Det er faktisk den kombination, vi har stået for gennem mange år.

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ulighed er jo et af de største samfundsmæssige problemer, især den øgede ulighed, som vi har været vidne til her de seneste mange år. Det tror jeg også at Det Radikale Venstre vil give mig ret i. Det Radikale Venstre plejer jo heller ikke ligefrem at bryste sig af at mene, at øget ulighed skulle være noget gode.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre Det Radikale Venstres ordfører om satspuljen. Satspuljen er jo et redskab, som Det Radikale Venstre er med bag, og som år ud og år ind pr. automatik er med til at øge uligheden. Man kan sige, at satspuljen gennem de år, den har eksisteret, faktisk bare i rene tal har øget uligheden sådan, at de laveste indkomster her i landet alt i alt har mistet mere end 7 mia. kr.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre Det Radikale Venstres ordfører, om han ikke mener, at det er på tide, at vi får gjort op med det ulighedsskabende instrument, der hedder satspuljen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nej, det gør vi ikke. Vi deltager i det forlig og synes, der foregår en masse fornuftige aktiviteter og prioriteringer i forbindelse med det forlig. Spørgeren ved også udmærket godt, at vi også deltager i år, og vi er glade for en række af de resultater, der er nået inden for det område.

Må jeg ikke godt sige til diskussionen om uligheden: Det, som vi er optaget af, og som jeg tror er det, der for alvor bidrager til uligheden, er skattestoppet. Vi er optaget af at bryde skattestoppet, fordi vi finder, det er asocialt, og fordi det skaber en ulighed. Vi kan så samtidig arbejde med gode modeller, der giver endnu flere mennesker en chance for at komme ud på arbejdsmarkedet, og det er da den bedste måde at give folk en chance på og bekæmpe ulighed.

Men vi er med i satspuljeforliget, og det står vi ved.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu spurgte jeg ikke til skattestoppet, fordi jeg ikke her tror at uenigheden er så stor, bortset fra at Det Radikale Venstre jo står for en skattepolitik, der først og fremmest vil lette i toppen, men til satspuljeforliget, for det er nu engang sådan, at satspuljeforliget fuldstændig automatisk medvirker til, at uligheden vokser.

Fuldstændig automatisk betyder det, at førtidspensionister, folkepensionister, kontant-hjælpsmodtagere, dagpengemodtagere år efter år halter bagud i forhold til resten af indkomsterne her i samfundet. På den måde er det sådan, at en enlig folkepensionist i dag ville have ca. 6.000 kr. mere om året, hvis satspuljen ikke havde taget de her penge; en dagpengemodtager ville have knap 7.000 mere om året, en kon-tanthjælpsmodtager 5.500 mere om året. Mener hr. Morten Helveg Petersen ikke i øvrigt på linje med en række af de andre partier, der er be-gyndt at få kolde fødder med hensyn til satspul-jen, at det er på tide, at vi regulerer satserne, så-dan at de følger den almindelige lønudvikling?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nej, det gør vi ikke. Vi står ved det forlig, som vi har lavet, og vi står ved de prioriteringer, der er lavet i udmøntningen af satspuljeaftalen også i år.

Min pointe var egentlig, at hvis man, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr, vil diskutere ulighed, så synes jeg egentlig, man skulle gribe fat i det, som betyder mest for skabelsen af uligheden i det danske samfund, og der peger vi på, at skatte-stoppet virkelig er et problem. Det er virkelig en hjørnesten i det, der skaber ulighed herhjemme. Og det er egentlig den diskussion, jeg måske nok synes er den væsentligste, hvis vi skal snakke ulighed.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg bemærkede tidligere under dagens debat, at hr. Morten Helveg Petersen ikke ville kaste sine stemmer ind på ændringsforslaget om kvalitets-udviklingsreformen på 250 mio. kr.

Det får mig jo selvfølgelig til at interessere mig lidt for de motiver, der måtte være gældende her. Der er jo ingen tvivl om, at det er sådan en lille pulje, der lavet for at købe aflad, fordi man ikke fra Dansk Folkepartis side kunne komme igennem med bedre lønninger til hjemme-hjælperne og dermed blande sig i de kommunale overenskomstforhandlinger.

Men kunne hr. Morten Helveg Petersen ikke gøre lidt rede for, hvad der egentlig begrundet den radikale modstand mod det? Det er ikke kun for at få ekstra argumenter mod noget, jeg også selv er imod, men også, fordi der jo i de for-mulinger, der er nævnt her, er en enorm kritik af ledelserne i de offentlige institutioner, og det

ser ud, som om man her har tænkt sig, at vi bli-ver nødt til at styre det herindefra, fordi de ikke selv kan finde ud af det.

Kl. 16.20

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg vil godt sige, at vi for vores vedkommende betragter arbejdet med en kvalitetsreform som et rendyrket politisk projekt iværksat af en sol-brændt statsminister på vej hjem fra sommerferie og med udsigt til et lidt tumultagtigt efterår. Og så finder man på ordet kvalitetsreform.

Jeg synes for så vidt, det kan være meget ud-mærket at gå ind og kigge på, hvordan man kan gøre tingene bedre, og kigge på arbejdsgange og den slags ting. Men for mig at se er der ikke nogen tvivl om, at det her med kvalitetsreformen er et forsøg på et politisk projekt, på at rage nogle kastanjer ud af ilden.

Jeg hæfter mig i øvrigt ved, at det, der står tydeligt i finanslovaftalen, er, at de eventuelle ini-tiativer, der måtte komme ud af det her, først på-begyndes i efteråret 2007. Det står sort på hvidt i aftaleteksten. Så inden man hænger sin hat for godt på den knage, synes jeg, det er nyttigt at være opmærksom på, at det altså i tidligste fald først er i efteråret 2007, at den her kvalitetsre-form eller den her pulje overhovedet kommer til udbetaling.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det synes jeg er et ret voldsomt angreb på noget, der er blevet sagt tidligere under debatten. For det må jo betyde, at når den pulje skal bruges til at fortælle, at man vil øge kvaliteten i den offentlige sektor, så er det sådan set ikke noget, vi kommer til at mærke i 2007. Til gengæld kunne man vel formode – og det er sådan set et ledende spørgsmål, det indrømmer jeg – at de 250 mio. kr. så ville indgå på en succesliste over, hvor god man så var, næste gang man skulle lave finanslov, for så har man brugt pengene to gange.

Kan hr. Morten Helveg Petersen bekræfte, at det nok er det, vi skal samle os om næste gang også?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Ja, det kan jeg. Og jeg tror da ikke, at timingen er helt tilfældig. Når man vælger at lade det her rulle hen over scenen efteråret 2007, er det jo

nok næppe tilfældigt. Så det korte af det lange er et ja til hr. Jan Petersen; jeg tror, det her bliver en genbrugspulje. Jeg tror, vi kommer til at høre om den her igen til næste år. Og når så midlerne bliver udbetalt drypvis, eller hvordan man i øvrigt har tænkt sig at håndtere det, så vil man da selvfølgelig prøve at tage kreditten for det indtil flere gange.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Vi hørte tidligere hr. Jan Petersen stå her i salen og fortælle, at skattestoppet er en del af det socialdemokratiske projekt. Vi har også i dag fundet ud af, at De Radikale set med socialdemokratiske øjne ikke længere er de næstbedste. Det får jo så også spørgsmålet til at melde sig: Hvor er De Radikale egentlig henne?

Der har været ultimative krav om, at man skulle have statsministerposten. Det har man så lagt lidt til side. Men hvor er De Radikale henne? Vil De Radikale støtte en socialdemokratisk ledet regering, hvor skattestoppet er en del af det politiske projekt? Hvordan ser De Radikale på, at der skubbes mange milliarder ud i den offentlige sektor i en tid, hvor den private produktion ikke kan følge med på grund af mangel på arbejdskraft?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Lad mig allerførst sige, at jeg synes, vi tidligere savnede et svar fra Socialdemokratiet. Når man sagde, at SF var det næstbedste parti, fik vi ikke spurgt, hvem der så var det bedste parti. Og der vil jeg da i al forfængelighed tillade mig at antage, at det selvfølgelig var Det Radikale Venstre, men det må vi jo så vende tilbage til ved tredjebehandlingen på onsdag for at få opklaret. Jeg ved ikke, om vi kan stille spørgsmål ovre i Finansudvalget om det, men ellers tager vi den på onsdag.

Må jeg sige omkring skattestoppet, at det ikke er radikal politik. Det tror jeg er temmelig klart. Det er bestemt ikke noget, vi går ind for. Vi vil gerne sænke skatten på arbejde. Det kræver et brud på skattestoppet, og argumentationen herfor tror jeg de fleste af os efterhånden kender. Det er bare ærgerligt, det ikke trænger ind, og det er ærgerligt, at der er flere og flere, der synes, at skattestoppet er en god ting.

Alt det her for at sige, at vi ikke vil skattestoppet. Det er ikke radikal politik, og vi kan selvføl-

gelig ikke indgå i et samarbejde, hvor skattestop er banket ind i muren.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Det svar havde jeg nok forventet fra hr. Morten Helveg Petersen. Men jeg fik ikke noget svar på, hvor vi har Det Radikale Venstre, når der skal vælges side. For det formoder jeg at også hr. Morten Helveg Petersen i sit inderste hjerte er klar over at De Radikale kommer til. Hvor har vi De Radikale henne, når der skal vælges side?

Hvad mener De Radikale om, at der sker et overforbrug i det offentlige, og at den private produktion ikke får lov til at udvikle sig, så den kan finansiere den offentlige velfærd?

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi opstillede fem punkter, fem politiske krav i vores politiske projekt. Det er det, der er vores udgangspunkt; det er det, vi vil forhandle om; og det er også de meldinger, vi har givet. Så det synes jeg står rimelig klart.

Med hensyn til den økonomiske politik generelt og det overforbrug, som hr. Jakob Axel Nielsen kalder det, håber jeg da på, at de fleste er klar over, at Det Radikale Venstre står for en ansvarlig økonomisk politik. Det er noget, vi følger, og af samme grund er vi så optaget af at få brudt det her skattestop, for, som vismændene påpeger, hvis man ikke forholder sig til skattestoppet, så risikerer vi, at det, vi i øvrigt måtte have lavet af fornuftige ting med hensyn til velfærdsaftalerne fra før sommer, ganske langsomt eroderes af det her perspektivløse skattestop. Så alt det her er for at sige, at vi tilstræber en meget ansvarlig økonomisk politik.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Når man nu ser de ændringsforslag, der kommer fra SF's side, kan vi jo se en tydelig og – naturligt nok – folkesocialistisk politik, hvor man også øger det offentlige forbrug markant. Derfor er det selvfølgelig interessant at høre hr. Morten Helveg Petersens kommentar til det socialdemokratiske tilbud til SF om at komme i regering, og høre, om det er noget, De Radikale kan forestille sig realiseret, altså en socialdemokratisk-radikal-SF-regering?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nu kommer vi et stykke ud over ændringsforslagene. Jeg kan i hvert fald ikke huske, hvad det er for en paragraf, de konkrete forslag er stillet under.

Må jeg ikke godt sige om det her med regeringsdannelse og kandestøberier: Vi har egentlig det udgangspunkt, at det nok er meget fornuftigt at lade vælgerne tale, inden man begynder på den type gisninger og spekulationer. Vi har opstillet vores politiske projekt – de fem krav, som vi har i det, vi kalder den anden vej – og det er det, vi går efter. Eventuelle konstellationer og regeringsdannelse synes jeg sådan set må afvente et valg.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Men det er jo meget tydeligt, når man ser ændringsforslagene – og det er dem, vi diskuterer i dag – at der er en helt anden vej, en socialistisk vej, i de forslag, der ligger. Det er vel ikke overraskende. Men derfor synes jeg da alligevel, det kunne være interessant at høre, om man i Det Radikale Venstre er parat til at gå så meget på kompromis, at man kan indgå i et regeringssamarbejde med et socialistisk parti. Det har vælgerne vel egentlig også krav på at vide.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Lad mig vende tilbage til noget af det, jeg sagde før, nemlig at hr. Peter Christensen kan føle sig tryk ved, at vi står for en ansvarlig økonomisk politik. Det gør vi nu, det har vi altid gjort, det kommer vi også til at gøre fremover. Så uanset hvad der måtte ske, er Det Radikale Venstre ikke at finde blandt dem, der bare lader det offentlige forbrug drøne derudad og ikke tænker på ansvarligheden i det her, og sådan vil det selvfølgelig også være, når/hvis der skal forhandles om et eventuelt regeringsgrundlag på den anden side af valget. Vi står for en ansvarlig økonomisk politik. Det har vi altid gjort, og det bliver vi ved med at gøre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu har jeg sådan sat mig for under den her debat også at prøve at finde lidt positivt i det, der foregår. Fordi når man hører Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre – også SF og Enhedslisten, går jeg ud fra, når vi kommer til at høre

dem – så er der sådan et vist sortsyn, og alt er noget skidt og bras og sådan noget. Der er vel egentlig også, når vi diskuterer ændringsforslag og den økonomiske udvikling, noget, der er lidt positivt.

Et af de steder, hvor i hvert fald Det Radikale Venstre og Dansk Folkeparti har kunnet finde hinanden i nogle tidligere debatter, har været om nødvendigheden af at få afdraget statens gæld. Vi har haft det mål, at vi ville holde fast i planen om mindst at få halveret gælden i forhold til vores bruttonationalprodukt fra 2000 til 2010, fra 48 pct. til 24 pct. Det har tidligere været sådan i debatter, at hr. Morten Helveg Petersen har talt om, hvordan pengene er fosset ud af statskassen, gælden er steget og vokset, og det er gået så galt. Så hvis der nu var et lille lyspunkt her, vi måske kunne finde frem hos hr. Morten Helveg Petersen, kunne vi da bruge det til at skabe lidt positiv stemning. Så mit spørgsmål er: Kan vi det?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Ja, det kan vi godt, og det skal jeg kvittere for og sende varme tanker til statsgælden, som heldigvis bliver hølvet af i et rigtig flot og godt tempo. Så kvittering herfra, og lad det præge den søde juletid.

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For sagen er vel, at når hr. Morten Helveg Petersen, da vi behandlede finansloven f.eks. for 2004, sagde, at et stort overskud på statsfinanserne er soldet op i løbet af blot 2 år, pengene fosser ud af statskassen, og et andet sted sagde, at målsætningerne for 2010 slet ikke kunne holdes osv., så er sagen vel nu, at Det Radikale Venstre må erkende, at de holder – som det ser ud nu – så godt og vel, at vi nu muligvis når målet allerede med det, der ligger nu, altså lang tid før det skulle nås, og at det, der er vigtigt, er, at vi fortsætter med at afdrage statsgælden.

Jeg synes også, det er lidt interessant – som sådan en grundholdning til det, om staten skal have den store gæld, som koster over 20 mia. kr. i renteudgifter hvert år – om vi er fælles stadig væk om den målsætning, at vi skal fortsætte med at få afdraget på vores gæld, så vi kan få de renteudgifter helst helt væk og dermed jo også frigøre nogle ressourcer, der kan bruges til andre ting på lang sigt, altså at den måde at sikre en

ordentlig økonomisk fremtid for Danmark på stadig væk er intakt hos Det Radikale Venstre. Det er jo også lidt nødvendigt i forhold til de socialdemokratiske nuværende eller tidligere venner – alt afhængigt af temperament – for, hvad det er for nogle økonomiske forslag, man også fremsætter til behandling under sådan en finanslov som den, vi har til behandling nu i dag.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi finder afvikling af gæld helt centralt, og det har vi gjort i mange år. I det omfang at vi ikke måtte kunne afdrage på gælden her og nu i denne periode, i disse år, så er det jo vores børn og børnebørn, der kommer til at gøre det. Så det at afdrage på gæld er i virkeligheden noget af det mest fremadrettede, vi kan gøre, så det bør have høj prioritet, og det har det heldigvis også, og det skal jeg kvittere for.

Så kan man vel sådan lidt håbefuldt sige, at vores bekymringer og advarsler i sin tid jo må have virket, siden gældsafviklingen er gået så strygende, som den er igennem det sidste par år.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Hr. Morten Helveg Petersen har i 2003 sagt, at vi ikke var i stand til at nedbringe gælden til 23 pct. af BNP i 2010, og nu sker det allerede i 2007. Dermed har regeringen jo vist, at der føres en ansvarlig økonomisk politik, samtidig med at velfærdsstaten vedligeholdes, og der afsættes flere penge på alle velfærdsområder end nogen sinde før.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg var bekymret på det tidspunkt, og det er heldigvis blevet gjort til skamme, og det er jo sådan set en god ting.

Der, hvor man i forhold til den oprindelige 2010-plan kan sige at det halter bagefter, er jo med hensyn til skabelsen af arbejdspladser, og der mangler vi at indfri de oprindelige målsætninger og ambitioner, der var i 2010-planen, så der er et hængeparti der.

Det er rigtigt, at hvad angår gældsafvikling, ikke mindst hjulpet i gang af konjunkturer og indtægter fra alt lige fra pensionsafkast til Nord-sø til, hvad ved jeg, er vi på et godt og rigtigt spor, og det er jo sådan set en udmærket ting.

Men hvad angår den langsigtede holdbarhed, synes jeg stadig væk vi har nogle diskussioner,

og det her skulle jo nødig bruges til at lulle sig ind i en tro på, at det, vi lavede før sommer i forbindelse med velfærdsaftalerne, løser de samlede holdbarhedsproblemer, for det er jo ikke tilfældet, som Velfærdskommissionen og senest vismændene har dokumenteret.

Så det er rigtigt og positivt med hensyn til gældsafviklingen, men der er stadig væk en holdbarhedsdiskussion, der udestår.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Den holdbarhedsdiskussion går ud på hvad? Og hvordan vil Det Radikale Venstre forholde sig til det? For vi har jo et arbejdsmarked, som er anstrengt. Vi har en meget høj beskæftigelse, meget lav ledighed og dermed et arbejdsmarked, som er presset, og virksomhederne skriger på arbejdskraft. Hvordan vil Det Radikale Venstre håndtere det?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Det spørgsmål kunne jo næsten have været stillet af en af mine radikale kolleger, for det giver mig anledning til at sige, at måden til at håndtere holdbarhedsproblemer og de mest presserende problemer i dansk økonomi her og nu på, er ved at skabe flere arbejdspladser, ved at give flere mennesker en chance for at komme ud på arbejdsmarkedet. Jeg vil citere statsministerens åbningstale, hvor jeg tror han talte om, at det var en akut eller det var en presserende opgave at skabe flere arbejdspladser.

Svaret er sådan set meget enkelt for vores vedkommende. Vi vil gerne sænke skatten på arbejde, og vi vil gerne lave en finansieret skattereform, der giver endnu flere mennesker mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet. Det er sådan set det, som alle uafhængige økonomiske eksperter også råber og skriger på: Skatten skal ned på arbejde, det giver endnu flere mennesker en mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet og dermed bidrage til at løse vores langsigtede holdbarhedsproblem.

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Nu er det jo dagen, hvor der bliver diskuteret ændringsforslag til finansloven. Det er i hvert fald det, der er det officielle emne, men der er jo næppe tvivl om, at en del af mediedebatten i morgen også vil være fokuseret på den forside,

Information i dag kunne levere om et muligt S-SF-regeringssamarbejde, hvis, såfremt, ifald. Der er ikke rigtig nogen, der tror på det. Men det er da i hvert fald sådan lidt en fokuseren på det, som vi også har haft her i dag.

Hr. Henrik Sass Larsen, Socialdemokratiets politiske ordfører, siger til Information, at der er afklaret nogle synspunkter. Jeg skal bare høre, om Det Radikale Venstre har været med til at afklare sådan nogle synspunkter, eller hvordan det er, for det er jo egentlig lidt interessant at vide, hvad alternativet er, altså hvad venstrefløjsoppositionen vil i det her Folketing. Hvad er alternativet, hvordan har Det Radikale Venstre været inddraget, og har man overhovedet været inddraget?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi betragter os ikke som venstrefløjsopposition, hvis det var det, som spørgsmålet gik på.

Men lad mig sige, at hvad angår en eventuel afklaring med hensyn til S-SF, ser jeg da frem til den efterfølgende ordfører, for det er sådan et spørgsmål, som jeg gerne vil stille den efterfølgende ordfører uden sådan at foregribe den debat, vi kommer til.

Afklaring mellem S og SF, jamen det ligger vel i sagens natur, at det har Det Radikale Venstre ikke været inddraget i. Hvad S og SF måtte tale med hinanden om, er jo ikke noget, vi sådan har krav på at vide på forhånd. Så det korte svar på fru Pia Kjærsgaards spørgsmål er vel et nej. Hvad S og SF snakker om, må de sådan set selv finde ud af.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er jo klart, at det er lidt interessant, for jeg synes også, at jeg her under debatten i dag har fornemmet en meget stor splittelse inden for, så lad os sige oppositionen, den del af oppositionen, som ikke indbefatter Dansk Folkeparti. Derfor er det jo lidt interessant, hvordan Det Radikale Venstre har det med den melding, som Socialdemokratiet er kommet med.

På en eller anden måde er jeg overrasket og alligevel ikke overrasket. Altså, jeg har nok gået og tænkt på, at det var noget, man sådan gik og småsnakkede lidt om i krogene, men jeg var alligevel overrasket over, at meldingen kom så klart og tydeligt. Og det, der jo nok var den aller mest overraskende melding fra Socialdemokratiet,

var, at SF er det næstbedste parti. Det er altså ikke Det Radikale Venstre.

Har Det Radikale Venstre en opfattelse af, hvilket nummer Det Radikale Venstre er i rækken?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen det har vi helt bestemt. Med vanlig radikal beskedenhed mener vi selvfølgelig, at vi må være det bedste parti. Det må være det klare svar på det spørgsmål.

Med hensyn til konstellationer og regeringsdannelse og den slags ting har jeg egentlig det udgangspunkt, at jeg synes, det er meget fornuftigt at afvente et valg og se, hvordan mandaterne står, i stedet for at gøre de store gisninger om det ene eller det andet eller det tredje. Jeg synes, det er fornuftigt, at partierne fremlægger deres politik. Vi fremlægger vores politik, og så må vælgerne jo tage stilling og se på, hvem de måtte have lyst til eventuelt skulle forhandle efter et valg. Så lad nu vælgerne tale, inden vi går i gang med kandestøberierne her.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Hvis Det Radikale Venstre havde afgørende indflydelse på finansloven, hvor mange flere penge ville Det Radikale Venstre så afsætte til kommunerne, og hvilke skatter ville man så forhøje for at kræve pengene ind til finansiering af det?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi har fra første fløjt været kritiske over for gennemførelsen af kommunalreformen, og en af grundene til, at vi ikke er med i kommunalreformen, er netop, at vi ikke kunne få belyst, hvad de reelle udgifter forbundet med den her reform egentlig beløb sig til. Derfor mener vi sådan set, at regeringen ligger, som den har redt i hele det her spørgsmål.

Altså, når kommunerne efterfølgende har oplevet, at udgifterne til gennemførelsen af kommunalreformen var udgifter, der eventuelt skulle tages over driften, eller at de i øvrigt var påført økonomiske problemer, jamen så har vores principielle indstilling været, at kommunerne selvfølgelig skulle kompenseres for de her engangsudgifter. Det kan ikke være meningen, at det skal tages over driftsrammen.

Men svaret på spørgsmålet er: Vi har fra første fløjt efterlyst, hvad de reelle omkostninger

forbundet med det her var, og det har man ikke fra regeringens side villet levere i de oprindelige forhandlinger, og derfor står vi udenfor.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Vi har jo også flere gange set Det Radikale Venstre interessere sig meget for, at hvis man skulle gå hen og få afgørende indflydelse i dansk politik igen, vil man have en skattereform og have sænket skatten på arbejdsindkomst. Hvilke andre skatter er det så, man vil have forhøjet for at bevare provenuet uændret? For sådan har jeg også forstået at linjen er.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Der har vi vores forslag til skattereform, som ordføreren kan se ude på den radikale hjemmeside, eller jeg kan levere et eksemplar af det. Der er vi meget konkrete med hensyn til finansieringskilder.

Men vi synes, at det princip, som eksempelvis vismændene skitserer, altså et brud på skattestoppet og en omlægning, hvori der på den lange bane indgår en sænkelse af skat på arbejdsindkomst og til gengæld en øget beskatning på boligdelen, er der masser af fornuft i, for det er noget, der giver svar på globaliseringen i øvrigt, og samtidig giver det flere mennesker en chance for at komme ud på arbejdsmarkedet. Så det er i hvert fald en af de kilder til finansiering, som vi peger på.

Derudover er der hundrede sytten andre. Det ligger i vores skatteforslag, og det kan man læse om på den radikale hjemmeside.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Jeg vil starte med at ønske den radikale ordfører tillykke med tredjepladsen, eller er det måske fjerdepladsen, i Socialdemokraternes popularitetskonkurrence.

Nu behandler vi ændringsforslagene til finansloven, så derfor er det jo vigtigt at få afklaret de politiske partiers linje. Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge den radikale ordfører, om der er krav fra radikal side, som kan opfattes som ultimative, skulle De Radikale indgå i et tæt samarbejde, eventuelt i en regering, sammen med Socialdemokraterne, eventuelt som tredje hjul.

Kunne man eksempelvis forestille sig, at De Radikales krav om en ophævelse af skattestoppet ville være at opfatte som ultimativt for De Radikale, skulle de indgå i en S-ledet regering?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen en ophævelse af skattestoppet er et af vores politiske krav. Det er en meget vigtig del af vores politiske projekt. Vi vil have en lavere skat på arbejde, så endnu flere mennesker kan få mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet, og det indebærer et brud med skattestoppet. Det er Det Radikale Venstres politik, og det er et af de krav, som vi arbejder med, og som vi stiller, og som vi står meget stejlt på, ja.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

En ting er jo at stille krav, noget andet er at stille ultimative krav. Nu kan jeg også forstå, at der er en bevægelse på vej i De Radikale, hvor der er visse krav, som tidligere var ultimative, men som ikke længere er det. Derfor er det med interesse, jeg endnu en gang spørger ind til, om en ophævelse af skattestoppet set med radikale øjne er et ultimativt krav og ikke kun et krav, som man kan lade indgå i en videre forhandling, hvis man skulle indgå i en regering sammen med Socialdemokraterne – og eventuelt SF, som jo også her for nylig har tilsluttet sig regeringens skattepolitik.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen jeg ved ikke rigtig, om jeg kan komme det meget nærmere end at sige, at det er politiske krav, som vi stiller op, herunder krav om en skattereform, krav om, at skattestoppet brydes, fordi vi skal have skatten ned på arbejde, så endnu flere mennesker kan få en chance ude på arbejdsmarkedet. Det indgår i det politiske projekt, som vi har forsøgt at skitsere.

Der er fem politiske krav i det, vi kalder den anden vej, og det er krav, som vi går meget op i, som vi selvfølgelig synes er god og rigtig og fornuftig politik, og som vi selvfølgelig skal tilgode, ifald vi får indflydelse.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg synes, hr. Morten Helveg Petersen slap noget let hen over spørgsmålet fra hr. Erling Bonnesen, for uanset om Det Radikale Venstre er en del af

eller ikke er en del af kommuneaftalen og kommunalreformen, må hr. Morten Helveg Petersen og Det Radikale Venstre vel have et bud på, hvad man mener der måtte være behov for. Hvis man mener, der må være behov ude i kommunerne i forhold til den situation, som vi jo har diskuteret meget, har Det Radikale Venstres ordfører så ikke et bud på, præcis hvor meget Det Radikale Venstre vil tilføre kommunerne næste år?

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nej, det har jeg ikke. Vi har ikke opgjort på kroner og øre, hvad det præcise beløb måtte være, som kommunerne skulle have i kompensation for de her engangsudgifter.

Der er jo efterfølgende lavet en aftale mellem KL og regeringen, og vi er principielt tilhængere af aftalesystemet, men vi finder, at hele det her kommunale område, hele den kommunaløkonomiske diskussion har været så tåget, bl.a. som følge af det beslutningsgrundlag, der lå til grund for den oprindelige reform, så det ikke var et ordentligt beslutningsgrundlag, netop med hensyn til hvad de reelle omkostninger forbundet med den her kommunalreform var. Men nej, vi har ikke sat kroner og øre på, hvad det præcise beløb er, som man måtte kompenseres for.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Det er da rart at få at vide, at der så er en klar uenighed mellem Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet i den her sag, når Socialdemokratiet har travlt med at forsøge at give indtryk af, at man ville komme med ekstra midler. Men det er måske så der, hvor hr. Morten Helveg Petersen kan påstå og bevise, at det er den uansvarlighed, der ligger i det socialdemokratiske forslag, hvor man jo har sagt, at uanset hvad budskabet måtte have været for kommunerne, ja, så vil man komme med ekstra midler.

Kl. 16.45

Det er der så åbenbart ikke noget behov for hos De Radikale, men det kan så være, det er derfor, at man er blevet tredje hjul og ikke andet hjul i Socialdemokraternes opfattelse.

Men hvis vi nu taler om driftsudgifterne – for at være helt konkret: driftsudgifter til daginstitutioner, folkeskoler og ældrepleje – så mener Det Radikale Venstre altså, at der er alt, som det

skal være, man har ikke noget ønske om at sætte ekstra midler ind.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi har valgt, som hr. Torsten Schack Pedersen vil kunne se senere i aften, når vi skal stemme, at undlade at stemme til de ændringsforslag, der tilfører flere midler på området her. Det har vi gjort, fordi vi egentlig synes, det var det mest fornuftige, når vi som udgangspunkt har haft en kritik af, at vi ikke kunne få belyst, hvad de reelle omkostninger og udgifter forbundet med gennemførelsen af reformen har været. Så vi har valgt at sige, at vi undlader.

Vi har ikke selv et apparat herinde, der på kroner og øre kan vurdere, hvad det præcise og korrekte og rigtige beløb er, som kommunerne måtte skulle kompenseres for. Derfor har vi valgt at undlade at stemme. Det er begrundelsen for det.

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Da vi havde førstebehandlingen af finansloven, kritiserede jeg, at finanslovudspillet ikke var nogen hjælp for landets trængte kommuner, der dengang var midt i nedskæringsrunder på daginstitutioner, folkeskoler og ældreområdet. Og når man ser på resultatet af finanslovsforliget, er der for kommunerne ikke mere at være optimistisk over. De er stadig væk trængte på daginstitutioner, folkeskoler og ældreområdet.

Når man ser på, hvad der i øvrigt er lavet med finanslovsforliget, og ser på, hvordan det er finansieret, ja, så må man konstatere, at det er lærerne, det er efterlønsmodtagerne, og det er folk på overførselsindkomster, der finansierer de dele, der er lavet.

Det, man kan sige om finanslovsforliget, er, at det som sædvanlig er blokpolitik, der er lavet af regeringen og Dansk Folkeparti. Det synes jeg sådan set ikke man skal ynke, for de har jo en fælles ideologisk tilgang til, hvordan økonomien skal skrues sammen med skattestoppet som en krumtap, det mest ulighedsskabende instrument i danmarkshistorien. Så det er jo meget forståeligt.

Det, der ikke er udtryk for den decidede blokpolitik, men hvor der er lavet en bred aftale,

er til gengæld udtryk for en misforstået tro på, hvordan man skal løse de demografiske udfordringer, vi står over for, netop ved at man alene som omdrejningspunkt har sagt, at vi skal hæve tilbagetrækningsalderen ved at stramme efterlønnen og pensionsalderen, i første omgang stigende til 62 og 67 år. Men uden den offentlige debat, og uden at Folketingets partier, i hvert fald uden at Dansk Folkeparti har forstået rækkevinden af, hvad de har været med til at vedtage, ja, så har man i nattens mulm og mørke lagt en automatik ind, som jo gør, at efterlønsalderen efter det kendte stiger op til 66 år og pensionsalderen op til 71 år.

Dertil kommer, at man samtidig har besluttet, at den tid, man skal leve i sit otium, i sin tredje alder, bliver kortet ned til 19½ år i forhold til i dag, hvor det er en længere periode, og samtidig må man konstatere, at det medfører en øget vækst i antallet af førtidspensionister på 190.000. Det synes jeg ikke er et glørværdigt finanslovsforlig, snarere tværtimod.

Vi ser, at kommunerne stadig væk har store problemer med folkeskolen, med ældre, med børnehaver, og ser man på forløbet i den her regerings periode, ja, så er virkeligheden, at der bruges færre penge pr. elev i folkeskolen, at der bruges færre penge pr. ældre over 67 år, og at der er flere børn pr. ansat i daginstitutionerne. Men det er sådan set også en logisk følge af regeringens og Dansk Folkepartis politik, og derfor kan man selvfølgelig undre sig over, at de ikke praler af det.

KL 16.50

Når man har en politik, hvor et skattestop er krumtappen, og hvor man har et ønske om, at den offentlige velfærd skal holdes nede for at give mere plads til det private forbrug, så burde man jo egentlig prale af sin politik. Men det gør de borgerlige partier ikke, forstå det, hvem der kan.

Vi har i forbindelse med finanslovforhandlingerne her sagt, at vi ikke kan tage ansvar for hele grundlaget for finansloven, men vi har været indstillet på at forhandle en række delforlig, og det var der sådan set også lagt op til. Antallet af delforlig, hvor regeringen ville have flere med, blev undervejs indskrænket, uvist af hvilken grund, men vi er med i politiforliget, og det synes vi faktisk er et fornuftigt forlig, og vi er selvfølgelig også med i satspuljeaftalen.

Vi har i forbindelse med ændringsforslagene sagt, at vi vil prøve at lægge vægt på at skitsere en linje for, hvor det er, vi gerne vil sætte ind,

ikke sådan at vi har tilrettelagt at fremsætte en lang række ændringsforslag, for det giver ikke rigtig nogen mening, når der er et flertal for finansloven, men vi vil godt give et par enkelte signaler om, hvor det er, vi mener man skal sætte ind.

Vi mener, der er behov for, at kommunerne får tilført flere midler, sådan at de får en reel mulighed for at udnytte og bruge deres kommunale selvbestemmelsesret, så der kan blive sat flere penge af netop til bedre børnepasning, bedre folkeskole og en bedre ældreomsorg. Det er de tre kerneområder, som bliver sultet under den her regerings og Dansk Folkepartis finanslovsforlig, og det er her, hvor det er nødvendigt at vi giver et andet signal om at den offentlige velfærd skal øges.

Vi vil også gerne bidrage til at give et signal om, hvor det er, vi skal hen for at sikre, at vi kan løse de demografiske udfordringer, vi står over for. Her er den helt afgørende faktor, at vi får et bedre helbred, sådan at vi både fysisk, psykisk, mentalt er i stand til at blive længere tid på arbejdsmarkedet, for det er nødvendigt, i kraft af at vi lever længere.

Derfor foreslår vi, at der bliver sat massivt ind med forebyggelse i forhold til at sikre en bedre kost til børn og unge i daginstitutioner og folkeskole, at der bliver nogle bedre fritids- og udfoldelsesaktivitetsmuligheder for børn, specielt børn af økonomisk dårligt stillede familier, at vi får bedre muligheder for cykelstier, og ikke mindst foreslår vi, at alle 40-50-årige får mulighed for et sundhedstjek, sådan at man kan forebygge en række af de livsstilssygdomme, som flere og flere rammes af. Og som det sidste på forebyggelsessiden er det væsentligt, at man sætter massivt ind med en indsats for at forbedre det fysiske og psykiske arbejdsmiljø.

Vi mener også, det er nødvendigt med en helt anden form for visionær grøn erhvervs politik, som tænker erhverv sammen med klima og miljø, og derfor foreslår vi, at man fremmer muligheden for at lave nogle bedre udviklingsudbudsrunder og nogle bedre pilot- og demonstrationsprojekter, sådan at man på den måde kan være med til at fremme de virksomheder, som producerer miljøvenlig teknologi, skabe et marked og skabe beskæftigelse ad den vej og samtidig løse en række af de miljømæssige og energimæssige problemer, vi står over for. Vi foreslår også, at man fremmer hele den økologiske side af produktionen.

Så kommer det, som jeg næsten kan fornemme bliver – eller har været – en del af debatten i dag, og det er, at når SF nu får indflydelse, begynder økonomien bare at rulle derudad. Det er jo givetvis, fordi mange bygger på en fordom eller på myter. Sådan er det jo ofte i politik. Det er ikke altid, man sætter sig ind i, hvilke politiske holdninger de forskellige partier har, men tager udgangspunkt i myter.

Så derfor skal jeg bare til beroligelse for alle sige, at vore finanslovændringsforslag selvfølgelig er fuldt finansierede, fordi vi er i en økonomisk situation, hvor det vil være hamrende uretfærdigt, eller ikke uretfærdigt – ja, uretfærdigt, det kan man også sige – men uansvarligt at sætte mere gang i økonomien. For vi er faktisk i den situation, at vi nærmer os det punkt, hvor økonomien er ved at være overophedet. Derfor er der ikke rum for, at man udvider, øger forbruget.

Det, der er nødvendigt, er, at man laver en omfordeling af forbruget, og det er det, man ikke kan, når man har et skattestop. Så den eneste mulighed, det eneste instrument, regeringen og Dansk Folkeparti har, er at skære i den offentlige velfærd, og det er det, man gør. Det er man nødt til at gøre, fordi der ikke er andre muligheder, men det, man burde gøre, var at flytte en del af det private forbrug over til det offentlige. Og så kommer skræmmebilledet, nu skal der brandskattes, og nu skal borgerne bare vælte penge op af lommerne over i statskassen.

Kl. 16.55

Nej, sådan behøver det faktisk ikke at være. Hvis man tager et enkelt lille eksempel til illustration af det, så er det faktisk sådan, at regeringens prognose siger, at det private forbrug til næste år skal stige 2,2 pct. og det offentlige forbrug 1,3 pct. Hvis man nu lod det offentlige og det private forbrug stige lige meget, 1,89 pct. for at tage det helt nøjagtigt, så ville man kunne tilføje det offentlige 2,5 mia. kr. mere, og jeg er ret sikker på, at de fleste af os ikke måtte gå fra hus og hjem, hvis vi var i en situation, hvor vi ikke blev 2,2 pct. rigere, men bare 1,9 pct. rigere. Selvfølgelig skal vi være rigere, det tror jeg alle er enige om, men man kan måske godt dæmpe stigningsstakten i det.

Det er sådan set det, det drejer sig om, nemlig at man får skruet en økonomisk politik sammen på en ansvarlig og holdbar måde. Hvis man læser vismandsrapporten fra forleden, så advarer den jo meget stærkt mod en fortsættelse af skattestopet, som for det første øger uligheden i

samfundet, og for det andet svækker holdbarheden i økonomien, og kører man skattestopet videre, så vil alt det, der er opnået, uanset om man kan lide det eller ej, forsvinde. Vi kan ikke lide den måde, man har løst velfærdsudfordringerne på, for selv om det giver gevinster, bliver de ædt op af skattestopet. Så det er ikke alene hamrende uretfærdigt, hamrende ulighedsskabende, men det er også hamrende uansvarligt at køre videre med skattestopet.

Derfor er vi nødt til jo før desto bedre at få lavet en skattereform, som har det primære formål at mindske uligheden i samfundet, øge investeringerne i bedre velfærd for flere, øge investeringerne i det, der skal skabe grundlaget for fremtidens erhverv og dermed også fremtidens arbejdspladser og løse de miljømæssige problemer og udfordringer, vi står over for. Det er det, der er den store opgave. Det kan ikke løses under den her regering, og derfor er opgaven selvfølgelig at få en ny regering, jo før desto bedre.

Det, der er grundlaget for SF's tilgang til finansloven, er, at vi mener, at der er behov for at tilføre flere midler til velfærdsområdet, flere midler til investeringer i det, der er fremtidens erhverv, det, der skal løse vores energi- og miljømæssige problemer.

Det er ikke indeholdt i finanslovsforslaget, heller ikke i de ændringsforslag, der er kommet ud af regeringens og Dansk Folkepartis forlig, og derfor kan vi naturligvis ikke stemme for finanslovsforslaget, når det kommer til tredje behandling. Men jeg vil godt sige her om en række af de ændringsforslag, der er stillet – jeg skal ikke gennemgå alle de 86, der skal stemmes om – at vi som hovedudgangspunkt stemmer for de fleste af de af Socialdemokraterne og de af Det Radikale Venstre stillede ændringsforslag, og vi stemmer også for enkelte af de forslag, som Enhedslisten har stillet, for at give et billede af, hvor vi kan se at der er nogle muligheder for at lave en fornuftig politik. Og det kan vi se, udover selvfølgelig vores egne forslag, er indeholdt i en række af de forslag, som Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre har stillet.

Formanden:

Tak. Der er nu en række korte bemærkninger til ordføreren. Men forinden vil jeg lige tilkendegive, at det er min plan at tilrettelægge tingene sådan, at når Enhedslistens ordfører har holdt sin ordførertale og der har været eventuelle korte bemærkninger, holder vi tre kvarters spisepau-

se, og så kommer finansministeren på for at svare.

De, der er skrevet op til korte bemærkninger til ordføreren, er: hr. Peter Christensen, hr. Erling Bonnesen, hr. Jakob Axel Nielsen, hr. Martin Lidegaard, fru Gitte Lillelund Bech, fru Bente Dahl, hr. Christian Wedell-Neergaard, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Jørgen Arbo-Bæhr, hr. Jacob Jensen, hr. Torsten Schack Pedersen og hr. Kristian Thulesen Dahl.

Først er det hr. Peter Christensen.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Under debatten i dag har hr. Ole Sohns socialdemokratiske kollega og partner i fremtidens røde kabinet slået fast, at den bedste økonomiske politik, der er blevet ført, var i 1990'erne. Det kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre om SF er enig i.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu vil jeg jo nødig lyde som radikal, men jeg vil sige både-og. De dele af 1990'erne, hvor SR-regeringen lavede finanslove med SF, blev der rettet op på økonomien, og der kom gang i beskæftigelsen. Det er klart, at der også var nogle svipsere indimellem, bl.a. da man med de borgerlige fjernede formueskatten, men altså de finanslove, som SF har medansvar for, var finanslove, som gik i den rigtige retning. Det har hr. Peter Christensen fuldstændig ret i.

(Kort bemærkning).

Peter Christensen (V):

Når jeg spørger om det, er det simpelt hen, fordi det budskab, der kom fra hr. Jan Petersen, overraskede mig lidt. Al undersøgelse viser jo, at uligheden i 1990'erne steg meget mere, end den har gjort under den borgerlige regering. Derfor er det meget tankevækkende, når man nu hører, at venstrefløjens helt store bekymring er uligheden, at man så roser den periode i dansk historie, hvor uligheden er steget mest.

Jeg kunne derfor godt tænke mig at høre, om det er det, man vil gentage for at opnå det, der var den bedste økonomiske politik, eller om SF har nogle klare krav, og det vil jo så i givet fald være på skatteområdet, til, hvad en fremtidig regering skal føre af politik for at have SF med.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne gentage mit svar fra første runde, for hr. Peter Christensen hørte åbenbart ikke efter. Vi var delvis tilfredse med den økonomiske politik i 1990'erne, der, hvor vi havde indflydelse. Men der, hvor SR-regeringen lavede aftaler med De Konservative og Venstre, skabte man den øgede ulighed bl.a. ved at fjerne formueskatten, bl.a. ved at lave nogle begrænsninger for de dårligst stillede. Det har vi selvfølgelig ikke ansvar for, og konsekvensen af det er, at der i 1990'erne var en øget ulighed. De finanslove, som den daværende regering lavede med højrefløj, er selvfølgelig ikke noget, vi ønsker at tage ansvar for.

Jeg vil gerne sige: Det, vi mener der er behov for efter et valg, er at få lavet en skattereform så hurtigt som muligt. Vismændene har påpeget meget klart, hvad det er, der skal til. Vi er enige om – vi har faktisk sagt det igennem mange år, og derfor er vi selvfølgelig glade for, at vismændene nu også klart siger det – at vi er nødt til at få lavet en skattereform, hvor vi får sænket beskatningen af arbejdsindkomst. Af to grunde: Punkt 1, det øger arbejdsstyrken, punkt 2, det imødegår den udfordring, vi står over for med globalisering.

Den anden del er, at når man flytter skatten fra arbejdsindkomst over til bolig, så har det en tredje positiv effekt, og det er, at man dæmper stigningstakten på boligmarkedet, som igen giver den supplerende bieffekt, at unge i stigende grad får mulighed for at komme ind på boligmarkedet.

Så en skattereform er absolut nødvendig. Det tror jeg alle her i Folketinget er enige om. Problemet er bare, at størstedelen ikke tør sige det.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Hvis det var nu og her, at SF havde fået opfyldt sine drømme om at komme i regering i et rødt kabinet, hvor mange flere penge ville SF så nu, da man jo så selv skulle have stået for at færdiggøre finansloven, sætte af til kommunerne til serviceområderne? Nu har vi jo hørt lange beretninger om, at der skulle bruges mange flere penge. Hvor mange flere penge er det? Lad os få et tal.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg skal lige starte med at berolige. Mig bekendt har SF ikke krævet at komme i regering. Mig bekendt har SF siden 1958 peget på en socialdemokratisk statsministerkandidat, og at det skulle blive til dagens store samtaleemne, overgår min fantasi en lille smule. Men der er ingen tvivl om, at vi synes, at man kunne skabe et godt grundlag for et alternativ ved at få skiftet regeringen ud.

Til den anden del af spørgsmålet: Vi har i vores finanslovændringsforslag et forslag om at tilføje kommunerne 1,5 mia. kr. ekstra i bloktilskud, men en række af de andre forslag giver selvfølgelig også mulighed for, at man øger aktiviteten i kommunerne, bl.a. en række af vores forebyggelsesinitiativer og lignende.

(Kort bemærkning).

Erling Bonnesen (V):

Jeg takker for svaret. 1,5 mia. kr. Så er der finansieringsspørgsmålet: Er det så alene boligejerne, der til næste år skal betale de 1,5 mia. kr., eller er det også bilejerne og forskellige andre?

Kl. 17.05

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi har ikke lavet et skattereformforslag som et ændringsforslag til finansloven, så derfor går vores reform ikke ud på at erstatte arbejdsindkomstbeskatning med boligbeskatning, men der er lang række muligheder. Der er masser af skattehuller, som kan lukkes.

Man kunne eksempelvis fjerne den mest miljøfjendske og familiefjendske rabatorgning, der eksisterer i dette samfund, nemlig gulpladeordningen, som gør, at vi får flere og flere monsterbiler, som bare drøner derudad og sluger benzin. og som i den grad er børnefjendske og familiefjendske, fordi man ikke kan have den form for biler som børnefamilie. Hvis man fjernede denne særrabat, som i den grad rammer børnefamilierne og i den grad skader miljøet, ville det tilføre statskassen omkring 1 mia. kr., tror jeg. Det er dog trods alt en slags penge, og det vil være til gavn for børnefamilierne og for miljøet. Der er masser af muligheder for at lukke skattehuller.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Indledningsvis vil jeg da gerne takke hr. Ole Sohn for hans klare svar til hr. Erling Bonnesen om, at sænkning af skatterne øger udbuddet af arbejdskraft. Det er nye toner, og jeg kunne godt tænke mig, at hele Folketinget kunne forstå denne økonomiske naturlov. Men derudover vil jeg ønske tillykke med den nye status som Folketingets næstbedste parti, i hvert fald ifølge Socialdemokraterne.

Vi har jo ganske rigtigt haft en lang debat i dag om, hvad budet fra S og SF er. Jeg kan forstå, at der ikke er enighed om skattepolitikken, jeg kan forstå, at der ikke er enighed om udlændingepolitikken, og jeg kan forstå, at Socialdemokraterne og SF er stærkt uenige om velfærdsreformen. Jeg kan også forstå, at hr. Ole Sohn har indset, at vi skal undgå overophedning, og her er man også uenig med Socialdemokraterne.

Nu er der jo ikke tale om en omfartsvej ved Nørre Snede. Det er jo tunge politiske emner, og hvor er egentlig lighederne, og hvad kan man bruge dem til politisk?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er da glad for, at hr. Jakob Axel Nielsen efter 2 år har forstået SF's økonomiske politik. Det er da et lille skridt på vejen, og det tyder på, at der måske er håb for fremtiden.

Men ser man på det, der binder Socialdemokraterne og SF og i øvrigt også SF og De Radikale sammen, har vi en række fælles berøringspunkter i erhvervs politikken og udviklingspolitikken. Når hr. Jakob Axel Nielsen spørger specielt angående Socialdemokraterne, har vi også en lang række fælles berøringspunkter i socialpolitikken og beslægtede områder, så der er en lang række ting, der samler – langt flere end der skiller.

Men der er også forskel på SF og Socialdemokraterne. Vi er uenige med Socialdemokraterne om skattestoppet, om 24-års-reglen og om folkeskoleforliget, og den kamp tager vi stadig. Men der er mere, der samler, og jeg synes, det er fair at signalere det, så vælgerne også kan se, at der tegner sig en stadig større mulighed for et alternativ til den nuværende regering, som i den grad er ved at køre vores fælles velfærd i sæk.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg synes blot, man er nødt til at sige helt klart, at det ikke er bagateller, der skiller, når det gælder skattepolitikken, velfærdspolitikken og udlændingepolitikken, men nok om det.

Jeg kan forstå, at hr. Jan Petersen har sagt i dag, at skattestoppet er en del af det socialdemokratiske projekt. Hr. Henrik Sass Larsen har tidligere sagt, at skattestoppet står ved magt, indtil det kan fjernes med støtte fra et eller to af de borgerlige partier, såfremt Socialdemokraterne får magten, og jeg har forstået, at hr. Ole Sohn er gået til pressen og har undsagt det. Nu må vælgerne have krav på at få at vide, hvilken retning det går i. Socialdemokraterne siger, at skattestoppet står ved magt, og SF siger: Nej, det gør det på ingen måde. Er det bare overskrifter i en avis, eller har man overhovedet talt sammen?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg håber da, at i hvert fald hr. Jakob Axel Nielsen kan se forskel på den politik, Det Konservative Folkeparti står for, og den, Venstre og Dansk Folkeparti står for, for ellers er der jo ingen idé i at have tre borgerlige partier. På samme måde vil man kunne se, at der er forskel på partierne i oppositionen, at der er forskel på Socialdemokraterne, De Radikale, Enhedslisten og SF. Selvfølgelig er der da det.

Men selv om vi er hamrende uenige med Socialdemokraterne om skattestoppet, betyder det da noget for os, at vi får så mange stemmer, at vi kan presse Socialdemokraterne til at ændre opfattelse, og hvis De Radikale også får et godt valg, er vi to partier, og hvis Enhedslisten også får det, er vi tre partier, og så er det jo styrkeforholdet, der afgør, hvor meget af sin politik man får igennem.

Men vi kan sende et signal om, at vi kan lukke skattehuller sammen med Socialdemokraterne, som i øvrigt har mange fælles berøringspunkter med os og De Radikale med hensyn til, hvor der skal sættes ind. Det gør i hvert fald, at der bliver økonomi til at skabe bedre velfærd på en række områder; der er en lang række muligheder.

Kl. 17.10

I udlændingepolitikken er vi hamrende uenige med Socialdemokraterne om 24-års-reglen. Men vi er enige med dem om at fjerne starthjælpen, vi er enige om at fjerne kontanthjælpsloftet, vi er enige om at skabe bedre forhold for asylsø-

gere, og er det ikke noget, som tæller? Jo, for os tæller det.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg håber, hr. Ole Sohn tilgiver, at jeg fortsætter lidt i sammen spore, for jeg tror virkelig, vi er mange, der er meget, meget interesserede i, at sløret bliver løftet for den hemmelige aftale, der er indgået mellem S og SF, og som gør, at hr. Villy Søvndal nu har fået tilnavnet »Mr. Skattestop« her på Christiansborg.

Vi har forstået det sådan, at SF har accepteret, at der kan komme en socialdemokratisk regering efter næste valg, og at den kan fortsætte skattestoppet, udlændingepolitikken og uddannelsespolitikken og i øvrigt også en lang række andre ting, men især disse tre ting. Vi har forstået aftalen sådan, at SF på forhånd har opgivet at presse en anden politik igennem, og så bliver jeg selvfølgelig nødt til at spørge direkte: Har man taget med i betragtning, at hvis det nuværende skattestop fortsætter indtil næste valg igen, altså indtil 2013, vil det på det tidspunkt koste 25 mia. kr. om året? De penge kunne ellers have været brugt til at lette skatten på arbejde eller for den sags skyld til mere velfærd, og har SF tænkt det igennem?

Det andet, jeg godt kunne tænke mig at spørge om, er, hvordan man kan stille ændringsforslag til § 38.22 i finansloven. Forslaget går ud på at skrue skattestoppet tilbage for så vidt angår de grønne afgifter, men hvis man på den ene side gør det og på den anden side har indgået en aftale med S om, at man ikke vil presse S yderligere på skattestoppet, hvordan hænger det så sammen?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

På en eller anden måde har jeg haft så stor tiltro til hr. Martin Lidegaard, at jeg har regnet med, at han har læst alt i aviserne, hvor SF er blevet citeret for, hvad vi har sagt og gjort. Hvis man forholder sig til det, vil man vide, at SF har været, er og fortsat vil være imod skattestoppet. Det er det mest asociale, der er blevet skabt i nyere tid.

Der er behov for en skattereform, jo før, jo bedre. Det vil vi fastholde, og jeg vil da håbe, at vi får mulighed for det sammen med Det Radikale Venstre, som har den samme tilgang til sagen. Vores partier er uenige om fordelingsprofilen i en færdig skattereform, men vi har dog trods alt den samme sunde tilgang til nødven-

digheden af en skattereform, og vi må presse Socialdemokraterne på det punkt, for det er der behov for.

Frem for at grave grøfter vil jeg da foretrække, at vi udvikler der, hvor vi kan samles om det. Så kan vi også påvirke, og jeg er da ret sikker på, at Det Radikale Venstre gerne vil medvirke til at lukke en række skattehuller. Jeg kan i hvert fald se nogle ændringsforslag fra De Radikale, som matcher det, så der er langt mere, der samler, end der skiller, specielt i sammenligning med de borgerlige partier.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne udstede en statsgaranti, som handler om, at Det Radikale Venstre vil kæmpe med næb og kløer mod skattestoppet. Men når jeg stiller de her spørgsmål, er det netop, fordi jeg har læst aviser.

I dag har jeg f.eks. læst, at hr. Morten Homan fra SF siger: Vi har blot erkendt, at vi ikke kan flytte Socialdemokraterne på det her område. Og når jeg læser Berlingske Tidende, kan jeg forstå, at der er indgået en aftale, hvor SF på forhånd har opgivet at presse Socialdemokraterne, fordi man har accepteret, at en socialdemokratisk regering kan videreføre den borgerlige politik på de områder, jeg lige har nævnt: skattestop, udlændingepolitik og uddannelsespolitik. Ellers giver det jo ikke nogen mening at lave en aftale.

Det er muligt, jeg har misforstået det hele, men så kunne jeg godt tænke mig, at hr. Ole Sohn fortæller, hvad det er for en aftale, der er blevet indgået, og hvad der ligger i den.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen når hr. Martin Lidegaard citerer en avis, må han også citere kilden. Kilden er ikke SF, kilden er givetvis en journalist eller en kommentator, eller hvem det nu kan være, og hr. Martin Lidegaard har forhåbentlig ikke troet de borgerlige kolleger, som har brugt hele dagen på at tolke, hvad det er for en aftale, som ikke eksisterer.

Jeg kan slet ikke forstå den mystik, der er om det her. Vi har ønsket at få afklaret, hvordan man stiller sig med hensyn til at lukke skattehuller, og hvordan det ligger med at give borgerlige partier vetoret. Det er jo det mest selvudslettende, et parti kan gøre, hvis det giver andre vetoret over, hvilken politik det skal føre.

Det viser sig, at den melding, som offentligheden har fået indtryk af kom fra Socialdemo-

kraterne, ikke gjorde det, og det er vi da glade for. Men det gør da ikke, at vi er enige med dem om skattestoppet. Det var vi imod, det er vi imod, og det vil vi fortsat være imod. Vi vil have en skattereform, men vi synes, vismændene har peget på nødvendigheden af det, som understøtter den politik, SF har stået for gennem flere år, og det vil vi kæmpe for fra nu af, og indtil vi får flertal for det.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil sige, at med de svar, som hr. Ole Sohn har givet indtil nu, er jeg blevet forvirret på et højere plan. Det tror jeg sådan set også gælder for de øvrige medlemmer, måske lige med undtagelse af SF's medlemmer her i salen.

Jeg har forestået det sådan, og det er endda med hr. Ole Sohns egne ord citeret i Børsen forleden, at SF har valgt at pege på fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister, fordi man har fået nogle garantier. Det kan så godt være, at de ikke ligger i en hemmelig aftale, men der er i hvert fald foregået nogle diskussioner og samtaler, siger hr. Ole Sohn, den ordfører, som også står på talerstolen nu, i Børsen forleden dag. Nu citerer jeg, hvad hr. Ole Sohn selv er citeret for at have sagt til Børsen:

Jeg vil sige det på den måde, at vi først besluttede at melde det ud, da vi følte sikkerhed for, at vi kunne måles på, at uligheden blev mindre, når vi får indflydelse.

Nu har jeg også forstået, at SF har opgivet at gøre op med skattestoppet. Derfor vil jeg godt spørge hr. Ole Sohn: Hvorledes har hr. Ole Sohn så fået garantier for, at uligheden bliver mindre, hvis man støtter S' statsministerkandidat, fru Helle Thorning-Schmidt?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Magen til vās skal man da lede længe efter. Jeg står her på talerstolen og forklarer, hvad der er SF's politik, og fru Gitte Lillelund Bech var forvirret, både da hun sad ned, da hun rejste sig op, og da hun satte sig ned igen. Det magter jeg ikke at ændre på.

Men vi var, er og vil fortsat være imod skattestoppet, fordi det er hamrende uretfærdigt, det er hamrende asocialt, og fordi det i den grad er ødelæggende for holdbarheden i dansk økonomi. Så man er nødt til – jo før, desto bedre – at få

lavet en skattereform, som sikrer holdbarheden i dansk økonomi.

(Kort bemærkning).

Gitte Lillelund Bech (V):

Ifølge hr. Ole Sohn selv har SF først besluttet at melde ud, at man støtter fru Helle Thorning-Schmidt som statsminister, da SF følte sikkerhed for, at SF kunne måles på, at uligheden blev mindre, når SF fik indflydelse.

Jeg har også forstået på hr. Ole Sohn, både i det svar, som hr. Ole Sohn lige har givet, og det, som hr. Ole Sohn har sagt til Børsen lidt tidligere på ugen, at skattestoppet er det mest ulighedsskabende i det her samfund. Så på den ene side har SF fået nogle garantier for, at uligheden skal blive mindre, mod at man støtter fru Helle Thorning-Schmidt som statsministerkandidat, men samtidig har SF erkendt, at skattestoppet ikke bliver ophævet – det har vi også hørt den socialdemokratiske ordfører sige fra talerstolen i dag.

Derfor spørger jeg hr. Ole Sohn: Hvad er det så for garantier, SF har fået, for at uligheden bliver mindre, hvis SF støtter fru Helle Thorning-Schmidt som statsministerkandidat?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis spørgeren nu kontaktede finansministeren og spurgte, om finansministeren ville medvirke til at lukke skattehuller og fjerne urimeligheder i skattesystemet, så ville hun få svaret nej.

Vi er kommet med et hav af forslag. Alle forslag er blevet fjernet. Oven i købet har der også været en stor sag om et relativt stort teleselskab, som har kostet staten milliarder, som man i øvrigt også holdt hånden over. Så der er masser af muligheder.

Derfor er det da ret væsentligt at vide: Har Socialdemokraterne den samme forståelse af et skattestop som Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti? Dem, der var her i salen under hr. Jan Petersens ordførertale, ville forstå, at sådan ser Socialdemokraterne ikke på det. De medvirker gerne til at lukke skattehuller, og lukker man skattehuller og får indtægter, så er der også mulighed for, hvis de bliver fordelt rigtigt – det afhænger selvfølgelig af den indflydelse, SF får – at mindske uligheden i samfundet. Ikke i den grad, vi ønsker – det ville være langt bedre og langt hurtigere at lave en skattereform.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Hr. Ole Sohn spurgte før, hvor kilden var henne. Og kilden blev nævnt: Det var SF'eren hr. Morten Homann, som i dag i pressen blev citeret for at have sagt, at SF går ind for skattestoppet. Sådan må det tolkes.

Jeg er nødt til at spørge: Hvad er så SF's holdning til de store skatterabatter, som de rigeste boligejere scorer under skattestoppet?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er da alligevel imponerende. Jeg tror, at jeg er blevet spurgt tre, fire eller måske fem gange i dag – jeg har knap rede på det – om, hvad vi mener om boligbeskatningen.

Vi har i årevis haft vores synspunkt, lang tid før Det Radikale Venstre fik forståelse for nødvendigheden af en skattereform. Det er jo ikke mere end et par år siden, at Det Radikale Venstres boligpolitiske ordfører blev kaldt til orden, fordi boligordføreren gik ud og sagde, at man var nødt til at lave en boligskattereform. Et halvt år senere ændrede Det Radikale Venstre politik og støttede SF's linje om at få lavet en skattereform, som sænker beskatning på arbejdsindkomst og hæver den på boligindkomst. Det vil jeg gerne gentage, hvis ikke spørgeren helt har forstået det. Det har været SF-politik i årevis.

Kl. 17.20

Enhver kan sige sig selv, hvordan skattestoppet virker specielt på boligområdet. Jeg har brugt mig selv som eksempel adskillige gange også fra den her talerstol: Jeg har fået tilført samfundsskabte værdier i mit hus fuldstændig frit og kvit til eget forbrug. Det er da ikke et udtryk for retfærdighed i samfundet, når vi har 90.000 børn, som lever i relativ fattigdom.

(Kort bemærkning).

Bente Dahl (RV):

Sådan set er vi da ganske enige om, at skattestoppet er asocialt, når jeg hører hr. Ole Sohn sige det på den måde. Men vi er jo forvirrede. Jeg bliver forvirret af alle de forskellige udmeldinger, der kommer fra SF og S i disse dage. Hr. Ole Sohn må jo også være vidende om, hvad der kommer i pressen, og hvad der bliver sagt fra talerstolen i dag. Det stemmer ikke helt overens, og det er der, forvirringen opstår, og det er baggrunden for spørgsmålene, som hagler ned her og nu. Det er åbenbart ikke kun mig, der har opfattet det som forvirrende.

Jeg skal undlade at bore yderligere i det, for jeg har fået svar på mit spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes da, at det har stået rimelig klart. Som jeg har opfattet det, har Socialdemokraterne et skattestop, og det går de til valg på. Vi siger til Socialdemokraterne: Det er hamrende vanvittigt, fordi det i den grad er ulighedsskabende. Socialdemokraterne siger også, at de gerne vil være med til at lukke skattehuller; de vil gerne være med til på den måde at kunne bidrage til flere penge til den offentlige velfærd, så den kan mindske uligheden. Det synes vi er godt. Det første synes vi er skidt.

SF's politik var, er og vil fortsat være en skattereform, jo før, desto bedre, for vi skal have sænket beskatningen af arbejdsindkomster og flyttet beskatningen over på boligerne. Det er den eneste måde, man kan sikre en holdbarhed i økonomien på, og det vil komme før eller siden, uanset hvilken regering der sidder. Alt andet vil i den grad være uansvarligt. Ingen finansminister kan overleve i længden ved ikke at gøre det, der er nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

SF vil stemme for oppositionens forslag, og jeg vil gerne vide, hvor mange flere penge der skal sættes af til kommunerne. Er det 1 mia. kr., som Socialdemokratiet foreslår? Er det 1,3 mia. kr., som SF selv foreslår. Eller er det 8 mia. kr., som Enhedslisten foreslår? Det er jo set fra mit synspunkt alt sammen uansvarligt, men jeg vil gerne vide, hvor på uansvarlighedskurven man befinder sig.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu kan man som ordfører ikke kræve at få spørgsmål af en rimelig kvalitet, men det der med at gentage spørgsmål, som er stillet, bliver spørgsmålet jo ikke bedre af. Jeg har sådan set svaret en gang på samme spørgsmål. Vi har stillet et forslag om at tilføre kommunerne 1,5 mia. kr. fordelt på to konti. Det går vi ind for. Vi støtter også Socialdemokraternes forslag, men vi støtter ikke Enhedslistens forslag.

(Kort bemærkning).

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Det er, fordi jeg får en tiltagende fornemmelse af en ulv i fåreklæder, altså at hr. Ole Sohn siger, at man vil forøge udgifterne med 2,5 mia. kr., og at det er fuldt finansieret.

Er det ikke sådan, at SF i virkeligheden vil gå meget længere i forhold til den offentlige sektor; at SF i virkeligheden har meget større ambitioner, end der kommer til udtryk i det her finanslovsforslag; at SF vil øge udgifterne langt mere, end det fremgår af det her finanslovsforslag?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu forholder vi os til finanslovsforslaget. Vi har visioner, der selvfølgelig er langt mere ambitiøse end de ændringsforslag, vi skitserer i finansloven. Vi vil et helt andet Danmark. Vi vil gøre op med den ulighed, hvor vi i et af verdens rigeste samfund har 90.000 børn, der lever i relativ fattigdom. Vi vil skabe bedre rammebetingelser for erhvervslivet, som gør, at det kan få mulighed for at investere ordentligt i miljørigtig teknologi, hvilket kan fremme nye arbejdspladser, nye erhvervsgrøner og samtidig have en positiv indvirkning på miljø og energi. Så vi har masser af visioner, der langt overstiger de konkrete ændringsforslag, vi stiller her.

Dem formulerer vi løbende politisk, og dem vil vi selvfølgelig også gå til valg på. Vi vil et helt Danmark og et andet Danmark.

KL 17.25

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at SF's ordfører er modstander af skattestoppet, og kritikken af skattestoppet er en kritik, som vi fra Det Radikale Venstres side deler. Jeg tror mere, at det er en usikkerhed om rækkevidden af den påståede aftale mellem S og SF, der er til diskussion her, og den er nok værd at blive lidt klogere på. Hvis citatet fra SF's skatteordfører om, at man angiveligt skulle have opgivet at presse Socialdemokraterne på skattepolitikken, har noget på sig, er det så noget, som SF's finansordfører kan bekræfte eller ej?

Det, der er svært for os andre at forstå, er, at man angiveligt har en aftale med Socialdemokraterne, samtidig med at man er rygende uenig i skattestoppet. Er det en udlægning, som SF's ordfører kan genkende?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu har vi forsøgt rimelig mange gange at sige, at der ikke ligger nogen aftale, og hvis der ligger en aftale, vil jeg gerne afmode om at få lov at se den. Derfor tilkendegiver jeg bare, at jeg et eller andet sted ikke helt forstår Det Radikale Venstre i det politiske billede. Det Radikale Venstre og SF er fuldstændig enige om nødvendigheden af en skattereform. Der var det jo meget klogere, ville jeg formode – også set med Det Radikale Venstres øjne – at vi udviklede en fælles strategi for at presse Socialdemokraterne.

For jeg formoder da ikke, at Det Radikale Venstre har en forestilling om, at man kan ændre Venstres forhold til skattestoppet. Nu ved jeg ikke helt, om de fik det skrevet ind i deres principprogram, eller om de i virkeligheden fik kolde fødder, fordi virkeligheden også indhentede dem.

Er det hos Dansk Folkeparti, man vil søge kontakter for at modvirke skattestoppet, eller hos Det Konservative Folkeparti? Nej, det er det naturligvis ikke. Der er tre partier – med Enhedslisten – som ønsker at fjerne skattestoppet og lave en skattereform. Skulle vi ikke i fællesskab finde det parti, der er lettest at påvirke til en fornuftig politik, og som har visioner? SF vil være med til at skabe et helt og et andet Danmark, hvor uligheden – det er det, vi gerne vil måles på, når vi får indflydelse – skal blive mindre.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Nu siger hr. Ole Sohn, at der ikke er nogen aftale. Men på SF's hjemmeside står der, at man har en fælles forståelse af det og det; der nævnes altså en stribe punkter. Jeg spørger bare til rækkevidden af ikke den aftale, men så af den forståelse: Hvad indbefatter den med hensyn til skattestop? For De Radikales kritik af Socialdemokraterne går på, at de har taget skattestoppet til sig, og at der dermed går, lad os sige 5-6 år, før vi reelt kan få sænket skatten på arbejde. Det er vi fra radikal side utilfredse med og kritiske over for. Den kritik håber vi på SF fastholder og gerne udvider, om der så er en aftale eller en forståelse, eller hvad man end måtte vælge at kalde det.

Vi synes, det er problematisk, hvis det her er udtryk for, at SF'erne har overgivet sig, for så kunne man sådan lidt morsomt sige, at i stedet for at hæve og kippe med den røde fane, så vifter SF med et lille forpudset hvidt flag, hvis de

lægger sig på maven for Socialdemokraterne og æder skattestoppet. Det håber jeg sandelig ikke er tilfældet, vil jeg sige til hr. Ole Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg ikke, om jeg med formandens tilladelse må række hånden frem til hr. Morten Helveg Petersen. Men ellers vil jeg foreslå, at vi udvikler en fælles strategi, for vi er imod skattestoppet, og skattestoppet kan kun fastholdes, hvis der er flertal for det. Sådan er virkeligheden. Derfor må de partier, som er imod skattestoppet, og som går ind for en fornuftig skattereform, arbejde sammen om at påvirke de partier, der er lettest påvirkelige. Det er opgaven.

Hvis der er nogen, der husker lidt fra tidligere på dagen, så har der været en ret stor debat med Socialdemokraterne om, hvorvidt de havde lovet – det var der nogle borgerlige partier der troede – at de borgerlige partier kunne få vetoret i al fremtid med hensyn til, hvad Socialdemokraterne ville foreslå skattepolitisk. Den opfattelse havde vi faktisk også i en periode. Derfor synes jeg da, det var meget rimeligt, at man fik afklaret, om det var Socialdemokraternes politik. Det viser sig ikke at være Socialdemokraternes politik, hvilken det i øvrigt er klogt ikke at have. Den forståelse har vi så fået, og det udnytter vi ved at sige: O.k., det var et godt skridt.

Næste skridt er at spørge om en lang række skattehuller – er de fredet i Socialdemokraternes skattestop? Nej, de er ikke fredet. Ergo kan der komme flere penge i kassen, som vi kan være med til at bruge til bedre velfærd. Det synes vi er på positivlisten i forhold til, hvad de borgerlige partier kan tilbyde. Det er sådan, vi har ageret. Derfor er vi i en situation, hvor vi hamrer løs mod det uretfærdige skattestop og samtidig udnytter de muligheder, der er for at skabe selv små forbedringer, indtil vi får den store løsning.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er der blevet snakket en del om ulighed, og derfor har jeg et meget enkelt spørgsmål til hr. Ole Sohn. SF er jo med i det her satspuljeforlig, som betyder, at uligheden år efter år vokser og vokser og vokser. Derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om det er rigtigt forstået, at SF i dag efter i 15 år at have deltaget i det forlig egentlig mener, at man bør lave en regulering, hvor overførselsindkomsterne reguleres, så de ikke sækker

længere og længere bagud i forhold til almindelige lønindkomster.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Selv om hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke hører til de ældste i Folketinget, hører han heller ikke til de yngste. Derfor burde han vide – ellers vil jeg gerne gentage det, for jeg får samme spørgsmål hvert halve år – at SF går ind for fuld regulering af overførselsindkomsterne, altid.

Under den forrige borgerlige regering, hvor man også satte sig for at øge uligheden, fjernede man dyrtidsreguleringen fuldstændig. Det skabte en massiv øget ulighed i samfundet.

Så fik vi – SF, fagbevægelsen, organisationer i det hele taget – kæmpet os til en genregulering, ikke fuld regulering, men fra nul op til fuld regulering minus de 0,3 pct. Det syntes vi var en sejr, ikke hundrede procent, men tæt på.

Vi sagde: Det, der mangler, vil på sigt være med til at øge uligheden i samfundet, men det er bedre end det massive gab fra en nulregulering. Derfor sagde vi ja til satspuljen.

Vi deltager i satspuljen på loyal vis, som vi har gjort i alle årene, men vi påpeger med stadig stigende styrke, at det øger uligheden, så vi bliver nødt til at se på en anden form for regulering. Vi kan ikke acceptere eller fåle, at uligheden bliver så markant forskellig for dem, der er på overførselsindkomster, og for dem, der er i job.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu synes jeg ikke, det var lysende klart, om SF vil støtte et forslag fra Enhedslisten om, at overførselsindkomsterne skal reguleres 100 pct. i takt med lønindkomsterne, men det kan hr. Ole Sohn svare på i næste omgang.

I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at høre, om det er et af de punkter, hvor der er en fælles forståelse – som det vist hedder på nu-dansk – med Socialdemokraterne om, at når vi får en ny regering, så vil i hvert fald SF og forhåbentlig også Socialdemokraterne arbejde for, at vi får fjernet den ulighedsskabende satspulje.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Som jeg har sagt flere gange i dag, og man vil med garanti også – det er en af de få ting, jeg vil garantere – komme til at høre det i fremtiden fra både mig og andre, vil SF måles på, at vi mind-

sker uligheden i samfundet, jo mere indflydelse vi får. Det er den målestok, vi mener er den afgørende, altså at uligheden i samfundet skal mindskes.

Vi kan ikke acceptere – det er også hamrende urimeligt – at vi i et af verdens rigeste lande er i en situation, hvor 90.000 børn lever i relativ fattigdom. Så selvfølgelig skal der gøres noget for at mindske uligheden.

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Jeg vil starte med at ønske SF tillykke med sølvmedaljerne i Socialdemokraternes popularitetskonkurrence. Lidt i forlængelse af det siger hr. Ole Sohn, at der er mere, der samler, end der skiller S og SF.

Nu er vi jo ved at behandle ændringsforslagene til finansloven, og derfor er det interessant at tage et helt centralt emne op omkring finansloven, netop finansieringen af landets budget, herunder selvfølgelig skattepolitikken. Derfor vil jeg godt spørge SF's ordfører, ligesom jeg spurgte den radikale ordfører, om det er et ultimativt krav fra SF's side at ophæve skattestoppet, før SF kan gå ind i en eventuel S-ledet regering.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har i løbet af dagen tænkt meget over det her med, hvilke partier der er de bedste og næstbedste. Men hr. Jacob Jensen giver mig inspirationen til at give svaret ved at henvise til sportsverdenen. Det er jo somme tider sådan, at hvis der er nogen, der ligger tæt på hinanden, så tæt, at man ikke ved målfotoet kan registrere forskel, kan der godt være to sølvmedaljer, og det synes jeg Det Radikale Venstre skulle tage til sig. Man kan godt være lidt tæt på hinanden.

Så er der to ting, man skal gøre i politik, og det synes jeg virkeligheden har vist, både for de borgerlige partier og for Socialdemokraterne: Holde fingrene væk fra kontraktspolitik og fra ultimative krav, det kommer der i længden kun dårligdom ud af.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Jacob Jensen (V):

Tak for svaret. Jeg vil så spørge igen. Jeg kan forstå, at det ikke er et ultimativt krav, men nu er vi inde i en dagsorden, hvor vi prioriterer forskellige ting, i hvert fald har Socialdemokraterne jo gjort det, og så kan vi måske også få et svar fra

SF's ordfører. Hvor højt på en prioriteringsliste er kravet om, at skattestoppet skal ophæves? Er det øverst på listen, eller er det lidt længere nede på listen? Hvor vigtigt er det for SF at få ophævet skattestoppet, for at man går ind i en eventuel S-ledet regering?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det kan sådan set besvares meget enkelt. Vi ønsker hurtigst muligt at komme af med VK/-VKO-regeringen. Det måler vi partierne på, når vi skal til at finde ud af, hvem der skal have indflydelsen efter valget.

De partier, der konsekvent vil medvirke til en anden politisk linje end den, Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti har ført i det her land igennem de sidste 5 år, med den stigende ulighed, som har været konsekvensen af den, med den hamrende uansvarlige økonomiske politik, som vismændene har åbenbaret så klart i vismandsrapporten at der skal gøres op med, de partier, der vil medvirke til at gøre op med den form for ulighed, får vores stemmer. Så hvis I kan bidrage til det, kan I da komme med i konkurrencen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Direkte tiltale er ikke tilladt.

Så går vi til den næste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Nu har hr. Ole Sohn i hvert fald mindst to gange omtalt indsatsen mod skattehuller. Hr. Ole Sohn var så venlig at sige, at han havde en lang række eksempler på skattehuller, som han gerne ville lukke. Og det eneste eksempel, der blev nævnt, drejede sig om gulpladebiler. Jeg søger bare en forståelse af hr. Ole Sohns brug af ordet skattehul. Er det, når nogen inden for skattelovgivningens rammer betaler den skat, de skal? Er det et skattehul efter hr. Ole Sohns mening?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er ikke en ulovlighed, men det er en urimelighed, og det er heller ikke en ordning, som blev lavet til den brug, den har i dag. Når en ordning fuldstændig ændrer karakter, er det da mest ansvarligt at sige: Det var ikke tiltænkt. Det var ikke tiltænkt, at en særlig rabat til håndværksmestre, som havde nogle særlige behov, skulle udvikle sig til at være noget af den mest

miljøfjendske og familiefjendske rabatordning, der findes i landet. Og det skal så bare køre videre, fordi man har et skattestop. Så hører al rimelighed op. Hvis man er så forstokket i sin tankegang, er der noget galt. Derfor er det for os en fuldstændig urimelighed, som skal ændres jo før, desto bedre.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg synes, det er meget rart at få en klar tilkendegivelse af, at det, SF betragter som værende skattehuller, er, når der er rimelighed i det. Og så er det altså SF's politiske overbevisning, der må afgøre, hvornår der er rimelighed i det. Vi kan så forstå, at det er helt rimeligt, at boligejerne skal betale det dobbelte i boligskat. Hr. Ole Sohn synes, at det må være det rigtige for at dæmpe stigningstaksten på boligmarkedet.

Men hvordan tror hr. Ole Sohn at udviklingen vil blive i boligpriserne, når vismændene vurderer, at der med de nuværende regler i 2008 og 2009 vil være en stigning på 3 pct.? Hvorledes tror hr. Ole Sohn at boligejerne vil opleve en fordobling i boligskatterne? Det må da entydigt føre til, at boligpriserne falder. Er det virkelig hr. Ole Sohns ønske?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan ikke svare seriøst på et spørgsmål, hvor man sætter en falsk forudsætning op. Så kan man ikke tro, at man får et seriøst svar. Jeg har ikke talt om fordobling af boligskatterne, så derfor kan jeg ikke give et seriøst svar.

Jeg har sagt noget i lighed med vismændene. Nu var hr. Torsten Schack Pedersen med til et fællesmøde i går med vismændene, hvilket tilsyneladende var så hård kost, at spørgeren måtte forlade det efter 10 minutter, fordi sandhederne var for voldsomme. Men virkeligheden er sådan set, at det, vismændene har foreslået, er sund fornuft. Jeg har ikke noget belæg for at sige, at vismændene er uansvarlige økonomer. Tværtimod. Det eneste, man kan sige om dem, er, at de er uafhængige, og derfor bliver det måske lidt mere ubehageligt for et regeringsparti at høre sandheden.

Kl. 17.40

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går videre i rækken af korte bemærkninger. Den næste korte bemærkning er af hr. Kristian Thulesen Dahl.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er virkelig af kær interesse for SF og SF's politik, at jeg nu spørger. En oprigtig interesse er det virkelig, en kærlig omfavelse. Altså, det går helt godt.

Det er vældig interessant, hvad der foregår i disse dage. Derfor har mange af spørgsmålene også kredset om det her med en fælles forståelse med Socialdemokratiet, endda noget, der skal kunne udvikle sig til et regeringssamarbejde.

Samtidig siger hr. Ole Sohn, at der ingen ultimative krav er. Når Socialdemokratiet har det synspunkt, at skattestoppet – i en eller anden facon i hvert fald – skal bestå i næste valgperiode, er vel konklusionen på hele den debat, der har været i dag, at SF nu har accepteret, at de kan gå i en regering under socialdemokratisk ledelse, som beholder skattestoppet også i den kommende valgperiode. Det er vel konklusionen og det, der står tilbage efter dagens debat.

Det, som hr. Ole Sohn selv siger, er det mest asociale instrument, man har i Danmark i dag, vælger man altså at sige godt kan være et element i en socialdemokratisk ledet regering, hvori SF indgår.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Når debatten har haft den karakter hele dagen, hvilket er tilfældet, er det dybest set et udtryk for, at de politiske vinde er ved at vende. Meningsmålingerne viser, at VK-blokken oftere og oftere kommer i mindretal i meningsmålingerne, og at der tegner sig mulighederne for et alternativ, som også understøttes af den stigende utilfredshed, der er i vælgerbefolkningen med skattestoppet og med nedskæringerne i den kommunale økonomi, som Dansk Folkeparti har båret ved til. Der bliver brugt færre ressourcer pr. barn i daginstitutioner, færre penge pr. ældre over 67 år og færre penge pr. elev i folkeskolen.

Det er der ved at være en stigende utilfredshed med i befolkningen. Derfor kommer interessen for, hvad et alternativt flertal kan gøre for at skabe bedre forhold. Vi giver vores bud. Jeg håber, at Socialdemokraterne, De Radikale og Enhedslisten giver deres, og så vil man også se, at der stille og roligt vokser flere og flere fælles punkter frem.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så giver formanden sit bud: Taletiden er slut.

Hr. Kristian Thulesen Dahl for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, at det er en virkelig oprigtig interesse for, hvilket alternativ der tegner sig, for vi er meget tilhængere af, at borgerne ved noget om det inden et valg; hvad man kan få ud af at sætte et kryds det ene eller det andet sted. Det var derfor, jeg forsøgte at fremdrage en konklusion på den her debat, som jeg jo ikke hørte at hr. Ole Sohn med et eneste ord i sin kommentar – det er jo ikke et svar – forsøgte at undsige.

Derfor må jeg tage det som udtryk for, at den konklusion, jeg kom med, faktisk er rigtig, nemlig at summa summarum på den debat, vi har haft, og på de udtalelser, der er kommet i aviserne, er, at SF nu har åbnet op for muligheden for at gå ind i en regering under socialdemokratisk ledelse; en regering med den politik, at man fører skattestoppet videre – med nogle korrektioner og sådan noget. Men den version, som Socialdemokraterne siger de har, føres videre. Det er konklusionen efter i dag.

Så konstaterer jeg bare, at det betyder, at hr. Ole Sohn er villig til at gå ind i en regering, der fører en politik, der har et element, der er det mest asociale af de instrumenter, vi overhovedet har. Det er da interessant. Det er da en fantastisk melding, der er kommet her, og det er en fantastisk konklusion, man kan drage af den.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis ikke vi vidste bedre, skulle vi faktisk ikke tro, at hr. Kristian Thulesen Dahl var finanspolitisk ordfører, for tingene skal hænge sammen.

Vi lægger ikke stemmer til en fortsættelse af en borgerlig regering. Det står forhåbentlig klart. Det er ikke overraskende. Vi går efter at skabe et alternativt flertal. Vi har faktisk fra starten sagt, at vi egentlig ser det som vores opgave at samle flest mulige partier i oppositionen, for der har jo været en diskussion igennem de første år. Socialdemokraterne har haft et lederskifte, og De Radikale har nogle diskussioner om linjen og sådan noget, men det, der for os er afgørende, er, at vi får skabt et alternativ til den nuværende regering. Det vil ikke være et alternativ, som består af fire partier med ens politik. Det vil bestå

af flere partier med flere fælles punkter end ulighedspunkter.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så kommer der et par yderligere korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

For et øjeblik siden stod hr. Ole Sohn med julelys i øjnene af stolthed over, at Socialdemokratiet havde tildelt ham og SF en sølvmedalje. Han vil endda dele den med Det Radikale Venstre. Man må sige, at det er lidt uambitiøst, at man bøjer nakken og som udgangspunkt accepterer bare en sølvmedalje fra Socialdemokratiet. Ambitiøse partier går vel efter guldmedaljen.

Kl. 17.45

Men det, at SF har bøjet nakken, må man jo erkende, for lige meget hvor meget hr. Ole Sohn snakker og bortforklarer, kan det ligesom ikke undgå at fremgå, at SF har accepteret skattestoppet. Det dokumenteredes jo også ved, at hr. Ole Sohn sagde, at der er forskel på regeringens, VK's, skattestop og Socialdemokratiets skattestop.

Kunne hr. Ole Sohn lige forklare: Hvad er forskellen på regeringens skattestop og Socialdemokratiets skattestop, som hr. Ole Sohn har accepteret?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg synes selvfølgelig, det er fair, at man ikke deltager i debatten herinde og kommer ind sådan lige mod slutningen og stiller spørgsmål og dermed ikke har hørt besvarelsenerne tidligere. Men jeg har skrevet det ned her, og det er nu syvende gang, jeg gentager, at SF var, er og fortsat vil være imod skattestoppet. Det er det mest ulighedsskabende, der eksisterer. Med den indflydelse, vi kan få, vil vi gå efter og måles på, at uligheden i samfundet mindskes.

Kan vi skabe et flertal imod skattestoppet, så bliver det fjernet jo før, jo bedre. Jeg har talt mandater, og indtil videre kniber det med de 90, men vi gør, hvad vi kan, det garanterer jeg.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Da jeg har fulgt debatten det meste af dagen og sidet her i salen, har jeg hørt, hvad hr. Ole Sohn har sagt. Derfor kan jeg jo netop stille det

spørgsmål, som hr. Ole Sohn ikke svarede på, nemlig: Hvad er forskellen på regeringens, VK's, skattestop og Socialdemokratiets skattestop?

For det var jo netop det figenblad, hr. Ole Sohn brugte for en halv time siden til at forklare indirekte, at man havde bøjet nakken for Socialdemokratiet og accepteret skattestoppet. Der var altså en forskel, og derfor havde man accepteret det.

Kunne hr. Ole Sohn ikke lige forklare: Hvad er forskellen på regeringens og Socialdemokratiets skattestop?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Vi går efter at få fjernet skattestoppet jo før, jo bedre. Så længe det består, så går vi efter at få lukket så mange skattehuller som overhovedet muligt for at tilføre fællesskabet ikke de nødvendige, men det antal midler, der kan bruges til at sikre en bedre velfærd, og som kan være med til at mindske uligheden i samfundet.

Vi vil gå efter: punkt 1, at få fjernet den regering, som har indført skattestoppet, og punkt 2, at skattestoppet bliver stoppet så hurtigt som muligt. Så jo flere stemmer SF får, jo før bliver skattestoppet ophævet.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Hr. Ole Sohn gør meget ud af at fortælle, at det vigtigste er at få fjernet VKO-regeringen. Det lyder jo virkelig flot, men hvad er det så, vi får, når nu den her VKO-regering er fjernet?

Vi får en ny skattestopregering. For vi får en bekræftelse på, at det her skattestop får vi i 4 år plus den tid, det tager at indkøre det eventuelt nye skattesystem, som S og SF vil lave.

Og så får vi en udlændingepolitik, der ikke bliver forandret, for den har man jo bundet sig op ad sammen med Socialdemokraterne og den nuværende regering, men vi får en udlændingepolitik, som på en human måde smider folk ud af landet eller fremover afviser dem på en human måde. Det er kun humanismen til forskel, og så kan det diskuteres, hvor meget den er værd, når man har fået sparket.

Så tales der om skattehuller. Kan vi ikke få at vide, hvad det er for nogle skattehuller, eller bare få nævnt et ganske enkelt skattehul, som skal lukkes? Man behøver ikke at vente med det, til man kommer i regering.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Med formandens tilladelse vil jeg gerne række hånden frem til hr. Poul Erik Christensen og sige: Skulle vi ikke være lidt mere ambitiøse også hos De Radikale? Hvorfor danner De Radikale og SF ikke en fælles front? Får vi tilstrækkelig styrke, ville vi jo kunne sikre, at skattestoppet bliver ophævet; vi ville kunne være med til at ændre udlændingepolitikken; vi ville kunne være med til at sikre en bedre folkeskolepolitik; vi ville kunne være med til at lukke flere skattehuller.

Lige apropos to skattehuller, som Det Radikale Venstre har foreslået at lukke, kunne det f.eks. være grænsen på de 100.000 kr.s indbetaling til pension, og det kunne være fjernelse af bondegårdsreglen.

Så der er en lang række muligheder, som i øvrigt er fælles for de tre partier. Skulle vi ikke være med til at øge presset på Socialdemokraterne på de punkter, hvor SF og De Radikale er enige? Hvorfor ikke være lidt mere ambitiøse? Det er jo der, mulighederne er. Jeg formoder ikke, at De Radikale tror, at man kan påvirke De Konservative til en anden skolepolitik, Dansk Folkeparti til en anden udlændingepolitik eller Venstre til en anden økonomisk politik.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Poul Erik Christensen (RV):

Ganske kort vil jeg sige, at noget af det, hr. Ole Sohn nævner, jo ikke er skattehuller. Det er jo blot en brug af gældende regler, det er ikke et skattehul.

Så vil jeg spørge: Koster en godkendelse af regeringens skattestop i dagens pris virkelig kun et par ministerposter? Er SF virkelig til køb for så lidt? Det er et skattestop, som i 2012-2013 har fjernet ca. 25 mia. kr. i årlig beskatning. Det kan da ikke være meningen, at SF vil lægge navn til det.

Op med hensyn til at række hånden frem kan jeg sige, at hvis det at række hånden frem betyder, at Det Radikale Venstre skal sige ja til skattestoppet, så ønsker Det Radikale Venstre ikke at få snavs på hænderne.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er jeg jo vidende om, at hr. Poul Erik Christensen er en driftig erhvervsmand og dermed

også i stand til at regne tingene ud, i hvert fald lægge tal sammen.

Hvis vi nu stod skulder ved skulder og kæmpede os frem, Det Radikale Venstre og SF, til 90 mandater, så blev skattestoppet ophævet. Det går jeg ud fra at der er en fælles forståelse om.

Indtil da må vi jo påvirke så meget som overhovedet muligt i den rigtige retning. Da konstaterer jeg bare, og jeg går ud fra, at Det Radikale Venstre er enig, at den konservative centralisme omkring folkeskolen ikke er noget, der imødekommer radikal holdning. Jeg formoder ikke, at Dansk Folkepartis udlændingepolitik er noget, hr. Poul Erik Christensen drømmer om, og jeg tror heller ikke, at den økonomiske politik med skattestop, som Venstre står for, og den uholdbarhed, som det indebærer i længden, er noget, Det Radikale Venstre ønsker.

Så skulle vi ikke sammen prøve at presse, dels ved at skaffe et flertal, vi to partier sammen, dels ved at presse andre partier, hvor vi kan. Det tror jeg ville være det mest konstruktive. Det vil i hvert fald være det mest politisk kloge, man kan gøre, frem for at sætte sig ned bagest og bare skælde ud og tro, at man kan få 90 mandater ved ikke at gøre noget.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Jeg har vist som de fleste andre her i dag oplevet den nærmest euforiske stemning, der har bredt sig ned langs SF-rækkerne, når ministerbilerne sådan skal til at fordeles i en ny S-SF-regering. Det har været meget, meget spændende at opleve.

Men jeg har så også overværet hele den her seance med hr. Ole Sohn, og der er altså stadig væk noget, der ikke står mig klart, så derfor bliver jeg altså nødt til at spørge en gang mere. Der er blevet spurgt til det flere gange.

Socialdemokratiet har tilsluttet sig VK-skattestoppet. Nu er det så sådan, at det i dag fremgår, at man SF og Socialdemokratiet imellem har fået en fælles forståelse af skattepolitikken.

Skattestoppet er jo det, som hr. Ole Sohn tidligere på dagen, lige inden middag, kaldte for det mest ulyksalige, der overhovedet var sket, og nu her senere det mest asociale, man overhovedet kunne forestille sig. Vil hr. Ole Sohn ikke nok prøve nu at udlægge: Hvad er forskellen på VK-skattestoppet, som Socialdemokraterne har tilsluttet sig, og så den fælles forståelse for skattepolitikken, som SF har tilsluttet sig over for Socialdemokratiet?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan jo ikke garantere, at jeg vil være i stand til at bibringe spørgeren forståelsen for mine argumenter. Det kræver, at man dels bruger citaterne korrekt, dels i øvrigt også lytter efter, hvad der bliver sagt, og det kniber det med, kan jeg høre.

SF er imod det skattestop. Det var vi i går, det er vi i dag, det vil vi være i morgen. Så derfor er det lidt unaturligt, når spørgeren henviser til en fælles forståelse og til, at vi skulle være enige med Socialdemokraterne om et skattestop. Det er jo hinsides virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Inger Beinov Støjberg (V):

Det står jo klart, at man i dag har sagt, at man har en fælles forståelse for skattepolitikken. Og når hr. Ole Sohn ikke kan udlægge forskellen mellem den tilslutning, som Socialdemokraterne har givet til VK-skattestoppet, og så den fælles forståelse, som SF og Socialdemokraterne har omkring skattepolitikken; altså, når hr. Ole Sohn ikke her kan udlægge teksten, så der er nogen som helst i Folketinget, der kan forstå det, kan man jo kun konkludere, at SF kommer til at stå vagt om skattestoppet efter et valg.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er da lidt imponerende, at Venstre har et så fremtrædende medlem, som ikke er i stand til at høre efter, hvad der bliver sagt fra talerstolen, men jeg prøver at gentage. SF var, er og vil fortsat være imod skattestoppet. Vi vil bekæmpe det, som vi har gjort hidtil. Det vil vi gøre fremover, så meget som vi overhovedet formår. Får vi selv 90 mandater, er det fjernet dagen efter valget. Klarere kan det vist ikke siges.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tiden er næsten gået. Der er 2 minutter tilbage. Vi når den sidste korte bemærkning. Det er fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu har hr. Ole Sohn jo gentagne gange benægtet, at der er en aftale mellem Socialdemokraterne og SF, men i Dato i dag skriver hr. Ole Sohns kollega, hr. Morten Homann, i et læserbrev:

Vi har blot erkendt, at Socialdemokraterne står fast på disse holdninger og ikke vil flytte sig før tidligst efter næste valg igen.

Og det, man altså taler om her, er skattestoppet og 24-års-reglen. Der er åbenbart en uenighed mellem hr. Ole Sohn og hr. Morten Homann vedrørende spørgsmålene om skattestop og 24-års-reglen og SF's bekendelse til begge projekter.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen der er ingen uenighed. Det, vi har gjort, er sådan set i al beskedenhed at pege på Socialdemokraternes formand som statsministerkandidat, sådan som vi har gjort ved samtlige valg siden 1958.

Det, vi så har gjort derudover, er, at vi har diskuteret, hvilke muligheder der er for at få mest muligt af vores politik igennem. Det er vores politik at få fjernet skattestoppet, og der er vi enige med Det Radikale Venstre. Vi er ikke enige i profilen af fordelingspolitikken – der har vi så forstået at Det Radikale Venstre, efter at det er gået op for partiet, hvilken ulighedsskabende profil det er, vil revidere den, og det ser vi frem til – men vi er enige om, at der skal laves en skatte-reform.

Derfor forstår jeg ikke, hvorfor Det Radikale Venstre ikke knytter an til den invitation, som vi har givet indtil flere gange: Lad os nu sammen udvikle et pres på Socialdemokraterne for at fjerne skattestoppet. Det er dér, presmuligheden er størst. Den eksisterer ikke i forhold til VKO-blokken. Det går jeg ud fra at Det Radikale Venstre er enig i.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren for svaret. Og så er der endnu en kort bemærkning fra fru Elsebeth Gerner Nielsen, og det bliver den sidste korte bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Man kan jo netop ikke presse Socialdemokraterne, hvis man på forhånd har smidt sig på maven. Og det er jo præcis det, hr. Morten Homann gør opmærksom på at SF har gjort. Man har accepteret 24-års-reglen, og man har accepteret skattestoppet.

Så lad mig stille et konkret spørgsmål til hr. Ole Sohn: Er det sådan, at hr. Ole Sohn kan forestille sig at stå bag en socialdemokratisk rege-

ring, der holder fast i skattestoppet og 24-års-reglen? Ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Altså, et eller andet sted synes jeg, at det er lidt forunderligt med den terapi, som Det Radikale Venstre har indrullet sig selv i omkring statsministerkandidater, for Det Radikale Venstre kom til at stille et ultimativt krav, som der ikke var så mange mandater bag.

Altså, politik drejer sig om 90 mandater. Vi arbejder på at få 90 mandater, og så er skattestoppet fjernet fra dag et. Får vi ikke 90 mandater, håber vi, at De Radikale kan bidrage til, at vi får det sammen, og så fjerner vi skattestoppet fra dag et.

Er vi ikke 90 mandater – og det er her, at den politiske realitet i hvert fald også skal med ind i overvejelserne – skal man overveje: Skal man så støtte den nuværende statsminister, en statsminister fra Dansk Folkeparti eller en statsministerkandidat fra Det Konservative Folkeparti? Vi gør det ikke. Jeg siger bare: Vi gør det ikke. Så derfor håber jeg, at Det Radikale Venstre og SF sammen kan være med til at presse det parti, som vi har størst mulighed for at udsætte for pres, netop Socialdemokraterne.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Enhedslistens ordfører, fru Line Barfod.

Kl. 18.00

Line Barfod (EL):

I Enhedslisten har vi en vision. Vi har en vision for, hvor vi skal hen med samfundet de næste 10 år. Hvert eneste år bliver vores samfund rigere. Den ekstra rigdom bliver, som det er i dag, og som det har været i de sidste mange år, ulige fordelt, og en alt for lille del af den ekstra rigdom bliver brugt på den offentlige sektor, hvor behovet år for år bliver større og større. Uligheden i samfundet stiger, og den offentlige sektor udhules.

Vores vision går ud på, at vi som et af verdens rigeste samfund også skal have en tilsvarende velstand i den offentlige sektor, og at samtlige borgere i vores rige samfund skal have gavn og glæde af velstandsstigningerne. Vi vil have, at den ekstra rigdom skal tilfalde den offentlige sektor og tilfalde dem i vores samfund, der i dag lever under fattigdomsgrænsen. Den fælles del

af vores samfundskage skal blive væsentlig større, end den er i dag. I vores ændringsforslag til finanslov for 2007 lægger vi op til, at den fælles andel af kagen skal stige med 107 mia. kr. Derfor har vi selvfølgelig også bakket op om pædagogernes og pædagogmedhjælpernes strejker, om gymnasielærerne og handelsskolelærerne og om sygeplejerskerne, der har meldt klart ud, at de ikke vil arbejde mere, end de allerede gør i dag. Der må flere hænder og flere penge til den offentlige sektor.

Vi har noteret os, at Socialdemokraterne har sendt meget tydelige signaler om, at de gerne vil have, at den offentlige sektor skal stige lige så meget som den private. Det er et jordskred i den rigtige retning i forhold til den stramme politik, som Socialdemokraterne ellers har stået for. Det er vi i Enhedslisten meget glade for, og vi mener også, at det træk markerer, at oppositionen er blevet stærkere og har væsentlig klarere visioner for fremtiden end tidligere. Vi mener naturligvis, at Socialdemokraterne burde gå skridtet videre, men dette første skridt er væsentligt for, at vi i oppositionen overhovedet går i samme retning.

Mange mennesker har fået flere penge mellem hænderne gennem de seneste år, uden at vi skal glemme, at der er mange, der har fået det absolut værre. Men alle har vi kunnet se velstanden brede sig, alle andre steder end i den offentlige sektor i kommunerne inden for velfærdsydelserne. Det er ikke staten, der mangler penge. Finansministeren blev helt euforisk og op-hidset over de store overskud, da han præsenterede finansloven og talte om at købe hele verden. Men velfærden bliver alligevel stadig mindre under denne regering, og imens spørger folk sig selv: Hvis finansministeren siger, at vi kan købe hele verden, hvorfor står der så stadig DDR på kortene rundt om i klasseværelserne på de danske folkeskoler? Hvis vi kan købe hele verden, hvorfor er der så ældre, der ikke kan komme i bad hver uge?

Nej, det er ikke, fordi vi ikke har råd, men fordi finansministeren, statsministeren og resten af regeringen har en plan om, at den offentlige sektor skal fylde mindre og mindre i landskabet. Det er den plan, der har været, siden regeringen trådte til, og det er heldigvis ved at gå op for flere og flere. Hvis nogle har glemt, hvordan planen lyder, så har finansministeren formuleret det helt klart under sidste års finanslovdebat. Han sagde dengang, at strategien er:

Den del, der bruges til offentlig forsørgelse og offentlige serviceudgifter, bliver en mindre andel af den samlede kage, selv om det, der bruges i det offentlige, totalt set vokser hvert eneste år.

Det er protesterne imod denne strategi om mere privat og mindre fællesskab, imod angreb på borgernes rettigheder med hensyn til indkomst og imod tommeskruerne for den kommunale velfærd, der det sidste halve år gang på gang har tvunget regeringen i defensiven – fra pædagogerne, gymnasierne, handelsskolerne og sygeplejerskerne. Statsministeren har mistet sin troværdighed som velfærdsfan og prøver nu at sminke sig ud af problemerne med sin såkaldte kvalitetsreform.

Kl. 18.05

Regeringen tager rundt til debattmøder og siger, at de lytter til de ansatte i den offentlige sektor. De siger, at der bliver en proces, hvor medarbejderne kan spille med og få indflydelse og medbestemmelse og selv være med til at udvikle et mere hensigtsmæssigt system. En sådan proces ville bestemt være en god idé.

At lytteriet tydeligvis er endog ret elendig skuespil, understreges, når vi ser lidt på statsministerens forhåndskonklusioner. Statsministeren har på forhånd afvist at give en krone mere end det sparebudget, han i forvejen kører den offentlige sektor på. Det er en meget utroværdig statsminister, der påstår at ville lytte til hjemmehjælpere og sygeplejersker, for når hjemmehjælperne og sygeplejerskerne siger, at de først og fremmest har brug for mere tid, dvs. flere kolleger, så har statsministeren sagt nej på forhånd.

Hvad er det så, statsministeren har at tilbyde? Flere stopure, flere fedterøvstillæg, flere arbejdsopgaver på den samme tid eller sagt på en anden måde: mere stress, dårligere samarbejde, mere nedslidning og dårligere tid til ordentlig pleje. De borgerlige kalder det bare outputstyring, resultatløn, effektivisering, fleksibilitet og budgetforbedringer. Det er alt sammen gammel, slidt borgerlig politik.

Kvalitetsreformen skulle være regeringens forkromede forsøg på at genvinde lidt af det tabte velfærdsimage, men statsministeren sidder i saksen nu. På den ene side ved han, at den eneste måde, han kommer ud af mudderet på, er, hvis han lever op til borgernes krav om bedre velfærd frem for skattelettelser. Men på den anden side går hele hans politiske langtidspjæk jo netop ud på en gradvis og langsom udsultning af velfærdsordningerne i håb om, at bor-

gerne så vælger brugerbetaling og forsikringsordninger.

Regeringen siger, at vi skal have en kvalitetsreform, fordi der i de kommende år er 200.000, der forlader den offentlige sektor. Men regeringen kommer ikke med forslag til, hvordan vi så sikrer, at der kommer de flere hænder, som vi har brug for, hvis vi skal have en bedre offentlig service end i dag. I stedet vil den have forslag til, hvordan man kan skære den offentlige service ned.

Enhedslisten har stillet en række ændringsforslag til finansloven, som skal sikre flere hænder, ikke færre, til offentlig service i fremtiden. Vi foreslår, at alle unge skal have en uddannelse, så de kan komme i arbejde. I dag er der flere tusinde unge, der ikke får uddannelse og aldrig kommer ind på arbejdsmarkedet. Vi foreslår at fordele arbejdet, så vi kan få sat tempoet ned, så færre nedslides af at skulle løbe alt for hurtigt, samtidig med at andre bliver nedbrudt af at være sat uden for arbejdsmarkedet.

Vi skal have indført seniorordninger, så de mange, der gerne vil blive på arbejdsmarkedet, men ikke længere kan holde til at arbejde et hundrede ti procent, kan få mulighed for at yde en indsats. Samtidig skal de 100.000 på deltid have tilbud om at komme på fuld tid. Det er urimeligt, at de, der kan og vil arbejde på fuld tid, ikke får lov til det, når der er brug for deres arbejdsindsats.

Vi skal have sat lønnen op for de lavest lønede, så det bliver mere attraktivt at arbejde i den offentlige service, og især skal vi have ændret den offentlige service, så det væsentlige bliver at kunne levere god service og omsorg frem for kontrol og bureaukrati. Kort sagt skal vi sætte tempoet ned og lønnen op. Så kan vi få mange flere hænder til bedre offentlig service i fremtiden.

Det vil regeringen desværre ikke være med til, og man behøver ikke at være ansat som statsministerens spindoktor for at kunne komme til den konklusion, at det er en visionsløs og brugt statsminister, der ikke kan finde på noget bedre at køre frem med end flere fedterøvstillæg, når han skal lancere sit forsøg på et velfærdscomeback, og som ikke selv har nogen forslag til at skaffe flere hænder.

En styrket opposition med en klar målsætning om seriøse investeringer i kvaliteten af den offentlige sektor bør og kan sikre, at statsministeren aldrig får noget comeback af nogen art.

Kl. 18.10

Alternativet er klart. Vi skal arbejde for ikke bare velfærd, men velstand til alle: velstand i den offentlige sektor, flere ansatte, god tid til god omsorg, mere frihed og medbestemmelse til borgere og ansatte, for verdens rigeste samfund skal have verdens bedste offentlige sektor.

Verdens rigeste land skal ikke bare verdens bedste offentlige sektor. Verdens rigeste land skal naturligvis også have den højeste grad af lighed i verden. Lighed skaber ordentlige levevilkår for alle. Lighed skaber gensidig anerkendelse i en befolkning med nogenlunde ensartede levevilkår. Det skaber sammenhængskraft og sammenhold.

Vi mener, at mennesker skal yde efter evne og nyde efter behov. Desværre kan vi læse af vismandsrapporten fra i tirsdags, at uligheden stiger i samfundet, at flere end tidligere lever for mindre end halvdelen af medianindkomsten i samfundet. Uligheden stiger i samfundet. At regeringen har indført starthjælp for flygtninge og indvandrere, betyder, at vi har en stor gruppe mennesker, der lever væsentligt under fattigdomsgrænsen. Det er en ualmindelig dårlig start for at skulle finde ud af at leve i et nyt samfund og føle sig inkluderet på alle niveauer af vores samfund.

Satspuljen tager hvert evig eneste år penge fra de fattigste mennesker i vores samfund, fra bistandsklienter, pensionister, efterlønnere og folk på dagpenge. Det er et forlig, som alle partier på nær Enhedslisten er med i. Det er et forlig, som alle sociale kræfter i Folketinget burde holde fingrene langt væk fra. Det er med andre ord et forlig, som vi ikke kan forstå at partier som SF og Socialdemokratiet er med i. Der kan kun være en grund til at tage penge fra de allerfattigste, og det er, at man har et ønske om at øge uligheden i vores samfund. Og det forstår vi sådan set godt ligger i fin forlængelse af borgerlig politik, men det ligger altså efter vores opfattelse ikke i forlængelse af den politik, som oppositionen burde være enig om.

Jeg vil slutte af med at konkludere, at dette års finanslov, som øger uligheden i samfundet, og som har undladt at sætte penge nok af til det stigende behov i den offentlige sektor, trækker i den stik modsatte retning af Enhedslistens vision for fremtiden.

Enhedslisten ønsker en større offentlig sektor end i dag. Vi ønsker et samfund med større lighed. Derfor har vi stillet en række ændringsforslag, der trækker i den retning. Hvis vores æn-

dringsforslag bliver vedtaget, vil det være en begyndelse på et helt andet samfund, hvor hensynet til mennesker kommer først.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Enhedslisten er jo ligesom Det Radikale Venstre uden for finanslovaftalen i år, og det er især på grund af skattestoppet, vil jeg tro. Det er det i hvert fald for vores vedkommende, ikke mindst på grund af den store ulighed, som skattestoppet skaber hvert eneste år.

Så derfor vil jeg bare spørge: Kan fru Line Barfod forestille sig, at Enhedslisten på et tidspunkt kunne blive bragt i en situation, hvor man vil være med i et finanslovforlig, der baserede sig på et skattestop?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg har meget svært ved at forestille mig Enhedslisten gå med i et finanslovforlig om en samlet finanslov, der ikke byggede på, at vi var i gang med at skabe et fuldstændig andet samfund end det, vi har i dag. Så hvis det, hr. Morten Østergaard spørger til, er et samlet finanslovforlig, hvor Enhedslisten skulle stemme ja til en finanslov, der bygger på, at man øger uligheden i samfundet, har jeg meget svært ved at se det for mig.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nu er vi jo enige om, at skattestoppet fører til ulighed, vil jeg tro, men det, jeg egentlig spurgte om, var, om man vil være med i en finanslovaftale med en given regering, som baserer sig på et skattestop, altså med skattestoppet som det afgørende. Vil Enhedslisten kunne lægge stemmer til det?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Et forlig om en samlet finanslov, hvor vi skulle stemme ja til en finanslov, der baserer sig på et skattestop, som øger uligheden i samfundet? Nej, det kan Enhedslisten ikke stemme for. Det kan jeg ikke forestille mig.

Det ændrer ikke på, at der kan være små dele rundtom, man kan stemme for, det gør vi jo gennem tiden, men vi ville ikke stemme for en samlet finanslov.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Fru Line Barfod efterlyser jo altid meget klare svar, og man kan i hvert fald næsten svare ja og nej på alle spørgsmål, når fru Line Barfod stiller os andre spørgsmål.

Men der er en masse forbehold i de svar, der bliver givet på spørgsmålene her, og det forstår jeg sådan set ikke. Man kan jo spørge: Kan Enhedslisten overhovedet stemme for et finanslovsforslag, uanset om det er baseret på et forlig, der viderefører skattestoppet, eller ej? Det er jo det helt enkle spørgsmål. Man kan altid diskutere, om man vil være med i større eller mindre forlig og sådan noget, men kan vi overhovedet forestille os, at Enhedslisten kan stemme for et finanslovsforslag, der inkluderer en fortsættelse af skattestoppet, forlig eller ej?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan ikke forestille mig en situation, hvor Enhedslisten stemmer ja til et finanslovsforslag, som indeholder et skattestop, der øger uligheden. Nej, det kan jeg ikke forestille mig.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 19.00.

Mødet udsat kl. 18.16

Mødet genoptaget kl. 19.00

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det kan være lidt svært at svare ordførerne, når de ikke er her, og jeg ville måske opfordre præsidiets til at overveje, om man ikke skal samle debatten om finansloven, både debatten om ændringsforslagene og generaldebatten, under et.

Sandheden er jo, at der er mange politiske dyr til stede, og derfor taler man politik og forsøger at flette tingene sammen. Jeg synes, vi har oplevet et meget godt eksempel i dag. Man diskuterer meget politik, hvor der egentlig ikke er så meget, der er bundet op på ændringsforslagene,

så man kunne godt køre det hele igennem under et. Min opfordring til præsidiets og Udvalget for Forretningsordenen er at overveje det, for jeg synes egentlig, det ville være forståeligt nok, at det fik den form.

Det er lidt svært at svare, selv om der er kommet nogle til stede. Jeg ved ikke, om hr. Ole Sohn kommer på et tidspunkt, men jeg vil bare sige, at det er rigtigt, at da jeg i løbet af dagen kiggede mig omkring på regeringsbænkene, følte jeg nogle gange, at jeg sad lidt alene. Men jeg vil bare sige, at regeringen ikke er gået af. Der har måske bredt sig det indtryk, at vi nu er i valgkamp, men nu har jeg deltaget 22 gange i 22 år, og jeg har faktisk sjældent deltaget i noget, der har været så fredeligt. Man har egentlig lagt finansloven, under alle omstændigheder ændringsforslagene, lidt til side, og har diskuteret, hvordan den kommende regering skal se ud, og hvem der egentlig ønsker hvad.

Man oplever sådan set, at taktikken allerede er i gang. Hr. Ole Sohn, som ikke er her, men måske sidder og lytter et andet sted, sagde jo meget rigtigt, at det bedste råd, han kan give, er at love at holde fingrene fra kontraktpolitikken. Det forstår jeg egentlig godt, for kontraktpolitik betyder jo, at man fortæller, hvad man vil gøre efter et valg, allerede inden valget, og det er sådan set det, vi har oplevet, måske mere hos SF end hos Socialdemokratiet, at det er meget, meget uklart, hvad det egentlig er, man vil gøre efter et valg. Man vil sikkert ikke sige det før et valg, og det, man siger før valget, vil garanteret ikke være det, der præger regeringsgrundlaget efter valget. Sådan tror jeg det vil gå, så det er nok rigtigt, når hr. Ole Sohn siger, at kontraktpolitik – altså at sige til borgerne, hvad man agter at gennemføre efter et valg – skal man afholde sig fra. Det er også derfor, man skal holde sig fra en regering af S og SF, det er sådan set min konklusion.

Men det kan godt være sådan, at finansloven alligevel på en eller anden måde er baggrund for Folketingets dagsorden, og så forstår jeg egentlig godt, at man ikke vil tale så meget om den. Jeg har nemlig aldrig nogen sinde ment, at det er oppositionens opgave at rose regeringen – aldrig nogen sinde. Men udfordringen er jo lidt stor, når ikke man må rose, for selve det økonomiske grundlag, som Danmark har hvilet på i år og vil hvile på næste år, er jo bedre end det, man har set i vel nok al den tid, hvor de nuværende medlemmer af Folketinget har været medlemmer. Derfor forstår jeg godt, at man så vælger in-

genting at sige. Det har jeg ingen kritik af, for det er jo egentlig forståeligt, når man ønsker at være opposition.

Kl. 19.05

Når vi går ind på delemnerne, tegner der sig jo en økonomisk ramme om danskernes liv og færden i de næstfølgende år, som aldrig har været mere gunstig. Uanset hvad, har vi den laveste ledighed i mere end 35 år, siger vi, men i virkeligheden kan vi ikke sammenligne umiddelbart, for statistikken har ikke altid været opgjort på samme måde. Kløge folk siger, at ledigheden egentlig aldrig har været lavere.

Vi ved, at beskæftigelsen aldrig nogen sinde har været højere, og vi ved, at man aldrig har været i stand til at nedbringe gælden så hurtigt, som vi gør nu. Det gør vi, samtidig med at vi har et skattestop. En tidligere socialdemokratisk finansordfører har sagt, at enhver ved, at man ikke samtidig kan bruge flere penge på velfærd, nedbringe gælden og have et skattestop. Men der er altså kun en, der ved det, for nu ved alle andre jo, at det kan man godt.

Det er et lærestykke for alle dem, der hele tiden har sagt, at det ikke kan lade sig gøre. Jeg har hørt i 5 år, at det ikke kan lade sig gøre, og derfor bliver man jo glad, når hr. Morten Helveg Petersen anerkender, at gælden egentlig er bragt ned, for tidligere har hr. Morten Helveg Petersen jo sagt, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre. Vi er bagud, vi indhenter det aldrig, og vi kan ikke opfylde løftet om at halvere gælden inden 2010. Jeg må indrømme, at det løfte kan vi ikke holde, for gælden er mere end halveret i 2010.

Men det er jo også det, der gør, at der måske er et problem, når man skal diskutere, hvem det egentlig er, man skal lave forlig sammen med. Jeg vil starte med at rose Folketingets partier med undtagelse af SF og Enhedslisten – det er så egentlig ikke kritisk ment – men jeg vil godt rose de partier, der har været med til at vedtage en velfærdsreform og en globaliseringsreform, altså en investering i fremtiden. Jeg synes stadig, det er imponerende.

Derfor er det også med rette, at man siger, at så behøver vi ikke tale så meget om finansloven. Det andet er nemlig ret enestående. Uanset hvad kløge hoveder i øvrigt måtte sige, giver det, vi har aftalt om senere tilbagetrækning, den balance og holdbarhed, som udligner det, at der bliver flere ældre og færre unge på arbejdsmarkedet. I hvert fald frem til 2040 er der fuld balance i det, der er aftalt mellem de partier, der står bag dette forlig – fuld balance!

Nogle siger, at det kun er den halve løsning, vi har fundet. Her vil jeg gøre opmærksom på, at de differencer, der kan være mellem Finansministeriets og Velfærdskommissionens og til dels Det Økonomiske Råds opfattelser, skyldes, at de mener, at når man lever længere, vil man også være mere syg. Det er sådan set det, der hele tiden har været baggrunden for uenigheden, helt tilbage fra nedsættelsen af Velfærdskommissionen. Finansministeriet har ikke taget som udgangspunkt, at fordi man lever længere, vil man også være mere syg, men at man lever længere, fordi man er mere rask. Derfor kommer der en usikker variabel ind, når man skal vurderer trækket på sundhedsudgifterne i årene fremover.

De 158 mandater, der er med i forliget, skal imidlertid være opmærksomme på, at selve den matematiske model udligner ændringerne i demografien fuldstændig. Vi sikrer alt andet lige den finansiering, som er nødvendig, fordi der kommer flere ældre, vi er i stand til at opretholde produktionen, og i den periode, der er tale om, skaffer vi rent faktisk 200.000 flere ud på arbejdsmarkedet, end tilfældet ellers ville have været. Aftalen er altså overordentlig solid og lidt usædvanlig. Mange spurgte: Hvorfor gør vi det nu? Jo, for vi kunne jo se, at der ville komme ubalance omkring 2022-2024, hvis vi ingenting gjorde, og derfor er jeg stadig rimelig imponeret over, at det danske Folketing var i stand til at samle et bredt flertal om at se så langt frem.

En del af velfærdsaftalen er jo globaliseringsdelen. Med nogle af ændringsforslagene har vi skaffet finansiering, som svarer til 0,5 pct. af vækstpotentialet, det vil sige, at der op til 2012 i alt fordeles 39 mia. kr. til investering i fremtiden. I bred enighed har vi en fælles målsætning om, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en uddannelse, og at mere end halvdelen skal have en videregående uddannelse. I 2010 har vi løftet forskningsbevillingerne til 18 mia. kr., dvs. 1 pct. af BNP, og vi vil virkelig fastholde det niveau.

Kl. 19.10

I øvrigt er det vigtigt at sikre, at folk kommer hurtigere ind på arbejdsmarkedet, og at de, der allerede er på arbejdsmarkedet, opkvalificeres. Vi har f.eks. etableret en fond på 3 mia. kr. til at modvirke nedslidning.

Det gør mig ikke spor, at det egentlig står som hovedresultatet i 2006, at vi er nået hertil. Jeg synes stadig, det er unikt, og regeringen, Dansk Folkeparti, Venstre og Det Konservative Folkeparti må da glæde sig over, at aldrig tidligere

har medlemmerne af Folketinget været i stand til at sikre dansk økonomi den position, som den har nu. Det er sådan set ikke noget, jeg bare selv siger, det mener alle de, der bedømmer dansk økonomi seriøst, både udefra og for så vidt også indefra, sådan set også.

Det, der kan give problemer, er jo, når vi skal tale kommuneaftaler og kommunalt selvstyre. Jeg vil bare bede om en vis forståelse for, at det, regeringen har aftalt med kommunerne, har kommunerne selv ønsket, også efter gennemførelsen af kommunalreformen. Efter de beslutninger, de nu har truffet om deres budgetter, siger kommunerne, at de står ved aftalen, og kommunernes formand siger, at den aftale, der er indgået, sikrer, at kommunerne også næste år kan tilbyde det samme serviceniveau, som vi kender i dag, plus at der tages højde for, at der kommer lidt flere elever i folkeskolen, og at flere ældre skal serviceres.

Det er kommunerne selv, altså vores aftalepart, der siger det, og jeg synes, man skal lytte lidt til aftaleparten, hvis man er tilhænger af aftalesystemet. Den danske model er jo båret af, at vi laver en aftale med Kommunernes Landsforening og ikke aftaler med de enkelte kommuner. I princippet er det sådan set alene dem, man laver aftalen med, der kan sige, om aftalen er god nok, og om den skal overholdes, og her vil jeg kvittere for, at det lige præcis er det, kommunerne har sagt gennem deres formandskab. De står ved aftalen, og som formanden har sagt, sikrer den et uændret serviceniveau og endda lidt mere til folkeskole- og ældreområderne.

Hr. Jan Petersen siger det, der stort set er sagt gennem alle de sidste 5 år, nemlig at der ingen tvivl er om, at vi har skåret ned gennem de 5 år. Den retorik er nok svær at komme uden om, men spørgsmålet er bare, hvad det vil sige at skære ned.

Sandheden er, at de sidste regnskabstal, som vi har, altså 2005-tallene, viser, at i faste priser har vi løftet den borgernære service med ca. 22 mia. kr., og med det, der ligger her, og som i givet fald vedtages med ændringsforslagene, så løfter vi det samlede ressourcetræk med 31 mia. kr. i forhold til 2001. Det er altså et realløft i udgifterne til borgernær service, for det sker jo ikke på statens område. I sammenligning med 2001 er statens ramme uændret i faste priser, så pengene er altså lagt ud til borgernær service, og det ved man også godt. Det er jo oplyst, at der foredeles 8 mia. kr. mere til det sociale område, 8 mia. kr. mere til undervisning og 12 mia. kr. me-

re til sundhedsområdet. Der betales rent faktisk mere ud, så sandheden er altså, at vi reelt bruger 31 mia. kr. mere på borgernær service og ikke skærer ned.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg synes, det er en mærkelig opfattelse, man har af de offentligt ansatte, når man kan sige, at det at fordele 31 mia. kr. mere til omsætning i det offentlige egentlig ikke vil medføre, at borgerne får en bedre service. Min opfattelse er, at når der ansættes 1.000 flere læger, når der ansættes 1.200 flere sygeplejersker, og når der ansættes 6.300 flere i hjemme hjælpen, sker det nok, fordi det rent faktisk også giver en bedre service. Uanset hvad man måtte føle, er pengene altså leveret, og jeg har tidligere sagt, at hvis man mener, der er skåret ned, kan man jo bede om at få genetableret 2001-niveauet på alle hovedkonti. Så ville vi rent faktisk stå med det problem, hvad vi egentlig skulle bruge pengene til.

Så vil jeg også sige til hr. Jan Petersen, at med undtagelse af et område synes jeg det var en fordragelig, venlig og forståelig ordførertale, og det synes jeg også året har fortjent. Jeg vil blot lige fastholde, at det ikke kan være rigtigt, når hr. Jan Petersen siger, at den aftale, vi har lavet med Det Radikale Venstre på boligområdet om finansiering af det støttede almene byggeri, er tyveri af lejernes penge. Sagen er den, at ifølge det, vi har aftalt, bliver Landsbyggefondens midler anvendt i meget, meget mindre omfang end det, som Socialdemokratiet selv var med til at aftale i boligaftalen fra 2002.

I boligaftalen fra 2002 blev der afsat 1,9 mia. kr. til nybyggeri, svarende til 60 pct.; nu bruger vi 394 mio. kr., svarende til 22 pct. Til renovering, som jo er det, der efterspørges, var der afsat 1,6 mia. kr. i 2002-aftalen, svarende til 39 pct.; i den nye aftale har vi afsat 2,4 mia. kr. i 2007 eller 58 pct. I 2002-aftalen var der afsat 14 mio. kr. til ghettoindsatsen, svarende til 1 pct.; vi har aftalt 414 mio. kr., svarende til 20 pct. Vi bruger altså færre midler til nybyggeri end det, Socialdemokratiet egentlig havde lagt op til.

Kl. 19.15

Så meget mere interessant er det, når man har hørt, hvad der egentlig er sagt på Socialdemokratiets vegne – og ikke af hvem som helst, men af hr. Carsten Hansen, som havde ordførerskabet i 1998-99-samlingen under den tidligere socialdemokratiske regering. Nu har hr. Carsten Hansen glæden af at være gruppeformand, og det gør vel ikke ordene mindre troværdige. Men dengang sagde hr. Carsten Hansen om det for-

slag, der dengang kom fra boligministeren, at formålet var at skabe en finansieringsreform for den almennyttige boligsektor. Der blev sagt, at hovedformålet var at opnå lavere støtteomkostninger for staten ved nybyggeri ved en langsigtet styrkelse af den almennyttige boligsektors selvfinansiering og at gøre finansieringsmåden til at støtte byggeriet meget mere fleksibel, end man havde kendt tidligere.

Samtidig blev der sagt: Der er faktisk ikke noget nyt i disse tanker. Helt tilbage fra 1933 har baggrunden for en konstruktion med en byggefond og princippet om, at lejen ikke nedsættes, når prioritetslånene udamortiseres, som det hedder, været, at det almennyttige boligbyggeri skal være selvfinansieret på lang sigt. Den konstruktion, der er skitseret i lovforslaget – det, der altså blev til Landsbyggefonden – er for os, altså Socialdemokratiet, at se meget lempelig, idet finansieringen af nybyggeriet alene pålægges det fremtidige nybyggeri.

Jeg siger blot: Det, som regeringen, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har aftalt, er præcis det, som Socialdemokratiets daværende boligordfører dengang sagde var hele formålet med loven. Vi har endda vist lejerne det hensyn, at vi bruger langt flere midler til at renovere eksisterende sociale boliger end det, den tidligere regering selv lagde op til.

Hvis det, vi har aftalt, er tyveri, ved jeg egentlig ikke, hvad man skal kalde det, Socialdemokratiet selv gjorde, og jeg ved heller ikke, hvad de egentlig har lagt op til. De gradbøjninger kender jeg altså ikke, og jeg ved ikke, hvilke ord der overhovedet slår til som beskrivelse af det, man selv har foreslået. Modellen er Socialdemokraternes. Så kan man kritisere os for at være blevet socialdemokratiske på det punkt, og det må vi så bære, for vi har jo altid haft det synspunkt, at vi vil gøre det godt for både lejere og ejere. Forskellen mellem os er måske, at vi ikke skelner imellem dem.

Til hr. Morten Helveg Petersen, der var ked af, at man ikke er med i det hele: Nu er det jo ikke første gang, man har set, at oppositionen ikke er med i hele finansloven. Jeg tror, at hvis man ser tilbage i Folketingets forhandlinger, vil det være muligt at finde eksempler på, at ikke alle nødvendigvis altid er med. Det tror jeg godt man kan finde eksempler på.

Det, der måske skiller os, og det, som deler vandene, er vel nok, at det at være med til at bruge penge må være understøttet af, at man er enig i regeringens politik. Det, der har skabt det

råderum, man forhandler om, er jo regeringens økonomiske politik, og man har jo valgt at kritisere den fra starten. Men så har man ikke noget medansvar for, at ledigheden er så lav, man har heller ikke noget medansvar for, at beskæftigelsen er den højeste nogen sinde, og man har heller ikke noget medansvar for de store overskud på statens finanser. Man har jo sagt, at det, vi har gjort, ikke ville medføre overskud og ikke ville medføre, at vi fik beskæftigelsen op på det niveau, som var målet, og derfor er der ikke noget mærkeligt i, at de, der til sidst sidder tilbage, er dem, som har ansvaret for, at det egentlig er gået så godt, og derfor kan være med til at fordele det, de har haft ansvaret for, og få del i den succesrate, der ligger i det. Det er vel helt naturligt.

Jeg mener ikke, det ville have været rimeligt, at vi havde sagt til Det Radikale Venstre eller til andre partier, at nu synes vi, de alle sammen skal støtte, at regeringen fortsætter, og at statsministeren hedder Anders Fogh Rasmussen. Det er ganske vist det, man sådan set skulle sige man ville, for det er jo præcis den økonomiske politik, regeringen står for, som har givet resultater i det samarbejde, vi har haft med Dansk Folkeparti, så derfor er det egentlig meget klart, at de skiller sig ud.

Jeg er ked af at høre, at Det Radikale Venstre ikke kan støtte kvalitetsreformen. På mange måder er Det Radikale Venstre jo i rimelig grad, bortset fra fejlvurderingerne af virkningerne af regeringens politik, jo normalt egentlig med på, hvordan tallene skal lægges sammen. Jeg advarer imod at tro på det, hvis nogle skulle komme og sige, at det ikke er rigtigt, at vi har løftet med 31 mia. Sandheden er jo, at mange med rette kan sige, at vi har brugt endnu flere penge på offentlig borgernær service, end vi har lovet.

Kl. 19.20

Mange af dem, der er blevet citeret som særlig økonomisk ansvarlige her i dag, har sagt, at vi bruger for mange penge. Jeg må sige, at det forstår jeg godt man kan mene, for vi har rent faktisk brugt flere penge, end vi selv mente var nødvendigt. Men til gengæld kan man også sige, at vi har håndteret udfordringen. Der er brugt flere penge til borgernær service, men på trods af det har vi altså samtidig været i stand til at nedbringe statens gæld, som hele formålet med 2010-planen jo er.

Jeg forstår egentlig godt, at nogle kan kritisere os for det, men så kan man selvfølgelig undre sig over, at så mange mener, at de penge slet ikke er brugt. Det er jo det, der kan anspore til at

sige, at hvis man kan bruge 31 mia. kr. mere, uden at det er gået op for halvdelen eller måske flere af danskerne, endside næsten halvdelen af Folketinget, er der noget galt. Men pengene er jo brugt, og de 31 mia. kr. er gået til yderligere løft, når 2007 er forbi.

Det må være en udfordring til os alle, når vi egentlig er villige til at finansiere. Det gælder det brede flertal, for jeg forstår, at Socialdemokratiet også stemmer for finansloven. Som jeg har tolket det, er det kun SF og Enhedslisten, der stemmer imod.

Når man alligevel, uanset hvad man siger, egentlig gerne vil være med til at finansiere løftet i velfærdsydelse, burde det også om ikke andet pirre enhver til at overveje, hvordan vi sikrer, at vi rent faktisk er i stand til at få så meget nytte som muligt ud af dem. Her skal kvalitetsreformen bruges til at finde ud af, hvad det er, der er galt, siden mange mener, at vi giver færre penge ud, mens vi i virkeligheden giver flere ud.

Jeg vil bare sige, at det statslige kontosystem er indrettet sådan, at uanset hvad hovedtallene siger, ved man godt, hvad der bruges af penge. Man kan gå ned i detaljer, hvis man vil angribe det kommunale selvstyre, og sige, at vi skal styre herindefra, og at vi skal vide præcis, hvad man gør på underkonti og beslutter i de enkelte byråd. Så bliver det selvfølgelig sværere, men jeg vil bare sige, at når man lægger alle de store tal sammen, når man altså frem til, at pengene rent faktisk omsættes. Det har vi løbende haft Rigsrevisionens og senere Finansudvalgets ord for. Det er nok rigtigt, at pengene er brugt, og at der sikkert også er brugt endnu flere, end vi egentlig har sagt, men jeg synes i virkeligheden, at kvalitetsreformen egentlig fortjener at få et meget bredere grundlag end det, som nogle partier har tilkendegivet.

Hr. Ole Sohn var meget inde på den uansvarlige økonomiske politik. Selvfølgelig er det uansvarligt, at vi tillader os at have det mål, at vi vil reducere ledigheden til et niveau, der stort set er lavere end nogen sinde. Der er ikke nogen i Folketinget, der nogen sinde har støttet en regering, under hvilken ledigheden har været lavere end nu, endside beskæftigelsen højere end nogen sinde, men hvad er der egentlig galt i, at folk kommer i arbejde og bliver selvhjulpne? Hvad er det, der gør, at man ikke kan glæde sig over, at så mange er kommet i job, og at ledigheden er så lav? Hvorfor kalder man det uansvarlig økonomisk politik? Det er den retorik, jeg egentlig ikke helt forstår. Kan man ikke glæde sig over

det, for det er jo en følge af den politik, der er ført, at vi er nået dertil?

Jeg kunne godt have sagt meget andet, men det ville jo egentlig være druknet i drøftelsen om, hvem der skal danne regering, og hvordan tingene egentlig står. Jeg skal ikke blande mig i, hvilke aftaler eller hvilken forståelse der er mellem S og SF, men jeg synes, det ville være meget nyttigt at påbegynde debatten og sige, hvad det egentlig er, man vil gøre, når man ikke kan love hverken højere beskæftigelse eller lavere ledighed, eller at man nedbringer gælden hurtigere, så det, der bliver til rådighed for vore efterkommere, er i stand til at sikre, at vi kan finansiere velfærdsstaten efterfølgende. Jeg synes, den diskussion udmærket kan starte nu, for så har vi 2 år.

Det er endnu ikke lykkedes Det Radikale Venstre at få noget at vide, men jeg vil bare sige: Fat mod. Jeg forstår godt, at hvis man er blevet svigtet som førsteelsker, er det ikke let, men der er jo andre røde køer end præstens, så jeg vil sige: Fat først og fremmest mod. Der er jo 2 år til at afdække, hvad det egentlig er, S og SF har aftalt, og det er jo sådan set spændende.

Til fru Line Barfod: Jamen det er jo den rene opposition, men sådan skal det også være – ingen tvivl om det. Det hele er skåret ned, og alting er noget værre noget. Jeg kom til at tænke på Kjeld Petersen – jeg kan huske at have set Kjeld Petersen, inden han døde. Jeg husker ham som komiker og skuespiller stort set samtidig med Dirch Passer, og han sang: Græd, bare græd! Jeg kom til at tænke på det, for det hele er ikke andet end til at græde over. Men det skal der også være plads til, for bløde mænd og bløde damer er vel egentlig ikke det værste, man har.

Kl. 19.25

Men så vil jeg bare sige, at fru Line Barfod alligevel ikke sætter sig ind i det hele, før hun taler. Det skal man have lov til, for der er jo ikke noget krav om, at man skal sætte sig ind i alting eller vurdere, om det, man siger, nu er rigtigt.

Fru Line Barfod siger, at finansministeren har sagt, at vi snart kan købe hele verden. Det synes jeg egentlig er en meget smart udtalelse, men der er bare det ved det, at det ikke er noget, jeg har sagt. Jeg har set det refereret mange steder, det er jo interessant, og det er selvfølgelig også synd at ødelægge den historie. Men for historiskrivningens skyld vil jeg alligevel sige, at sådan var det altså ikke. Det var meget begavede journalister, der var med til præsentationen af fi-

nanslovforslaget, og de ved jo godt, hvad der blev sagt. Hvis man ikke ved det, kan man gå ind på Finansministeriets hjemmeside på nettet og se ordret, hvad der blev sagt.

Jeg kørte frem med den almindelige bedrøvelighed om, hvordan det går med dansk økonomi. Det er jo klart, at det ikke er noget, man skal sige for meget om, her i landet skal man mere lytte til, hvad der bliver sagt udefra, og det gør jeg også. Det gjorde mig lidt utryk – sådan sagde jeg også – at det i virkeligheden var første gang i min levetid, og det vil sige siden anden verdenskrig, der pludselig kom en melding om, at nu er udlandsgælden væk.

Der er nogle, der tror, at udlandsgælden har noget at gøre med overskuddet på de 81 mia. kr. på statens finanser. Men nej, udlandsgælden er det, som borgerne, de private virksomheder og det offentlige skylder væk, og det har altså ikke noget at gøre med, om der er 81 mia. kr. i overskud på statens finanser. Næ, det, der var det nye, var jo, at nu skylder borgerne, virksomhederne og det offentlige ikke mere til omverdenen, end omverdenen skylder os, og det vil altså sige, at omverdenen har de samme fordringer på os, som vi har på den.

Det, der er det unikke i augustvurderingen, er, at når 2007 er gået, er de fordringer, vi har på omverdenen, på 105 mia. kr. Så sagde jeg til dem, der kan fatte det og forstå det, at hvis man lægger tallene ind i en tusindårsmodel – og en tusindårsmodel er altså en, der går 1.000, 2.000, 3.000, 4.000, 5.000, 6.000, 10.000 år frem – og lægger en sådan eksponentialfunktion ind, at tallet stiger fra nul til 105 mia. kr. på halvandet år, og regner årtusinder frem, vil man kunne se, at vi kommer til at eje hele verden. Så vil danskere, virksomheder og det offentlige eje hele verden.

Derfor sagde jeg, at så ville vi jo kunne løse alle globaliseringsproblemer, for der er jo ingen udfordringer i globaliseringen, hvis vi har det hele. Men det, at jeg sagde, at over tusinder af år kan vi eje hele verden, blev åbenbart til, at nogle mente, at jeg havde sagt: Nu kan vi lige straks købe hele verden. Men det skal lige med, at hvis man ser på nettet igen, kan man se, at jeg sagde: »Men dette viser jo nok begrænsningen i sådanne modelfremskrivninger.«

Man kan selvfølgelig altid sige, at humor er et udslag af intellekt. Det har jeg set at en har sagt, og det giver jo nogle gange en vis begrænsning i forståelsen. Men alt andet lige gav det mig anledning til at sige, at der altså ikke er tale om, at vi køber noget som helst i omverdenen, bortset

fra at jeg er tilhænger af det åbne marked i al almindelighed, og at husholdninger skal kunne købe, hvad de formår. Som sagt er min opgave her i dag ikke at provokere nogen, for jeg mener egentlig, at vi nok skal komme dertil.

For at fjerne den tvivl, man måtte sidde med, vil jeg sige, at det er regeringens agt at stemme for de ændringsforslag, vi selv har stillet, og at vi også står ved de aftaler, vi har indgået undervejs. Vi mener egentlig ikke, at det, vi ikke kan støtte, er bedre end det, regeringen selv er kommet med sammen med de partier, der har været med i aftalerne, og derfor er jeg egentlig meget godt tilfreds. Vi har set de ændringsforslag, og man kan ikke sige om nogen af dem: Det var en skam, vi ikke selv tænkte på det. Dertil er jeg ikke nået, og det er jeg egentlig meget glad for og tilfreds med. Men jeg kan se, at vi er kommet med noget, som andre ikke har tænkt på, og det skal man selvfølgelig glæde sig over, for så bliver det jo vedtaget.

Det er trods alt sådan, at vi rent faktisk udfylder de rammer for vækst i det offentlige serviceniveau, der overhovedet er plads til. Nogle mener i virkeligheden, at vi bruger lidt for meget, så egentlig vil jeg sige, at uanset hvad man mener om delområderne, er jeg meget glad for, at finansloven totalt set sikrer det danske velfærdssamfund i 2007 og giver et godt bidrag til soliditeten for de efterfølgende år og dermed i virkeligheden også gør det godt for både den ene og den anden side i Folketingssalen og for hvem, der egentlig måtte være omfattet af begrebet det danske samfund. Det er jeg egentlig også godt tilfreds med.

Så vil jeg sige, at debatten også har vist, at det egentlig ikke var finansloven, vi skulle diskutere. Vi skulle diskutere valget, og det tror jeg vi gentager i næste uge, når vi har den endelige behandling. Så må vi se, om vi kan komme nærmere ind på konstellationerne.

Kl. 19.30

Så vil jeg lige sikre mig hos statsministeren, at valget ikke er udskrevet, for så kan det jo gøre debatten aktuel. Man kan jo ikke helt afvise det, og så bliver det jo spændende. Men selv om det ikke udskrevet, synes jeg, debatten er foregået i en meget interessant, meget hyggelig og meget venlig atmosfære. I betragtning af, at man til tider kan se i både den spanske Cortes og Knesset i Israel, at de overfalder hinanden og slås korporligt, synes jeg i virkeligheden, debatten har været rimelig afslappet og egentlig et godt udtryk for, at på trods af at man kan have mange

forskellige politiske meninger, er der altså en vis form for fordragelighed, der også gør, at vi er i stand til at stå ved nogle ændringsforslag, som bærer fyrretyve år frem i tiden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Finansministerens indlæg har givet anledning til nogle spørgsmål, og jeg læser lige de navne op, som jeg har her: Hr. Morten Østergaard, fru Line Barfod, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, hr. Jan Petersen, hr. Ole Sohn og hr. Morten Helveg Petersen.

Vi starter med hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Finansministeren bidrager jo altid til underholdningen, men en af de vittigheder, som finansministeren ikke kom ind på i sit svar på debatten, er jo, at en sænkning af indkomstskatten ikke betyder noget for arbejdsudbuddet. Jeg tror, det var Berlingske Tidende, der bragte den på et tidspunkt. Men det er klart nok, at den givetvis er taget ud af en sammenhæng og slet ikke kan have nogen mening, præcis som tilfældet er med tusindårsmodellene, for udsagnets urigtighed taler jo ligesom for sig selv og strider imod, hvad alle andre på området mener, så det behøver vi sådan set ikke at træde alt for meget rundt i.

Men det, jeg egentlig er mest optaget af, er den mere seriøse del af debatten. Gør det ikke indtryk på finansministeren, når de økonomiske eksperter, vismændene, siger, at hvis man fastholder skattestoppet, vil alle de gode ting, der er opnået for den offentlige økonomi med velfærdsaftalerne, blive udraderet på lang sigt inden 2040? De vil blive udraderet af skattestoppet, fordi skattestoppet jo hvert eneste år koster en masse penge, og gør det intet indtryk på finansministeren?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Først vil jeg bare sige, at jeg er en stor tilhænger af ytringsfrihed. Jeg synes, det er vidunderligt, at vi i Danmark kan have mange forskellige meninger og sige, hvad vi vil, og at politikerne så træffer en beslutning bagefter.

Jeg vil bare sige, at jeg ikke er enig, og at jeg synes, det er helt legitimt ikke at være enig. Men må jeg også sige, at vedrørende skat er jeg altid imponeret over, at debatten om, at man gerne vil arbejde længere, altid gælder nogle andre – altså

medmindre hr. Morten Østergaard vil sige til sin kreds: Sætter I skatten lidt ned, vil jeg bestille lidt mere for kredsen. Det er altså imponerende, at det altid er nogle andre, man tænker på, når man siger, at man gerne vil arbejde længere.

Men jeg vil godt tage del i den debat, for jeg har ikke sagt, at teorien ikke er rigtig, og at den ikke virker. Jeg har bare sagt, at Rockwoolrapportens bemærkninger er overvurderede og derfor kun har marginal betydning, fordi vi er et land, hvor der i forvejen er mangel på arbejdskraft. Der er jo forskel på, om der er mange ledige, man kan tage af, eller der ikke er nogen ledige, og der er forskel på, om de unge mennesker, der har nedsat arbejdstid, er gået ned i tid for at få et familieliv til at hænge sammen og er gået så meget ned, som de føler de har råd til, fordi der skal to indkomster til, eller grunden er en anden.

Hvis man går ned i arbejdstid, kan det skyldes, at man ønsker at have et familieliv ved siden af arbejdslivet, så man fravælger uanset hvad. Men to kandidater kan gå ud fra universitetet og været motiverede til at være på fuld tid hele tiden. Det er tit og ofte tilfældet, indtil de får et barn, og så ser man det mønster, at den ene ægtefælle går ned i arbejdstid for at få tingene til at hænge sammen. Men det har ikke noget at gøre med, hvordan virkningen er af, at skatten sættes ned eller op, for man har besluttet på forhånd, hvor meget man overhovedet kan være fysisk til stede på arbejdspladsen, hvis familielivet skal fungere.

Jeg kunne tale om det i nogle timer, hvis det var, men jeg siger blot, at der er nogle andre forudsætninger, hvis du bor i et land, hvor der er fuld beskæftigelse. Folk i topstillinger kommer heller ikke og siger til bestyrelsen, at hvis de får lidt lavere skat, vil de bestille lidt mere. Forventningen er jo, at de arbejder hele tiden.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Nå, så trådte jeg alligevel ved siden af, kan jeg fornemme, for så var det jo ikke en vittighed, finansministeren sagde den dag. Jeg troede egentlig, den hørte til i perlerækken af pudsigheder.

Men det gør den altså ikke, og så må jeg bare droppe det, jeg egentlig havde tænkt mig at følge op med, og i stedet spørge: Er det ikke dårligt arbejde af en finansminister, når han tillader sit eget ministerium at lægge beregninger frem for Globaliseringsrådet, som lige nøjagtig viser, at man kan øge arbejdsudbuddet ved at sænke skatten på arbejde? Er det ikke sjusket chefarbej-

de at tillade sin egen administration at lave den slags beregninger og lægge dem frem for nogle mennesker, som man har bedt om at gøre et seriøst stykke arbejde som optakt til et velfærdsforlig og et globaliseringsudspil? Er det ikke lidt dårligt at spille deres tid med den type beregninger, når finansministeren alligevel står her og undsiger det hele?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det mener jeg overhovedet ikke det er, og jeg mener i øvrigt, at mange økonomer også må anerkende, at den virkelighed, vi ser i dag, ikke er den, man forestillede sig for 5 år siden.

Kl. 19.35

Effekten af det, vi har besluttet, er en anden end den, man egentlig forudsatte den ville være, og ledigheden er langt lavere i dag, end man troede dengang. Vi ligger langt under det, de kaldte den strukturelle ledighed, vi har altså fået flere ud på arbejdsmarkedet, end man overhovedet kunne tro, og det vil sige, at vi har fået en beskæftigelse, der er højere end den, man kunne forvente.

Man er nødt til at tage udgangspunkt i, hvordan virkeligheden er her og nu, og hvad der er af ledige, som kan komme ud på arbejdsmarkedet. Vi ændrer jo begrebet, så det er rådighedsforpligtelsen og ikke skatten, der skal få en ledig til at gå i arbejde, hvis der er ledige job. Vi har ikke borgerløn, så hvis man får tilbudt et job og siger nej til det, får man ingenting.

I 20 år har vi jo, om jeg så må sige, ligget i en bræmme, hvor der var overskydende arbejdskraft, og hvor rådighedsforpligtelsen ikke blev taget alt for alvorligt. Hvis man ikke selv ville have jobbet, ville en anden have jobbet, men i dag er det altså i virkeligheden en anden mekanisme end skat, der skal bidrage til, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet. Hvis man siger nej, mister man enten sine dagpenge eller sin konstanthjælp, og det er altså en helt anden mekanisme end skatten, uanset hvilken virkning den i øvrigt måtte have.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Finansministeren sagde en del om kvalitetsreformen, men finansministeren kom ikke med et eneste konkret forslag til, hvordan vi får flere hænder i den offentlige service. Når hjemmehjælpere, pædagoger og sygeplejersker osv. i øjeblikket løber alt, hvad de overhovedet kan,

og har brug for, at der kommer flere til at hjælpe dem med at tage sig af vores børn, vores syge og vores ældre i en situation, hvor vi ved, at der er en hel del i den offentlige sektor, som snart holder op, hvad er så finansministerens bud på, hvordan vi får flere hænder til at tage sig af den offentlige service, end vi har nu?

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er rigtigt, som det blev sagt, at der er mange, der i virkeligheden knokler hårdt. Jeg har lige spurgt sygeplejerskernes formand og har fået at vide, at 70 pct. af alle sygeplejersker arbejder mellem 3 og 4 timer over om ugen. Der er altså tale om en gruppe medarbejdere, som i forvejen arbejder længere, end de overhovedet skulle ifølge deres ugentlige normaltimelønsforbrug.

Men jeg vil lige sige om begrebet »der mangler flere hænder«: Jo, men der er vel ikke nogen, der tænker på genmanipulation? Årsagen til, at der kommer til at mangle hænder, er jo, at det ikke er hænder, man efterspørger, men hele mennesker, hele personer. Det, der mangler, er ikke hænder – næh, det er mennesker, der mangler, fordi de simpelt hen ikke er der.

Man kan jo godt sige, at vi skal bruge flere hænder. Næh, vi skal bruge flere mennesker. Men de er der altså ikke, og så må vi spørge: Hvordan kan vi få glæde af dem, der i forvejen bruger hele deres arbejdstid og arbejdssevne i det offentlige? Hvad er det, vi kan ændre? Hvordan kan vi forbedre dagligdagen? Hvordan kan vi skabe spændende arbejdspladser? Hvordan kan vi fastholde vores medarbejdere? Hvordan kan vi sikre, at modne medarbejdere bliver længere i jobbet? Og hvordan kan vi overhovedet tiltrække medarbejdere, når det er på samme måde på det private arbejdsmarked, hvor man også mangler medarbejdere, mangler hele personer?

Det er altså ikke noget, vi kan løse ved genmanipulation, så vi får nogle persontyper, der har flere hænder. Næh, vi har den udfordring, at inden 2045 bliver der 700.000 flere pensionister end i dag, dvs. dobbelt op, og i det samme tidsrum vil der blive 200.000 færre på arbejdsmarkedet. Den udfordring kan vi ikke ændre. Den er et faktum, som kan fastlægges ud fra fødselstal og det antal, der er her i forvejen, og det er den udfordring, vi skal håndtere.

Hvordan sikrer vi, at man bliver i stand til at klare udfordringen i både det offentlige og det private? Hvad kan der gøres bedre? Der er jo meget, man kan gøre bedre. Hvordan kan det

f.eks. være, at i de kommuner, der tilrettelægger hjemmehjælpen bedst, er hjemmehjælperen dobbelt så lang tid hos den ældre som i de kommuner, der gør det dårligst? Hvordan kan det lade sig gøre, når prisen er den samme? Noget af det, vi må se på, er, hvad vi kan lære af hinanden.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg synes, ministeren kom med en masse spørgsmål, men ikke rigtig med nogen klare bud på, hvad det er, vi skal gøre.

I dag er der stadig væk 800.000, der er sat uden for arbejdsmarkedet, og Enhedslisten har stillet en række konkrete ændringsforslag til finansloven for at skaffe flere hænder, der selvfølgelig sidder fast på de mennesker. Vi skal bl.a. sørge for uddannelse af vores unge, så der ikke hvert år er flere tusinde unge, der ikke får uddannelse og derfor ikke kommer ind på arbejdsmarkedet; vi skal lave seniorordninger, så folk kan blive længere på jobbet; vi skal give dem, der er på deltid, mulighed for at komme på fuldtid, og vi skal fordele arbejdet, så flere af dem, der i dag står uden for arbejdsmarkedet, kan komme i arbejde.

Men jeg har forstået, at finansministeren vil stemme imod vores ændringsforslag, og derfor vil jeg gerne høre: Hvad er det helt konkret for nogle forslag, finansministeren har? Jeg ønsker ikke at høre en masse spørgsmål, men konkrete forslag til at skaffe flere hænder, der sidder på flere mennesker.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det er jo Enhedslisten, der ikke er med. Det er jo det, som 158 medlemmer af Folketinget har været med til at beslutte, dels i velfærdsaftalen angående senere tilbagetrækning, dels i globaliseringsdelen. Vi vil løfte uddannelsesniveauet, gøre alt det, vi overhovedet kan for at opkvalificere, reducere sygefraværet og reducere nedslidningen. Det er jo alt det, der ligger i den aftale, som Enhedslisten ikke ønskede at være med i.

Kl. 19.40

Så beder fru Line Barfod om svar angående kvalitetsreformen. Man må altså medgive os, at vi har valgt en anden arbejdsform, nemlig at lytte. Vi lytter til dem, der er ude i det praktiske liv, dvs. brugerne, de ansatte, klienterne på plejehjemmene, de ældre, de pårørende. Vi afholder

temamøder, vi lytter til det, som almindelige mennesker siger om, at tingene skal gøre på anden måde, og i maj-juni kommer regeringen så med sine forslag.

Vi starter ikke med at fortælle, hvad man skal gøre, vi starter med at lytte til, hvad andre mener vi bør gøre. Det er nøjagtig dem, der har problemet, der også har ideerne til, hvad der bør gøres, for at deres arbejdsplads kommer til at fungere bedre. Vi har vendt det helt om, så det er altså ikke topstyring. Det er faktisk det modsatte.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Finansministeren må for min skyld gerne udfordre og provokere, og jeg tager gerne del i den proces. Men skulle vi ikke fortsætte på onsdag om Landsbyggefonden og historien i den forbindelse, så det bliver klart, hvorfor SR-regeringen f.eks. ikke gjorde det, den nuværende regering har gjort, men hvorfor man gjorde sådan og sådan dengang. Det fortsætter vi med på onsdag, hvor vi har en mere overordnet debat.

Derfor vil jeg bare aflevere en lidt spørgende kommentar til finansministerens besvarelse. Vi fik at vide, at det har været en fredelig debat, når man altså lige ser bort fra hele diskussionen om fattigdom og ulighed. Den kommenterede finansministeren ikke, men jeg ved ikke, om der er mulighed for at få i hvert fald nogle foreløbige kommentarer til det punkt inden på onsdag.

Det samme gælder sådan set også den kommunale økonomi og påstandene om, at velfærdens ikke har lidt skade under den nuværende regering, og om de 31 mia. kr. Kunne vi ikke af-tale, at vi også fortsætter den debat på onsdag?

Finansministeren konstaterede, at meget af debatten i dag egentlig har handlet om, hvordan vi skal indrette os på de nye tider efter næste valg. Jeg ved ikke, om finansministeren vil gå så langt som til at sige, at han godt kan se, at han er på tålt ophold til efter næste valg.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg ved ikke rigtig angående tålt ophold. Jeg har været her i 22 år, så der er altså nogle, der har måttet tåle mig i 22 år, og om de skal tåle mig i yderligere 22 år, ved jeg ikke. Men rent umiddelbart kunne det jo være en udfordring.

Ja, der er jo sagt meget om ulighed, og jeg vil ikke pirre Socialdemokratiet ved at sige, at mens gennemsnittet har ligget på lige godt 0,1 pct. pr.

år i stigende ulighed i denne regerings tid, var det 0,4 pct. i gennemsnit i 1990'erne. Det vil jeg lige præcis ikke provokere ved at sige, for jeg synes ikke rigtig, man kan bruge det til noget.

Sagen er jo, at der skal gøres det maksimalt mulige for at trække alle grupper med op, når det går godt, og det er min opfattelse, at Folketinget i stort set bred enighed aldrig har gjort mere, end der bliver gjort nu. Både over finansloven og over satspuljesystemet har vi givet garantier til narkomaner og alkoholikere osv., og mig bekendt har man aldrig nogen sinde brugt flere ressourcer for at imødegå udfordringerne. Det er ikke nogen kritik af, hvad man har gjort tidligere, men jeg konstaterer blot, at det for så vidt er noget, man har været enig om i Folketinget, og at man rent faktisk aldrig har løftet mere på de områder end nu.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Ja, det var jo at svare lidt udenom, for medmindre finansministeren har været optaget af andet – og det plejer han ikke at være, han plejer sådan set at følge med i debatten – handlede diskussionen om fattigdom sådan set om de ydelser, som gør folk fattigere, end de kunne være, hvis man var parat til at træffe nogle ordentlige og fornuftige politiske beslutninger om kontanthjælpsloft og sygedagpenge og introduktionsydelse osv. i stedet for det småteri, man nu har leveret. Det var det, debatten gik på.

Regeringen afviser at gøre noget, der virkelig kan mærkes, for mennesker, som har et beskedent levestandard. Det kan ikke dokumenteres, at lave ydelser bidrager til, at de får løst deres problemer, og det er sådan set utroligt, at finansministeren ikke kan se, at det var en lidt ufredelig debat, vi havde. Mens landet bliver rigere og rigere, også i kraft af tidligere regeringers indsats – det går jeg ud fra at finansministeren er enig i – kan vi ikke nå de mennesker, så de også får ordentlige forhold. Det var sådan set det, debatten handlede om, og jeg synes ikke, den var særlig fredelig, medmindre det at tale til hinanden på en ordentlig måde opfattes som noget fredeligt. Den var sådan set ret ufredelig, men det kan jo godt være, vi er nogle, der udtrykker vores uenighed på en meget ordentlig måde.

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det kommer vel ikke som en overraskelse for hr. Jan Petersen, at jeg sådan set er enig i det, regeringen gør, i det, regeringen har vedtaget, og i alt det, vi gør, for at folk, der er uden for arbejdsmarkedet, kan komme ind på arbejdsmarkedet. Jeg mener i virkeligheden, at alt det, der er vedtaget, har bidraget til, at folk er kommet ind på arbejdsmarkedet, så jeg er ikke enig i, at det ikke virker.

Jeg er heller ikke enig i, at rådighedsforpligtelsen ikke virker. Jeg synes i virkeligheden, at det bedste argument er, at hvis folk er arbejdsduelige, skal vi sikre, at de altid har en mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet, og hvis det konstateres, at folk ikke har mulighed for at blive helt eller delvis arbejdsduelige, skal vi sikre, at vores førtidspensionssystem samler dem op. Det er det, der er det egentlige mål.

Så kan man spørge, om det er let eller svært. Det er nok en svær sag, fordi mennesker er så forskellige, og udfordringerne er så forskellige. Men for at bryde al tvivl, skal jeg forsikre, at jeg er enig i det, som regeringen har fået vedtaget på området. Ingen skal tro, at jeg ikke rejser debatten, fordi jeg ikke vil erklære mig uenig med regeringen, for jeg er faktisk enig med regeringen.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Nu har ministeren flere gange understreget, at han har siddet herinde i 22 år, og det kan jo godt være, det er derfor, at ministeren ikke kender til hverdagen for folk uden udsigt til ministerpension og uden store villaer. I hvert fald bekymrer det mig, at vi har en finansminister, som lyder til at være enormt glad for det finanslovsforslag, der er fremsat, og siger, at det sikrer velfærden for 2007.

Jeg synes, ministeren skal høre et par citater fra den virkelige verden, for så vil ministeren måske være lidt mere flov over de udtalelser. En person, som er ramt af kontanthjælpsloftet, siger:

Hospitalet har også anbefalet os at købe sukkerfrie varer, som er dyrere end almindelige madvarer, i en specialbutik på grund af min mands sukkersyge. Hvordan skal vi få råd til det, når vi ikke har råd til medicinen? Jeg har tre børnebørn, jeg har aldrig råd til at købe gaver til dem, og til jul kunne jeg ikke give dem gaver, som andre bedsteforældre kunne. Citat slut.

Det var det ene af de to citater. Det andet kan ministeren få i næste ombæring.

Er det ikke en smule flovt at fremsætte et finanslovsforslag, som man siger vil sikre velfærdens i 2007, når vi lige er blevet gjort bekendt med, at der er kommet 13.000 flere fattige? Mit citat var fra bare en af de fattige, der er tale om, og jeg kan ikke finde et eneste eksempel i finanslovsforslaget på, at man gør hverdagen lettere for f.eks. dem, som er ramt af kontanthjælpsloftet.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg skal ikke bedømme og ikke klassificere alle finanslove, men jeg vil bare sige, at dette finanslovsforslag for så vidt er udtryk for de bedste økonomiske resultater for Danmark som velfærdssamfund. Det er simpelt hen unikt.

Det er ikke det samme som at sige, at der ikke er store udfordringer, og at der ikke er mere, der skal gøres for at samle op. Men i min optik er det altså sådan, at hvis man er på kontanthjælp, er det, fordi man står til rådighed for arbejdsmarkedet. Så må man også være arbejdsparat, og så er ens opgave at få et heltids- eller deltidsjob. Det er udfordringen. Men hvis man ikke er arbejdskraft og altså ikke er i stand til at påtage sig et job, er den bedste måde at håndtere problemet på at sikre, at vores førtidspensionssystem virkelig kan samle op.

Jeg håber i virkeligheden, vi kan bevise, at raske folk, der er på kontanthjælp, rent faktisk også får et jobtilbud. Det er den store udfordring.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Tre fjerdedele af alle på overførselsindkomst eller bistandshjælp står ikke til rådighed for arbejdsmarkedet, og nu skal jeg læse det næste citat fra den samme person:

Jeg kan ikke komme nogen steder, da jeg skal være hos min mand hele tiden. Han besvimer og tør ikke gå nogen steder alene, så jeg skal altid være ved ham. Mindst et par gange om ugen skal jeg følge ham til lægen på hospitalet, eller hvor det ellers kan være, og det er meget svært at få råd til transporten. Citat slut.

Jeg vil bare sige, at det at gøre brug af førtidspensionssystemet kan være meget fint, men hvorfor placere vedkommende på varig overførsel? Måske var det smartere, hvis man erkendte, at i nogle perioder af deres liv er nogle mennesker ude af stand til at varetage et arbejde, og i

den periode skal et rigt velfærdssamfund, som vi jo er, give dem nogle ordentlige ydelser at leve for. Når de så er ude over den hurdle, det er, når man f.eks. skal følge sin ægtefælle til hospitalet hvert andet øjeblik, ville de igen kunne påtage sig et arbejde, men det kan de ikke, hvis de er på førtidspension.

Vi har diskuteret overførselsindkomster, og regeringen vil ikke komme med et eneste forslag til at hæve ydelserne. Men vi står i den situation, at 165.000 mennesker i vores samfund er fattige, og derfor virker det som en hån, når vi har en minister, der siger, at her har vi et forslag, som skaber en god økonomisk ramme for danskerens fremtid. Det er altså kun for nogle danskeres fremtid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Spørgsmålet er slut. Man skal overholde det ene minut. Så er det finansministeren.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil bare sige, at det grundlag, vi har for økonomien, jo gør, at vi fortsat bliver i stand til at servicere borgerne, som vi gør i dag, og i virkeligheden også tilføre endnu flere midler, end vi har gjort tidligere.

Kl. 19.50

Der er stadig udfordringer, som skal tages op, men af gode grunde er jeg ude af stand til at debattere en konkret person, som jeg ikke kender, og hvis vilkår jeg ikke kender. Jeg kan heller ikke bedømme, hvilke muligheder der er, for at man kan få penge for at passe sin egen ægtefælle, og jeg kender ikke de regelsæt, der i øvrigt måtte gælde. Jeg ved ikke, hvad man kan gøre, så jeg er fuldstændig afskåret fra at diskutere en konkret sag.

Jeg siger blot, at der stadig er udfordringer, og at der nok er ting, vi kan gøre bedre. Men grundlaget for at gøre det bedre, er jo egentlig det finanslovsforslag, som bliver vedtaget, og som rent faktisk sikrer, at vi også over tid er i stand til at afholde de udgifter til borgernær service, som vi har i dag – og mere til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er for så vidt enig med ministeren i, at det ikke er af stor værdi at diskutere konkrete eksempler på folk, der er fattige, for det kan være svært at gå ind i en konkret sag. Men det er i hvert fald en kendsgerning, at der er blevet flere

fattige under denne regering, og at 90.000 børn lever i relativ fattigdom. Det er et resultat af regeringens og Dansk Folkepartis politik, og jeg går ud fra, at man står inde for den og siger: Yes, det er en del af vores politik.

Men det, jeg vil frem til, er at undgå, at ministeren igen kommer i problemer med forståelsen af, at vi kommer til at eje hele verden. Jeg forstår udmærket ironien og morsomheden i bemærkningen, men når finansministeren siger, at det er regeringens og Dansk Folkepartis ansvar, at vi har en så god og stærk økonomi, er der vel en enkelt lille parentes. Det er vel ikke regeringens ansvar, at oliepriserne er eksploderet, så vi får ekstra indtægter, og det er vel heller ikke regeringens ansvar, at det internationale opsving har gjort, at vi får ekstraordinære indtægter? Havde vi ikke haft dem, havde den katastrofe, som vismændene forudser vil ske, hvis skattestoppet fortsætter efter 2010, allerede indfundet sig. Men jeg er godt klar over, at det ikke er noget, jeg får finansministeren til at åbenbare for Folketinget, for så krakelerer hele glansbilledet jo.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen der er for så vidt ikke noget glansbillede, bortset fra at det kan konstateres, hvordan det rent faktisk ser ud. Uanset hvis og hvis og hvis og hvis, hvordan er det så gået? Er det gået, som regeringen har sagt? Har vi fået den stigning i beskæftigelsen, som vi har sagt – ja eller nej? Har vi fået det fald i ledigheden, som vi har sagt – ja eller nej? Har vi fået nedbragt gælden så meget, som vi har sagt – ja eller nej? Svarene er ja, for på alle områder er det jo gået bedre, end vi forudså.

Så må jeg sige igen, at skal man sammenligne, må man se på andre EU-lande, som vi kan sammenligne os med, for at finde ud af, hvordan Danmark ligger, og hvordan vi har flyttet os i sammenligning med de lande. Den bedømmelse tør jeg ikke give, for man kan jo ikke lide at høre den, men man kan jo se, hvad internationale institutioner egentlig siger om, hvor Danmark ligger på alle områder, f.eks. med hensyn til viljen til reformer og om det er fordelagtigt at investere.

Der er lange lister, hvor man kan læse, hvordan vi bliver bedømt udefra, og den objektive bedømmelse må vel netop være den, der kommer udefra. Sådan er det vel ligesom med stor kunst: Man træder tilbage fra billedet for virke-

lig at kunne se helheden. Det er vel også derfor, jeg lytter til det, der bliver sagt udefra, men jeg skal ikke selv give karakter.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Der er ingen uenighed i Folketinget om, at Danmarks økonomi er god og stærk, men det, vi diskuterer, er, hvem der har ansvaret for det, og hvad man som ansvarlig regering er nødt til at underbygge for at sikre, at man også er ansvarlig i fremtiden.

Det er i hvert fald helt åbenlyst – det fremgår især af vismandsrapporten – at denne regerings politik med skattestoppet er hamrende uansvarlig. Det kommer ministeren ikke uden om. Jeg ved godt, at vi ikke får nogen erkendelse, så diskussionen har ikke særlig stor værdi, men politikken er uansvarlig på lang sigt, og på kort sigt opstår der stigende modstand i befolkningen. Det er jo et svar i sig selv, så spørgsmålet er ikke, om man skal være enig eller uenig. Jeg er utrolig glad for, at vi har en stærk økonomi, men jeg har svært ved at give regeringen og Dansk Folkeparti ansvaret for, at vi har fået bedre forhold i Danmark.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg kunne bare ønske, at hr. Ole Sohn ville sige følgende: Det er jo rigtigt, og jeg vil gerne medgive, at det, som regeringen sagde i november 2001, egentlig også er opnået, og det er rigtigt, at alle de, der mente, at det ville gå på anden vis, ikke fik ret. Det er jo rigtigt alt sammen, så jeg er også godt tilfreds.

Det er det samme med hensyn til aftalen om senere tilbagetrækning; her har vi kigget bagud og set på, hvordan det rent faktisk er gået. Levetiden var blevet længere, før vi traf beslutningen, så jeg er meget tilfreds, og lad os bare blive bedømt på vores gerninger. Lad os droppe det med at kigge frem, men lad os bedømme det, der rent faktisk er sket.

Jeg forstår det også sådan, at den økonomi, vi har i dag, altså ikke er hamrende forkert eller hamrende dårlig, så jeg vil være helt tilfreds, hvis vi kigger bagud og lader være med at diskutere så meget om 2008 og videre frem. Men jeg vil gerne diskutere 2007, for det er jo netop 2007, vi skal træffe beslutninger for i dag med ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Først lige en lidt historisk bemærkning, fordi jeg også hørte finansministeren give udtryk for, at alle de gode ting i økonomien i dag skyldes V, K og Dansk Folkeparti.

Kl. 19.55

Jeg går ud fra, at vi hurtigt kan blive enige om, at fleksibiliteten på arbejdsmarkedet i høj grad skyldes reformer, der i øvrigt også blev lavet i 1990'erne. Inden finansministeren kammer helt over, vil jeg bare for historieskrivningens skyld spørge: Der hører vel også en forhistorie med – eller hvordan? Det går jeg ud fra at finansministeren vil bekræfte og også gøre det hurtigt.

Men mit spørgsmål går egentlig på, at hvad skattepolitikken angår, må jeg sige, at jeg næsten er mere forvirret efter at have hørt finansministerens besvarelse, end jeg var i formiddags. Venstres finansordfører sagde meget klart, at skat på arbejde selvfølgelig har en betydning for arbejdsudbuddet, men jeg synes, finansministerens besvarelse efterlader en del tvivl om, hvad finansministerens holdning til det egentlig er. Jeg synes, det var meget svært at forstå, om finansministeren reelt tror på, at nedsat skat på arbejdsindkomst har en effekt på arbejdsudbuddet, sådan som hans eget ministerium har dokumenteret hundrede sytten gange eller endda mere. Det var ret uklart, hvad finansministeren egentlig mente med det, han sagde i sit indlæg.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen det er jeg da ked af. Men jeg skal gentage, hvad jeg sagde: Jeg er enig i den økonomiske teori om, at lavere skat på arbejde alt andet lige også er med til at øge arbejdsudbuddet, hvad enten man tænker på dem, der allerede er i job, eller på dem, der står uden for, men kommer ind. Arbejdstiden vil simpelt hen stige, så det er jeg enig i.

Men jeg sagde også, at hvis man tager f.eks. Rockwoolrapporten, er effekten overvurderet. Jeg har ikke sagt, at der ikke er en effekt, jeg mener blot, den er overvurderet, hvis man tager udgangspunkt i virkelighedens verden i Danmark. Effekten afhænger af, hvem man spørger. Det er sådan set det, der er min pointe.

Så synes jeg, at man på en eller anden måde nedvurderer de ansatte, som rent faktisk knokler hele tiden, ved at sige: Vi tror egentlig godt, at I vil arbejde lidt mere. Hele debatten kører jo

på, at alt for mange føler, at de arbejder for længe og for meget, så de bliver stressede, så man skal egentlig spørge dem, der rent faktisk er i målgruppen, om de rent umiddelbart vil påtage sig at arbejde længere.

Det afhænger altså af, hvordan man formulerer sig, hvad man spørger til, og hvordan udgangssituationen er, men jeg gentager: Jeg er enig i teorien. Det er også det, jeg har sagt, og jeg tror i øvrigt også, det var refereret rigtigt i avisen. Men jeg mener blot, at effekten er overvurderet, og hvis vi f.eks. tager Lafferkurverne, som nogle mener viser, at det er gratis at tage top-skatten væk, og at det vil finansiere sig selv, vil jeg blot sige, at det er Finansministeriet ikke enig i.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen finansministeren er altså citeret for, at lavere skat kun vil få en marginal betydning for arbejdsudbuddet, mens statsministeren er citeret for noget andet, og Venstres finansordfører har sagt noget helt tredje eller fjerde i dag. Finansministeren må meget undskyldte, men det er jo ret afgørende i økonomisk politik, om man tror på, at det at sætte skatten ned på arbejde har en effekt eller ej.

Jeg skal ikke stå og underholde med alle de plancher, som Finansministeriet selv har udgivet om det. Men det fremgår ret entydigt, at der er en effekt, og jeg forstår ikke, hvordan man kan få det til at hænge sammen med, at finansministeren siger, at effekten er overvurderet og kun har en marginal betydning.

Vi kunne faktisk løse det største strukturproblem i dansk økonomi her og nu, hvis man tog opgaven alvorligt, men jeg synes stadig, finansministerens besvarelse efterlader en hel del tvivl om, hvorvidt finansministeren virkelig har den samme opfattelse, som hans eget ministerium har givet udtryk for utallige gange.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Man skal tage udgangspunkt i den dagligdag, vi har. Vi har i virkeligheden en overefterspørgsel på arbejdskraft, og derfor er udfordringen at sikre, at de, der ikke er i job i dag, kommer i job. Jobbene er der uanset skatten, så der er jo ikke den valgmulighed, at man kan sige: Jamen o.k., det kan godt være, du kan give mig et job, og det kan også godt være, jeg kan bestride det, men jeg siger nej til jobbet. Regelsættene er jo sådan,

at hvis man siger nej til et job, er der ingen penge at få. Så går man ned på nul.

Det, der virkelig betyder noget i dagens virkelighed, er, at vi i dag rent faktisk er i stand til at anvise job til dem, der ikke har et job. Det er det, der er forskellen. Det er teori, at man ikke bare behøver at få anvist et job. Forudsætningen for det er, at man selv skal søge det, men tit og ofte er der ikke nogen job at søge.

Man skal tage udgangspunkt i virkeligheden, som den er, og hvis man tror, at sygeplejersker ikke knokler, så gå ud og spørg dem. Tag rundt og spørg på arbejdspladserne, spørg de højtlohnede og spørg, om de vil arbejde mere. Det vil de ikke, for det kan de ikke. Men det er da muligt, at nogle medlemmer af Folketinget vil sige: O.k., kære venner, sætter I skatten lidt ned, skal jeg nok sige til min kreds, at jeg vil bestille lidt mere. Det vil jeg ikke afvise, men det skal jeg ikke blande mig i.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Selv om det selvfølgelig er lidt kedeligt, må jeg starte med at sige, at jeg faktisk er meget enig med finansministeren i hans meget præcise afvisning af Det Radikale Venstres skattepolitik. Det synes jeg er udtryk for en udmærket og også meget realistisk opfattelse af, hvordan de meget stramme rådighedsregler, vi har i Danmark, faktisk fungerer som en meget effektiv tvang over for mennesker. Det er en meget præcis beskrivelse.

Men den anden ting, finansministeren sagde, forstod jeg ikke helt. Ministeren nævnte satspuljen som et lighedsskabende instrument, men jeg ved ikke, om finansministeren kan forklare mig, hvordan man får mere lighed ved at fratage mennesker på arbejdsløshedsdagpenge, kontanthjælp, folkepension, førtidspension osv. en del af den regulering, de faktisk skulle have, og bruge den til andre formål. Hvordan kan det skabe mere lighed i samfundet? Det forstår jeg altså ikke.

Kl. 20.00

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg svarede på, hvordan vi hjælper dem, der især har det svært, og jeg vil bare sige igen, at der ikke tages noget fra nogen. De, der er omfattet af satspuljereguleringen, får mere. Vi tager ikke noget fra dem, vi har bare besluttet, hvor meget mere der skal gives, og hvordan offentli-

ge midler i øvrigt skal fordeles over finansloven til folk, der har det svært. Det er det, der er tale om.

Jeg synes egentlig, det er en udmærket måde at klare den udfordring på. Jeg ved godt, at de, der ikke er med i satspuljeforliget, ikke er enige i det, og det er fair nok. Men jeg synes bare, det er bevist, at det har givet mange gode resultater og også giver mulighed for, at det politiske system er i stand til at løse problemer for de folk, der især har det svært.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg synes bare, finansministeren skal bekræfte, at en konsekvens af, at denne regulering af overførselsindkomsterne er lavere end lønstigningerne, er, at forskellen mellem løn og det, man får i folkepension, førtidspension, kontanthjælp og dagpenge, vokser. Det er jo også regeringens politiske ønske, og derfor er det helt naturligt, at finansministeren er stolt af og glad for den ordning, og han bør også være stolt af og glad over, at han har lokket hele resten af Folketinget med på den galej. Men konsekvensen af, at overførselsindkomsterne reguleres dårligere end lønningerne, er jo, at der skabes større ulighed.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jamen jeg vil sige, at arbejdsmarkedet er meget broget. Der er grupper på arbejdsmarkedet, der ikke får de gennemsnitlige lønstigninger, og der er også selvstændige, der ikke får de gennemsnitlige stigninger i råderummet til forbrug, så det er et meget, meget broget billede.

Det, jeg tager udgangspunkt i, er: Hvad med de niveauer, vi har i Danmark, kan vi være dem bekendt, når vi sammenligner med andre lande? Det mener jeg godt vi kan, og jeg mener også, det er meget godt, at en hovedopgave for et bredt flertal i Folketinget egentlig er at finde ud af, hvordan vi kan håndtere udfordringerne, så vi i de enkelte år kan give nogle ekstra midler til dem, der især har det svært. Det er den måde, vi bruger satspuljemidlerne på.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Venstre plejer jo at underholde med, at når der kommer flere i arbejde, stiger uligheden, og det afholdt finansministeren sig heller ikke fra, da han sagde, at uligheden steg langt mere under Nyrupregeringen, hvor der kom 220.000 i arbej-

de, end vi har set i den sidste tid. Det citat går jeg ud fra at finansministeren er enig i.

Men det, der er problemet, er jo, at de, der ikke kommer i arbejde, fordi de simpelt hen ikke kan påtage sig et job, er på kontanthjælp. Finansministeren er altså fuldstændig på vildspor, hvis han tror, at de kan påtage sig et arbejde. Vi har tidligere diskuteret matchgrupper herinde, og det stod fuldstændig klart, at nogle af dem, der er på kontanthjælp, i hvert fald ikke rent umiddelbart kunne påtage sig et arbejde eller måske aldrig kunne gøre det. Det problem har regeringen aldrig løst, uanset at nogle folk har været på kontanthjælp i både 5, 8 og 10 år. Det er dem, der ikke kan påtage sig et arbejde, regeringen virkelig skubber til ved at holde dem på de lave ydelser, der nu kommer på en række områder, og det er jo det, som er problemet.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg synes, noget af det mest positive har været, at det, vi især ser nu, er, at folk, der har været i bistandssystemet, kommer i job. Tallene viser, at det, man måske troede ikke var muligt, rent faktisk sker. Folk uden for arbejdsmarkedet kommer ind på arbejdsmarkedet, folk, der har været i job tidligere, men har været ude længe, vender tilbage igen, og også bistandsmodtagere kommer i job.

Jeg synes hellere, vi skal koncentrere os om, hvordan vi kan sikre de rigtige jobtilbud, så man også er i stand til at anvise job, som den pågældende kan bestride. Det burde være den store udfordring, for det burde vel ikke være et mål i sig selv for nogen at fastholde folk på kontanthjælp. Hvis man over tid ikke er i stand til at indtræde på arbejdsmarkedet, er løsningen jo førtidspension, for det er jo det, vi har vedtaget med den måde, vi har udformet førtidspensionen på.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Jeg går ud fra, at finansministeren ved, at sådan er virkeligheden ikke. Der er virkelig mange på kontanthjælp, som ikke har mulighed for at påtage sig et arbejde, fordi de ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet, men alligevel lader man dem blive på kontanthjælp og giver dem den allerlaveste ydelser år efter år. Det er derfor, vi har fattigdomsproblemet.

Jeg synes, det er meget, meget skammeligt, at man lader disse mennesker blive der, og jeg sy-

nes altså, det er et problem, man skal tage fat på i stedet for at sige: Vi er et rigt samfund, men vi lukker øjnene og lader disse folk gå på disse meget, meget lave ydelser år efter år, også selv om de ikke selv kan tage fat og komme ud på arbejdsmarkedet. Det er formentlig ikke så mange, men for de 50.000, det måske drejer sig om, er det en meget, meget alvorlig sag, og hvis de også har børn, som de skal forsørge, ved vi, hvor galt det går, og hvor svært disse børn har det. Det synes jeg finansministeren burde tage fat på, når vi nu er så rige, at vi kan købe hele verden, som det bliver sagt.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nej, jeg mener, at vi har en mulighed for at gøre mere, end man har gjort nogen sinde før.

Når regeringen er meget optaget af at sikre, at vi har det højeste mulige aktivitetsniveau og en rimelig klar efterspørgsel efter arbejdskraft, skyldes det, at det er nøglen til at løse de problemer, vi ikke har kunnet løse de sidste 25 år, nemlig at få folk, der er uden for arbejdsmarkedet, ind på arbejdsmarkedet, at få folk i bistandssystemet helt eller delvis ind på arbejdsmarkedet og at få indvandrergreupper i arbejde. Det er det, der er udfordringen, og muligheden skal bruges.

Jeg vil godt sige, at det ikke er en katastrofe, som regeringen er skyld i, at der mangler ledige, sådan som nogle siger. Næh, det er politisk lykke, at der simpelt hen ikke er nogen ledige, for det er jo et mål i sig selv. Det er heller ikke en katastrofe, at virksomhederne kan sælge mere, end de producerer; det er virkelig en ønskesituation. Det ville være en katastrofe, hvis ikke man kunne sælge det, man producerede, så jeg vil blot sige, at når folk siger, det er en katastrofe, at der mangler ledige, svarer jeg: Nej, det er simpelt hen et resultat af den politik, der er blevet ført.

Jeg skal ikke gradboje, hvem der har æren over tid. Jeg siger blot, at vi står i en optimal situation. Man kan se, at der mangler arbejdskraft, så formidlingssystemerne kan anvise job i stedet for bare at sige: I teorien skal du have et job. Der er altså forskel på at sige ja til, at man skal tage et job, og ja til at tage et job, som er anvist, og den udfordring, vi står over for, er at udnytte de nye jobcentre og det, der i øvrigt er vedtaget i forbindelse med kommunalreformen, bedst muligt og gøre langt mere for at få folk ind på ar-

bejdsmarkedet og gøre dem helt eller delvis selvhjulpne.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Før vi begynder afstemningen, holder vi en kort pause.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 20.15, hvor Folketingets formand vil lede afstemningen om ændringsforslagene.

Mødet udsat kl. 20.07

Mødet genoptaget kl. 20.16

Formanden:

Forhandlingen om ændringsforslagene er afsluttet, og vi går til afstemning.

Afstemning

Til § 6. Udenrigsministeriet.

Ændringsforslag nr. 713 forkastedes, idet 50 (S, RV, SF og EL) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 1-5 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 600 forkastedes, idet 48 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 528 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 529 forkastedes, idet 49 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 601 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 567 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 96 (V, S, DF, KF og RV) imod; 6 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 629 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 602 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 6 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 512 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 603 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 7 og 8 vedtoges uden afstemning.

Til § 7. Finansministeriet.

Ændringsforslag nr. 604 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 9 og 10 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 530 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 11-17 vedtoges uden afstemning.

Til § 8. Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Ændringsforslag nr. 18-21 vedtoges uden afstemning.

Kl. 20.20

Ændringsforslag nr. 531 og 532 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22-32 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 33 vedtoges med 59 stemmer (V, DF, KF og EL) mod 9 (RV); 36 (S og SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 34 vedtoges uden afstemning.

Til § 9. Skatteministeriet.

Ændringsforslag nr. 513 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 35 og 36 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 37 vedtoges med 70 stemmer (V, DF, KF, RV og SF) mod 2 (EL); 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 38 vedtoges uden afstemning.

Til § 11. Justitsministeriet.

Ændringsforslag nr. 39 vedtoges med 96 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL); 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 40-42 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 533 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 43-49 vedtoges uden afstemning.

Til § 12. Forsvarsministeriet.

Ændringsforslag nr. 50-53 vedtoges uden afstemning.

Til § 15. Socialministeriet.

Ændringsforslag nr. 54-58 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 534 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 535 forkastedes, idet 39 (S, SF og EL) stemte for, 66 (V, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 536-538 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 59-64 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 568 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 65 (V, DF, KF og RV) imod; 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 65-67 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 68 vedtoges med 95 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL) mod 9 (RV).

Ændringsforslag nr. 69, 70 og 630-633 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 569 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 101 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 634 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 570 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 72 vedtoges enstemmigt med 102 stemmer.

Ændringsforslag nr. 571 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 73 vedtoges med 101 stemmer (V, S, DF, KF, RV og SF) mod 2 (EL).

Ændringsforslag nr. 74-99 vedtoges uden afstemning.

Kl. 20.25

Til § 16. Indenrigs- og Sundhedsministeriet.

Ændringsforslag nr. 100-104 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 539 og 540 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 105-113 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 514 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 114 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 515 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 115-119 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 120 vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Ændringsforslag nr. 121 vedtoges med 92 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL); 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 122 vedtoges med 88 stemmer (V, S, DF, KF og EL) mod 16 (RV og SF).

Ændringsforslag nr. 123 vedtoges med 95 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL); 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 124 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 541 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 125 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 516 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 542 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 605 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 126 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 572 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 100 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 517 forkastedes, idet 38 (S, SF og EL) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod; 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 543 forkastedes, idet 38 (S, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 606 forkastedes, idet 9 (RV) stemte for, 93 (V, S, DF, KF, RV, SF og EL) imod.

Ændringsforslag nr. 635 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 127 vedtoges med 95 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL); 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 518 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 128, 636 og 129 vedtoges uden afstemning.

Til § 17. Beskæftigelsesministeriet.

Ændringsforslag nr. 130 og 131 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 544 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 132 vedtoges uden afstemning.

Kl. 20.30

Ændringsforslag nr. 573 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 94 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 133-137 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 574 forkastedes, idet 8 (SF og EL) stemte for, 93 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 575 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 94 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 576 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 138, 139, 637, 638, 142 og 639 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 640 vedtoges enstemmigt med 104 stemmer.

Ændringsforslag nr. 641, 146 og 147 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 545 forkastedes, idet 42 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 148 vedtoges enstemmigt med 101 stemmer.

Ændringsforslag nr. 149-151, 642, 152-154, 643, 644, 157, 645, 159, 646, 647, 161, 648 og 163-171 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 546 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 172-182 vedtoges uden afstemning.

Til § 18. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration.

Ændringsforslag nr. 183-185 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 607 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 186 og 187 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 608 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 547 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 548 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 188-196 vedtoges uden afstemning.

Til § 19. Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling.

Ændringsforslag nr. 197-202 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 549 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 203-225 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 226 vedtoges med 84 stemmer (V, S, DF og KF) mod 19 (RV, SF og EL).

Kl. 20.35

Ændringsforslag nr. 227-229 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 577 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 230-237 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 609 forkastedes, idet 45 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 578 forkastedes, idet 17 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 27 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 238-246 vedtoges uden afstemning.

Til § 20. Undervisningsministeriet.

Ændringsforslag nr. 247-250 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 550 og 551 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 251-254 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 552 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 255-259 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 260 vedtoges med 85 stemmer (V, S, DF og KF) mod 18 (RV, SF og EL).

Ændringsforslag nr. 579 forkastedes, idet 38 (S, SF og EL) stemte for, 66 (V, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 580 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 94 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 581 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 96 (V, S, DF, KF og RV) imod; 5 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 610 forkastedes, idet 45 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 611 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 261-269 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 582 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 101 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 270-279, 649 og 281-286 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 583 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 287-293 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 584 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Kl. 20.40

Ændringsforslag nr. 294 og 295 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 553 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 296-310 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 612 forkastedes, idet 16 (RV og SF) stemte for, 87 (V, S, DF, KF og EL) imod.

Ændringsforslag nr. 311-321, 650, 322, 651 og 324-329 vedtoges uden afstemning.

Til § 21. Kulturministeriet.

Ændringsforslag nr. 330-334 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 613 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 614 forkastedes, idet 17 (RV, SF og EL) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod; 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 335 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 554 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 336-400, 652 og 402 vedtoges uden afstemning.

Til § 22. Kirkeministeriet.

Ændringsforslag nr. 403 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 555 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 404 og 405 vedtoges uden afstemning.

Til § 23. Miljøministeriet.

Ændringsforslag nr. 406-408 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 409 vedtoges med 57 stemmer (V, DF og KF) mod 46 (S, RV, SF og EL).

Ændringsforslag nr. 410 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 615 forkastedes, idet 46 (S, RV, SF og EL) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 556 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 411-414 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 616 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 415-422, 653, 654, 423 og 424 vedtoges uden afstemning.

Til § 24. Fødevarerministeriet.

Ændringsforslag nr. 425-427 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 519 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 617 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 655, 428, 656 og 429-435 vedtoges uden afstemning.

Kl. 20.45

Ændringsforslag nr. 618 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 436-442 vedtoges uden afstemning.

Til § 27. Familie- og Forbrugerministeriet.

Ændringsforslag nr. 443 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 557 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 444-446 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 447 vedtoges med 94 stemmer (V, S, DF, KF, SF og EL); 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 448 og 449 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 619 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 620 forkastedes, idet 45 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 558 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 520 forkastedes, idet 47 (S, RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 450-452 vedtoges uden afstemning.

Til § 28. Transport- og Energiministeriet.

Ændringsforslag nr. 453-456 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 621 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 457-459 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 559 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 460-477, 657 og 658 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 585 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 659 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 586 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 92 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 587 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 622 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 521 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 57 (V, DF og KF) imod; 27 (S) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 478 vedtoges uden afstemning.

Til § 34. Arbejdsmarkedsfond.

Ændringsforslag nr. 660 vedtoges uden afstemning.

Kl. 20.50

Til § 35. Generelle reserver.

Ændringsforslag nr. 560 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 479 og 480 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 561 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 481 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 482 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 562 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 483 vedtoges med 57 stemmer (V, DF og KF) mod 45 (S, RV, SF og EL); 2 (Niels Sindal (S) og Arne Toft (S)) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 588 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 94 (V, S, DF, KF og RV) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 484 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 589 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 590 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 94 (V, S, DF, KF og RV) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 591 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 100 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 592 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 593 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 594 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 595 forkastedes, idet 38 (S, SF og EL) stemte for, 58 (V, DF og KF) imod; 8 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 563 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 596 forkastedes, idet 38 (S, SF og EL) stemte for, 65 (V, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 485 og 661 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 564 og 565 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 486-489 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 623 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 624 forkastedes, idet 9 (RV) stemte for, 87 (V, S, DF, KF og EL) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 625 forkastedes, idet 9 (RV) stemte for, 88 (V, S, DF, KF og EL) imod; 7 (SF) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 626 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 56 (V, DF og KF) imod; 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Til § 36. Pensionsvæsenet.

Ændringsforslag nr. 490-492 vedtoges uden afstemning.

Til § 37. Renter.

Ændringsforslag nr. 662-667, 493 og 668-675 vedtoges uden afstemning.

Til § 38. Skatter og afgifter.

Ændringsforslag nr. 597 forkastedes, idet 2 (EL) stemte for, 102 (V, S, DF, KF, RV og SF) imod.

Ændringsforslag nr. 522 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 627 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 676 og 677 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 598 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 95 (V, S, DF, KF og RV) imod.

Ændringsforslag nr. 566 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 523 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 628 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 678-683 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 524 forkastedes, idet 9 (SF og EL) stemte for, 81 (V, S, DF og KF) imod; 9 (RV) stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 684-687 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 525 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 688-692 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 526 forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 693 vedtoges, idet 57 (V, DF og KF) stemte for, 47 (S, RV, SF og EL) imod.

Ændringsforslag nr. 527 forkastedes, idet 18 (RV, SF og EL) stemte for, 86 (V, S, DF og KF) imod.

Ændringsforslag nr. 694-699 vedtoges uden afstemning.

Til § 40. Genudlån m.v.

Ændringsforslag nr. 505, 700-702, 506, 703, 704 og 507 vedtoges uden afstemning.

Til § 41. Beholdningsbevægelser m.v.

Ændringsforslag nr. 705-707, 510, 708 og 709 vedtoges uden afstemning.

Til § 42. Afdrag på statsgælden (netto).

Ændringsforslag nr. 710-712 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Hermed er afstemningen om ændringsforslagene afsluttet. Jeg foreslår, at behandlingen af finanslovsforslaget standses, og at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det

som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget. Sagens behandling stilles herefter i bero.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om udvikling af landdistrikterne (landdistriktsloven).
(Lovforslag nr. L 102).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 8. december 2006, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 21.00
